



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 71 / III Legislatura / Cinquè període

Dijous, 28 de juny de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 54

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i catorze minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de les zones urbanes deprimides de Catalunya (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Barenys (S) (p. 3499).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 3500).*

Rèplica: *I. Sra. Barenys (S) (p. 3502).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3503).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de benestar social (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *H. Sr. Armet (S) (p. 3504).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 3506).*

Rèplica: *H. Sr. Armet (S) (p. 3508).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3509).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de la infància (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Ferran (S) (p. 3510).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 3512).*

Rèplica: *I. Sra. Ferran (S) (p. 3514).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3514).*

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit al Pressupost de 1990 per a la Creació de Noves Places Universitàries (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3516).*

L'I. Sr. Curto (P) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3516).

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del matí i catorze minuts i es reprèn a les dotze del migdia i cinc minuts.

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S), juntament amb les esmenes núms. 3 i 5 (p. 3517).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb l'esmena núm. 6 (p. 3519).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU), que presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 6 (p. 3520).*

Votació de les esmenes núms. 1 i 2: *rebutjades per 24 vots a favor, 56 en contra i 7 abstencions (p. 3521).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 3521).*

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 56 en contra i 7 abstencions (p. 3521).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 3521).*

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 3521).*

Torn en contra: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 3522).*

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions (p. 3522).*

Disposició Addicional i Disposició Final

Text del Dictamen

Votació: *aprovades per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 3522).*

Annex

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i 9 abstencions (p. 3522).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 3522).*

Exposició de Motius

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 6: *aprovada per unanimitat (p. 3523).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 3523).*

Títol de la Llei

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 3523).*

Explicació de vot: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3523), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3523) i H. Sr. Hortalà (M) (p. 3524).*

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei d'Autorització per a la Refosa dels Textos Legals Vigents a Catalunya en Matèria Urbanística (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3524).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de retorn del Projecte al Govern)

Retirada.

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC), que tot seguit n'anuncia la retirada (p. 3524).*

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S), que alhora presenta esmenes transaccionals a les esmenes núms. 4, 5 i 6 (p. 3525).*

Torn en contra: *I. Sr. Grau (CiU) (p. 3526).*

Votació: *rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i 5 abstencions (p. 3527).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 3527).*

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 4: aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3527).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3527).

Article 3**Text del Dictamen**

Votació: aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3527).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 5: aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3527).

Addició d'annexos

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 6: aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3527).

L'I. Sr. Escudé (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3527).

Exposició de Motius i títol de la Llei**Text del Dictamen**

Votació: aprovats per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3527).

Explicació de vot: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3528) i I. Sr. Sabanza (M) (p. 3528).

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut.

Preguntes (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del compliment del conveni referent a la xarxa viària inclosa en el PENTA

Formulació: I. Sr. Sabanza (M) (p. 3528).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3528).

Repregunta: I. Sr. Sabanza (M) (p. 3528).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3529).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de les obres de la carretera T-302

Formulació: I. Sr. Sabanza (M) (p. 3529).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3529).

Repregunta: I. Sr. Sabanza (M) (p. 3529).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3529).

Pregunta al Consell Executiu sobre la possibilitat que el Ministeri de Cultura assumeixi una part del dèficit del Gran Teatre del Liceu

Formulació: I. Sra. Montserrat (P) (p. 3530).

Resposta: H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3530).

Pregunta al Consell Executiu sobre la informació que el M. H. Sr. President dóna sobre Catalunya en els seus viatges a l'estranger

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3530).

Resposta: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3531).

Repregunta: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3531).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3531).

Preguntes al Consell Executiu sobre les raons per les quals no han estat presentats al Parlament els 7.000 milions procedents dels «serrells» dels acords de finançament amb el Govern de l'Estat, i sobre la destinació dels 7.000 milions procedents dels «serrells» dels acords de finançament amb el Govern de l'Estat

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3531).

Resposta: H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3532).

Repregunta: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3533).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3533).

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures que pensa adoptar davant la greu situació financera del Consorci del Gran Teatre del Liceu, sobre les entrades del Gran Teatre del Liceu que reparteix gratuïtament, i sobre els criteris que se segueixen en repartir gratuïtament entrades per al Gran Teatre del Liceu

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3533).

Resposta: H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3533).

Repregunta: I. Sr. I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3534).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3534).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei sobre el Règim Especial de la Vall d'Aran i de les esmenes reservades per a defensar en el Plé (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3535).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 3535).

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 3537).

Esmena del G. Mixt (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 3538).

Torn en contra conjunt: *H. Sr. Cahner (CiU)* (p. 3539).

Posició dels grups: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 3541), *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 3541), *I. Sr. Colomé (P)* (p. 3541) i *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 3542).

Votació de retorn del Text del Projecte: *rebutjat per 2 vots a favor, 60 en contra i 36 abstencions* (p. 3542).

Article 1

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 3543).

Torn en contra: *H. Sr. Cahner (CiU)* (p. 3543).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 3543).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 96 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 3543).

Article 2

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 96 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 3543).

Article 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 3543).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 3543).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 6, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 3543).

Esmena del G. Mixt (núm. 7, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 3543).

Esmena de l'I. Sr. Colomé (núm. 8, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Colomé (P)* (p. 3544).

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 3544).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Busquets (CiU)* (p. 3544).

Votació de l'esmena núm. 4: *rebutjada per 33 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 3545).

L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per una qüestió tècnica (p. 3545).

Votació de les esmenes núms. 5, 6, 7, 8 i 9: *rebutjades per 33 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 3545).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions* (p. 3545).

Article 11

Apartat 2

Esmena de la I. Sra. Busquets (núm. 10, de modificació)

Retirada.

Articles 4 a l'11

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per 97 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 3545).

Article 12

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 3545).

Torn en contra: *H. Sr. Cahner (CiU)* (p. 3546).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions* (p. 3546).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 3546).

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 3546).

Torn en contra: *H. Sr. Cahner (CiU)* (p. 3546).

Votació: rebutjada per 21 vots a favor, 58 en contra i 8 abstencions (p. 3546).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 3546).

Article 18

Apartat 3

Paràgraf segon

Esmena de l'I. Sr. Pont (núm. 13, de supressió)

Retirada.

Articles 14 al 18

Text del Dictamen

Votació: aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3546).

Article 19

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. Mixt (núm. 14, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3546).

Esmena del G. Socialista (núm. 15, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Ganyet (S) (p. 3546).

Torn en contra conjunt: H. Sr. Cahner (CiU) (p. 3547).

Votació de les esmenes núms. 14 i 15: rebutjades per 21 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions (p. 3547).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 3547).

Títol IV

Esmena del G. Mixt (núm. 16, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3547).

Torn en contra: H. Sr. Cahner (CiU) (p. 3547).

L'H. Sr. Cahner proposa una esmena transaccional a l'article 20 (p. 3547). L'I. Sr. Sánchez Ramos retira l'esmena núm. 16 (p. 3547).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3547).

Articles 20 al 25

Text del Dictamen

Votació: aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3547).

Addició de nous títols

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 3548).

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Ganyet (S) (p. 3548).

L'I. Sr. Ganyet (S) proposa de fer una transacció (p. 3548).

Esmena del G. Mixt (núm. 19, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3548).

Torn en contra conjunt: H. Sr. Cahner (CiU) (p. 3548).

L'H. Sr. Cahner (CiU) accepta la proposta de transacció a l'esmena núm. 18 (p. 3548) i els grups esmenants retiren les esmenes núms. 17, 18 i 19 (p. 3548).

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 18 (p. 3548).

L'I. Sr. Pueyo (ERC) intervé per aclariments (p. 3548).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3548).

Disposicions Addicionals

Text del Dictamen

Votades després (esmena núm. 20)

Disposicions Transitòries

Cinquena

Esmena del G. Mixt (núm. 20, de supressió)

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) n'anuncia la retirada (p. 3548).

Text del Dictamen

Votació de les Disposicions Addicionals i de les Disposicions Transitòries: aprovades per 83 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3549).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 21, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Ganyet (S) (p. 3549).

Torn en contra: H. Sr. Cahner (CiU) (p. 3549).

Votació: rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 3549).

Disposicions Finals

Text del Dictamen

Votació: aprovades per 92 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3549).

Exposició de Motius

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de modificació i de supressió)

Defensada després (esmena núm. 24).

Paràgraf segon

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 23, de modificació)

L'I. Sr. Martín (CDS) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 24, en favor d'una esmena transaccional (p. 3549).

Paràgraf tercer

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 24, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 23)

L'I. Sr. Ganyet (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 22 en favor d'una esmena transaccional (p. 3549).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. Mixt (núm. 25, d'addició)

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) n'anuncia la retirada (p. 3549).

L'H. Sr. Cahner (CiU) presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 22, 23 i 24 (p. 3549).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a l'esmena transaccional (p. 3549).

Votació de l'esmena transaccional, l'Exposició de Motius i el títol de la Llei: aprovats per 93 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3550).

Títol de la Llei

Text del Dictamen

Votat abans (esmena núm. 25)

Explicació de vot: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 3550), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 3551), I. Sr. Colomé (P) (p. 3551), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3552), I. Sr. Nualart (IC) (p. 3553), I. Sr. Ganyet (S) (p. 3553) i I. Sra. Busquets (CiU) (p. 3554).*

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 54.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura i de Benestar Social.

(L'I. Sr. Vice-president Primer dirigeix el debat en absència del M. H. Sr. President.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

Correspon ara substanciar el punt novè de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de les zones urbanes deprimides de Catalunya, que formula la Il·lustrada Diputada senyora Rosa Barenys, juntament amb altres quatre diputats.

Per defensar aquesta interpellació, té la paraula la Il·lustrada Diputada senyora Rosa Barenys.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre la política general de
les zones urbanes deprimides de Catalunya**

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bon dia. Aquesta interpellació sobre zones urbanes deprimides es basa en l'anàlisi que tots nosaltres..., tots vostès ja coneixen, i és que a Catalunya existeixen encara zones urbanes que viuen en situació de profunda desigualtat, i que aquestes situacions són un conseqüència del model de desenvolupament urbà que va predominar els anys seixanta i els anys setanta, de la planificació dels assentaments urbans, i també fruit de la crisi estructural dels anys setanta i de començaments dels vuitanta, circumstàncies totes elles que varen provocar que els col·lectius tradicionalment afectats per situacions econòmiques i socials precàries es trobessin supeditats per les noves formes de pobresa, derivades fonamentalment de la inestabilitat en l'ocupació i l'atur de llarga durada.

Hem de dir que la millora de la conjuntura econòmica del país no ha possibilitat, encara, la superació d'aquestes situacions de marginalitat generades en el passat, sinó que, malgrat els avenços que en aquest país ja hem aconseguit, la situació industrial i tecnològica està configurant una societat amb una riquesa desigualment distribuïda, que fa augmentar la bretxa entre la població de la situació precària i els grups i les capes socials més qualificats.

Vista aquesta situació, el paper de les administracions públiques és important i, la seva intervenció, fonamental i insubstituïble per corregir aquesta situació política desigual i afavorir polítiques redistributives, mitjançant la creació de béns i serveis socials, econòmics i culturals; necessitat, doncs, senyores i senyors diputats, que el Govern de la Generalitat es compromet a desenvolupar, conjuntament amb els governs locals de Catalunya, una política social orientada a superar aquests desequilibris i afavorir la igualtat i la solidaritat entre tots els ciutadans.

Quines són a Catalunya les zones o els barris que es troben afectats per situacions de pobresa i marginalitat? Segurament

trobaríem en totes les ciutats grans i mitjanes sectors suburbans desestructurats i subdesenvolupats culturalment i econòmicament, amb les mateixes característiques, en menor escala, que a Ciutat Vella, de Barcelona, o al barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs —aquests podrien ser dos dels referents. D'aquí sorgeix l'interès del Grup Socialista per conèixer i debatre la política del Govern de la Generalitat orientada cap a aquestes zones urbanes deprimides que existeixen a Catalunya.

El Conseller de Benestar Social ha anunciat reiteradament la intervenció del seu Departament en diversos barris en situació marginal o amb problemes de subdesenvolupament: ens ha parlat bastants vegades de Ciutat Vella, de Barcelona; del barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs; de Masia Espinós, de Gavà; de la ciutat de Santa Coloma de Gramenet i Canovelles; del barri de Can Vilardell, de Terrassa; de Can Bassa, de Granollers; del Camp Clar, de Tarragona; etcètera, etcètera. Nosaltres voldríem conèixer, mitjançant aquesta interpellació, si aquestes intervencions sorgeixen de forma ocasional, o bé responen a la planificació general del seu Departament, si aquestes polítiques estan únicament relacionades amb els barris d'habitatge de promoció pública, o bé també s'intervé en zones o àmbits que palesen una clara necessitat social; o bé si les actuacions es projecten amb les altres administracions que intervenen en el territori, o bé són actuacions unilaterals del Departament de Benestar Social.

Si fem aquests qüestionaments és perquè, de les anàlisis dels documents i els informes que ens ha lliurat el Conseller a la Comissió de Política Social i del pressupost per programes de l'any 1990, no en podem deduir que hi hagi una política d'intervenció clara al respecte, amb la perspectiva d'una política o d'un fer social que vagi a l'arrel dels problemes d'aquestes situacions urbanes desestructurades. Tampoc veiem clar que els plantejaments de la intervenció siguin els de fer una política d'abordatge global o àmplia de les necessitats i les infraestructures en aquests barris i ciutats; més aviat observem que les propostes corresponen a intervencions puntuals, que no responen —la majoria dels casos— a plantejaments adequats per a una política de reestructuració urbana i social d'aquestes zones.

Nosaltres volíem manifestar aquí amb claredat que normalitzar aquests barris —és la nostra opinió— no vol dir acumular recursos assistencials i ajudes esporàdiques, sinó que comportaria —comporta— una contundent actuació preventiva, buscant sortides eficients i pràctiques i adequades als problemes actuals.

Per exemple, ens ha cridat molt l'atenció, de la documentació lliurada, els programes d'actuació en aquests barris que he anomenat —de Can Bassa, de Granollers; Camp Clar, de Tarragona; Can Vilardell, de Terrassa; Masia Espinós, de Gavà—, ens ha cridat molt l'atenció la documentació lliurada, en la qual no hi entraré —en tot cas, en acabat, en la rèplica en podem parlar, senyor Conseller.

També ens crida l'atenció que el conjunt d'actuacions generals previstes per a aquests municipis, la intervenció, en general —no a tot arreu, però en general—, es fa al marge dels acords amb els ajuntaments i els convenis signats amb aquests; això ens estranya d'una manera extraordinària. Un exemple paradigmàtic és el de Ciutat Vella, de Barcelona, que, al marge de la planificació general, pel qual vostè té un conveni signat amb l'Ajuntament, té el seu pla particular, la seva xarxa de serveis, l'oficina de benestar social —tantes vegades aquí treta—, la re-

sidència assistida El Mil·lenari, els ajuts a la vellesa, la formació d'adults, les ajudes a entitats per a programes d'indigència, esport, etcètera. Això és així, senyor Conseller, i vostè no m'ho negarà, i és doblement estrany, des de la nostra perspectiva del que ha de ser un govern i una política de benestar social, perquè en els problemes importants, en els problemes, en els programes i en els plans d'actuació que intenten, que procuren treure el barri de la situació de marginalitat i subdesenvolupament, vostè pràcticament no hi participa. Per exemple, en l'empresa mixta PROCIVESA, per reestructurar el barri de Ciutat Vella, vostè hi participa només amb un 6,6% del capital d'aquesta empresa, cosa que ens estranya molt: suposo que a vostè li és més rendible fer l'altra política, d'actuació puntual i programes personals.

Un altre exemple és també el barri de la Mina, en el qual em voldria detenir uns minuts —el barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs. Tots coneixem la complexitat i la magnitud dels problemes d'aquesta barriada, sabem que hi ha grans taxes d'atur, irregularitats i patologia de l'habitatge, morositat acumulada dels llogaters, i que és una població difícil en si mateixa i també difícil de determinar quant al seu nombre d'habitants. El barri de la Mina ha estat fins ara un barri inestable, d'alta mobilitat veïnal, que necessita, com a primera actuació, crear, lògicament, un sentiment de pertinença dels seus ciutadans en el barri, a la localitat de Sant Adrià de Besòs, mitjançant una política necessària d'estabilitat dels residents.

A partir d'aquests paràmetres, hem de dir que discrepem del Pla d'actuació presentat, que ens ha presentat vostè a la Comissió de Política Social, perquè no té cap rigorositat tècnica ni política —m'agradaria que se'l mirés amb deteniment, senyor Conseller— i parteix d'una situació zero, com si al barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs, no s'hagués fet res fins al 1989, i aquest Pla no fa cap valoració ni positiva ni negativa del que s'ha fet fins a aquesta data: fa un plantejament d'una política que, per nosaltres, més que sumar esforços està, restant esforços.

La política del Departament de Benestar Social, crec —és la nostra opinió: en tot cas, vostè ja em dirà de quina manera em pot negar això— que està dificultant el procés de rehabilitació i normalització general del barri de Sant Adrià de Besòs la Mina, per motius que jo no voldria denominar «partidistes» —no ho voldria denominar, però ho dic—, i, en aquest sentit, ha mantingut i ha potenciat relacions amb grups veïnals que el que han fet és agreujar la conflictivitat veïnal, les relacions amb l'Ajuntament.

Fonamentem aquesta opinió també en un exemple: en la negativa de participar vostè en l'empresa del Pla del Besòs, una empresa que està constituïda pel MOPU i per l'INEM, en la qual vostè no hi participa. Aquesta empresa també intenta..., treballa, està treballant ja per la rehabilitació dels habitatges i del barri; vostè, per altra banda, encara no ha començat les obres dels 281 habitatges que va prometre el 1989; els 1.000 milions del Pressupost que vostè va prometre als mitjans de comunicació —que no estaven en el Pressupost, però que vostè va prometre— s'han esfumat, no sabem on són; no ha començat encara la inversió dels 30 milions per a la millora dels espais públics en el conveni que vostè va firmar amb l'Ajuntament per poder tirar això endavant. En canvi, el que sí que veiem, de la documentació rebuda, és que hi ha una acumulació de recursos

assistencials i que aquesta és la tendència —vostè mateix ho diu en els informes: parla de les ajudes a les llars de jubilats, dels jocs de taula, de les campanyes d'acció cívica, de les samarretes, dels enllumenats, dels semàfors—; tots ells, tots aquests ajuts, evidentment, segurament i evidentment, que són necessaris, però la política d'un departament de benestar social, a més a més de fer una ajuda puntual i assistencial, a més a més, ha d'anar més enllà, ha de fer una actuació d'intervenció preventiva i ha de participar en els plans generals per reestructurar i millorar el barri —en aquest cas, el barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs.

Per nosaltres, la veritable política de benestar social passa per la millora de l'habitatge, de l'entorn, i passa també per crear un sentit de pertinença dels veïns del barri de la Mina al municipi de Sant Adrià. I aquest exemple serveix per a la política que, des del Departament de Benestar Social, es vol endegar en tots els barris marginals i subdesenvolupats del nostre país, de Catalunya.

Jo crec que les seves intervencions, senyor Conseller, no són, la majoria de vegades, les adequades; jo crec que vostè no planifica bé la política de benestar social per a les zones urbanes subdesenvolupades; jo crec, senyor Conseller, que vostè s'ho ha de plantejar d'una manera diferent si, realment, vol fer aquella política que li pertoca a un departament del Govern, del Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'Il·lustre Conseller. Senyor Comas...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor President, senyors i senyores diputats, jo me n'alegro molt, d'aquest debat, el qual agrairia que tinguéssim, doncs, tan sovint com faci falta, i per això jo ahir em vaig prestar que, doncs, ho ajornéssim per avui, perquè jo, almenys, estic molt interessat en aquest tipus de debats.

El tipus de la interpellació diu que..., pregunta sobre el capteniment, i, el capteniment, això sí que es coneix; es coneix perquè jo el vaig presentar al Parlament de Catalunya a primers de novembre del 88, perquè el vaig publicar, perquè ho vaig enviar a totes les senyores i els senyors diputats —és aquest llibret d'aquí—, i aquest capteniment es coneix i n'hem parlat en diverses ocasions, però no serà de més, doncs, que, aleshores, si és que alguna cosa no està clara, en tornem a parlar.

Jo crec que en aquesta qüestió de les zones urbanes deprimides de Catalunya caldria començar per definir el que s'entén com a zones urbanes deprimides. En una primera aproximació, podríem dir que es tracta de barris, districtes o sectors geogràficament delimitats, que presenten unes mancances greus, diferenciades, tant des d'un punt de vista urbanístic i de dotacions com des d'un punt de vista social, econòmic, cultural..., factors tots ells que defineixen una àrea o territori identificat per la seva problemàtica global, i diferenciat clarament respecte a la resta del territori urbà del qual formen part. Gran part dels exemples que ha posat la senyora Diputada, doncs, estan clarament definits amb aquesta..., amb això que acabo de dir.

En primer lloc, cal destacar que la política global del Govern de la Generalitat persegueix un equilibri territorial que faci possible que el conjunt del país tingui un creixement i desenvolupament harmònic, coherent i sense greus disfuncions entre les

diferents comarques o els diferents sectors d'activitat. I, en conseqüència, el propi projecte general polític de Convergència i Unió, reflectit en l'aplicació diària i quotidiana de l'acció de govern, ja té present la necessària cohesió dels diferents àmbits territorials i socials del país.

Tot i així, és obvi que existeixen àrees, o zones, que, per diferents circumstàncies —la senyora Diputada n'ha dit unes quantes— presenten unes problemàtiques més punyents i més significatives, les quals el Consell Executiu també té present d'una forma específica, amb diferents instruments legals existents o amb diferents programes d'actuació d'inversió, desenvolupats des dels diferents departaments.

La qualitat de vida de Catalunya depèn també dels valors que sapiguem introduir en aquests barris o zones urbanes, de convivència, de civisme, de cultura, de sentiment de país, d'estimació al barri... De tot això, de tot això, depèn, no tan sols de les infraestructures, depèn també de tot això. I, en funció de tot això, el Govern de la Generalitat fa actuacions, de diferents departaments. Jo ara no m'hi puc estendre —el temps no em donaria—, però en diré unes quantes: de Política Territorial i Obres Públiques, declaracions d'àrees d'actuació regressió integrada, aprovació i desenvolupament de plans especials de reforma interior, Pla de metros, rehabilitació de nuclis antics, projectes del FEDER; Departament d'Indústria, indústries en zones d'urgent reindustrialització; Treball, programes de formació ocupacional, programa de tallers pre-laborals, beques i ajuts a l'ocupació; de Governació: Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya —un programa especial que amb el temps s'ha fet—; Ensenyament, centres d'acció especial, programes d'absentisme i escolarització, i Cultura, normalització lingüística, ajuts i subvencions, etcètera, etcètera. I n'hi ha d'altres, de departaments, però és obvi que el departament que més específicament aborda aquestes problemàtiques, tant des del punt de vista territorial com des d'aspectes sectorials, és el Departament de Benestar Social.

L'aplicació i desenvolupament del Pla d'Actuació Social, més..., amb l'ampliació progressiva de la cobertura dels serveis socials d'atenció primària, incideix especialment en les zones deprimides. Els índexs d'acolliments infantils, de maltractaments, d'abandonaments, de problemàtiques d'atenció a la infància, revelen, clarament, que l'actuació es concentra en aquests barris i zones. La tasca de formació d'adults, amb la seva importància —no l'única, però important— vessant d'alfabetització, de graduat escolar, també incideix d'una manera especial en aquests àmbits de referència.

Igualment des de les oficines d'orientació de benestar social es persegueix apropar —i s'aconsegueix, entenc; almenys, així ens ho diu tothom—, apropar l'Administració de la Generalitat de Catalunya, els diferents serveis i prestacions, a la població que necessiten un suport més decidit de l'Administració.

Amb la voluntat de coordinar els diferents recursos, i abordar d'una forma més decidida, si és possible, les diferents actuacions en els barris o zones urbanes deprimides, la Direcció General de Serveis Comunitaris vetlla pel seguiment dels programes del Departament de Benestar Social en barris populars, presentin o no problemàtiques de marginació.

Bàsicament, els nivells o àmbits d'intervenció són els tres següents: primer, els barris d'habitatges de promoció pública, dels d'ADIGSA; des de 1985 amb motiu del traspàs dels polí-

gons i grups d'habitatge públic de l'Estat, la Generalitat a través de l'empresa pública ADIGSA gestiona uns seixanta mil habitatges de promoció pública, a més dels onze mil construïts ja per l'Institut Català del Sòl des d'aleshores.

Aquests barris i polígons, per la seva pròpia gènesi i formació, presenten unes característiques específiques que generen la necessitat d'una atenció especial que es vertebrava en els següents eixos d'actuació: programa de rehabilitació i urbanització, des del 85 fins al 88 es van invertir 12.000 milions de pessetes; l'any 89 es posa en aplicació un programa quadriennal d'inversions que preveu l'execució d'obres per un import de 18.000 milions de pessetes, dels quals l'any 89 varen realitzar-se 4.000 milions i l'any 90 està previst realitzar-ne 4.500 milions més. I les principals actuacions contemplades en aquest programa són les següents: aïllaments tècnics i acústics, cobertes i reforços estructurals, instal·lacions generals, mesures de seguretat, urbanització i espais lliures, etcètera.

Després, hi ha un pla d'equipaments per a aquests barris, dins del programa d'inversions, en què destaquen actuacions previstes en polígons d'ADIGSA, destinades a millorar i dotar d'equipaments comunitaris els diferents grups i barris, i entre altres cal remarcar les actuacions en equipaments cívics, centres cívics, locals socials, centres culturals i esportius, pistes polisportives, petanca, lleure, etcètera.

En definitiva, la necessitat de donar suport al moviment associatiu com a eix vertebrador de la represa de consciència col·lectiva ciutadana fa que aquesta activitat s'abordi de manera prioritària.

Nosaltres creiem que aquest és un aspecte essencial de cara a la pròpia estimació del barri, que vostè deia, senyora Diputada: no hi ha vida comunitària efectiva en un barri sense un associacionisme que tingui gruix.

Aquí, a Barcelona —en posaré dos exemples; els podem treure després si fa falta—, jo li mencionaré dos barris: Gràcia, per exemple, i Nou Barris. Gràcia és un barri que té totes les condicions naturals per donar una mala qualitat de vida: carrers estrets, habitatge molt antiquat, la major part no té ni cambra de bany... (*remor de veus*), pocs, pocs, carrers molt estrets, espais reduïts, etcètera. I en canvi, dona una millor qualitat de vida a les persones que hi viuen que en altres barris de la ciutat, com Nou Barris, com el que he dit abans, pel que fet que aquí hi ha un associacionisme de gruix, tant des del punt de vista de veïns, com des del punt de vista cívica, com des del punt de vista cultural, com des d'un punt de vista esportiu, etcètera.

Per tant, dotar nosaltres aquests serveis, enfortir l'associacionisme és un dels objectius que té el Departament, ja ho vaig dir l'any 88, i encara que, a la Mina, m'hi referiré després, ja que vostè s'hi ha entretingut, a mi m'agradaria entretenir-m'hi una mica. Vull dir que no entenc, per tant, la negativa de l'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs a donar-se un espai per construir una piscina a la Mina, que fa falta, no des del punt de vista purament esportiu, sinó des del punt de vista formatiu i educatiu, i no se'm pot dir, aleshores, que té el mar a prop, no es pot dir això.

Bé, després, també entenem que la solució s'ha de fer sempre amb els veïns. Si es tracta de rehabilitar un barri, no es pot fer a esquena dels veïns ni sense comptar-hi, i aquest és un altre departament, que, com després veurem, ens separa, en alguna ocasió del fet de la Mina, d'arribar a una suficient entesa que

desitgem, que cercarem i que cerquem en tots moments. I en funció d'això, tenim convenis amb ajuntaments, des de l'òptica específica de l'actuació d'ADIGSA, bé amb convenis específics entre ADIGSA i l'Ajuntament, bé dins dels convenis del Departament de Benestar Social amb els ajuntaments; hi ha convenis referits a Sant Cosme, a Sant Roc, de Badalona; a Can Vilardell, de Terrassa, incipient, des del punt de vista..., perquè és massa particular, i jo entenc que hauria de ser més general —al contrari del que vostè deia, senyora Diputada—, que el planejament amb l'Ajuntament de Terrassa, nosaltres creiem que ha de ser un pla general no un pla particular d'unes poques coses; crec que el barri ho necessita, i, si anem dialogant, creiem que es posarem d'acord, o el Camp Clar, de Tarragona, etcètera, o tants d'altres.

Que aquesta actuació d'ADIGSA en els barris és valorada, que s'hi fa una bona tasca, doncs, no tinc altra forma de comprovar-ho que no sigui a partir de les meves paraules. És a partir d'una carta que ens va adreçar el President de la Federació d'Associacions de Veïns de tots aquests barris, signada a la Pau, a finals del 89, que diu que, «Reunida la Federació d'Associació de Veïns dels Habitatges Socials i de Benestar Social de Catalunya...», recorden tota una sèrie de coses, no els les llegiré perquè és llarg, però diu: «Les relacions del Departament amb els diferents polígons s'han desenvolupat d'una manera absolutament transparent, tot i que s'afrontava una problemàtica molt complexa. Hem constatat que ha donat mostres d'eficàcia, de dedicació i de competència professional, al marge de les disponibilitats econòmiques, molt per sobre de la mitjana a què estem acostumats en les relacions que aquesta Federació té amb altres institucions locals», etcètera, etcètera.

Per tant, si tinguéssim temps li ho llegiria, però aquesta és una qüestió que es fa una bona tasca. Després, hi ha diferents barris d'atenció especial, barris que, aleshores, Bon Pastor, RENFE-Meridiana, la Mina, Riu-sec, Masia Espinós, Ciutat Vella, Onyar..., aquests no són barris d'ADIGSA, i en canvi, en tots ells hi ha plans d'actuació, bàsicament en contacte amb els ajuntaments, i també hi ha un programa general d'equipaments comunitaris de suport al teixit social. Al mig dels plans d'equipaments circumscrit als barris d'ADIGSA, tenim doncs, ajudes al centre ocupacional de Can Chatarra, del Raval —demà s'hi inauguren tota una sèrie d'actuacions—, al centre cívic i escola d'adults de Canovelles, de millora d'equipament urbà de Can Bassa, el centre social de Can Cuyàs, esplai i casals, centre de dia, etcètera, etcètera. Jo volia referir-m'hi, ja que podia haver dit més coses; però, si cal, a les repreguntes ja les direm si hi ha motiu.

Quant al programa de la Mina, ja que vostè s'hi ha referit. Miri, al programa de la Mina només hi falta una cosa, i és que, amb el senyor Alcalde i amb les associacions de veïns, en presència del senyor Alcalde i amb l'aval del senyor Alcalde de Sant Adrià de Besòs, varem presentar un pla a la Mina, i jo no sé si era prou complet o no ho era, però jo crec que almenys mereixia, i ho va dir, i ho va declarar oficialment al Palau de la Generalitat, davant de la premsa, va declarar que estava conforme amb aquest Pla i que l'havíem de complir. Nosaltres l'únic que volem és complir-lo, i si els dos-cents habitatges no s'han construït és perquè avui no tenim el terreny, perquè encara que se'ns va donar recentment un terreny, el terreny no deia que era per a habitatges de la Mina, com deia el Pla, i nosaltres volem

complir els nostres compromisos: deia que eren habitatges per a Sant Adrià de Besòs, i nosaltres volem especificar que és per a l'esponjament de la Mina, perquè aquest era el compromís del senyor Alcalde, era el compromís de l'Associació de Veïns i era el compromís del qui els parla com a Conseller de Benestar Social. Per tant, en el moment que això es rectifiqui, aquests habitatges es construïran, i en el moment que això no es rectifiqui, aquests habitatges no poden construir-se, perquè és mancar a una paraula, que estic segur que ni el senyor Alcalde ni jo mateix estem disposats a mancar a aquesta paraula.

Per tant, nosaltres volem complir el Pla i ho volem fer amb els veïns, perquè és per als veïns que es fa aquest Pla. Per tant, els 1.000 milions hi són, hi són en aquest cost dels habitatges, que ja hem dit, pel dret i per l'inrevés, que es tracta d'un finançament d'un crèdit amb el Banc Hipotecari —ho hem dit— de 600 milions, més totes les altres actuacions, totes les altres actuacions que estaven previstes, algunes de les quals, com la piscina —ja m'hi he referit—, jo crec que hi fan molta falta, allà, equipaments esportius, de formació, com una piscina —ho crec—; si aquesta no és essencial, que estava en el Pla que el senyor Alcalde també va aprovar, doncs, que ens diguin quina altra hem de fer...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Honorable senyor Conseller, li recordo que el seu temps s'ha exhaurit fa una estona.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt bé, d'acord; doncs, ho deixarem aquí. En tot cas, en les repreguntes hi insistiré; no voldria pas mancar al que és el Reglament de la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per contestar, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, m'alegro que el Conseller s'alegri que traiguem aquest tema a debat en el Parlament de Catalunya, perquè encara que vostè ens ha donat alguna informació a la Comissió de Política Social, jo he de manifestar que, del que vostè m'està informant en aquest moment, entenc poca cosa: aquest llibret que vostè té damunt del taulell..., els diputats de la Comissió —almenys els diputats socialistes— no tenim aquell llibret, senyor Conseller... O sigui que la informació és «sesgada». Si jo aconseguixo que vostè m'envii la documentació d'aquests barris d'acció preferent, que vostè diu que ho farà, serà perquè li ho demano per una pregunta, li ho demano, li ho redemano, li ho torno a redemanar, i al cap de quatre mesos vostè m'envia la documentació corresponent, com ja és habitual a la seva Conselleria, que no informa als diputats que li demanen determinada informació.

Jo abans li he dit que m'estalviaria de dir-li què estava fent vostè en aquests barris; espero que aquest llibret m'ho expliqui millor, però els papers que vostè m'ha enviat... A Can Bassa de Granollers, per exemple, vostè diu que condicionarà el camí de l'església, o construirà pistes de petanca, o eixamplarà la pista esportiva. Evidentment que són, segurament, necessitats de Can Bassa, de Granollers, però això no és un pla d'actuació integral —jo entenc. Jo crec que aquest és el problema que té la seva Conselleria, el seu Departament, que li manca una perspectiva de globalitat, de desenvolupament integral quan vostè planifica

les actuacions en els barris urbanament amb problemes de marginalitat.

Jo crec que aquest és el problema, i, per la resposta que vostè m'ha donat, jo ja veig que el Consell Executiu té unes perspectives generals de com desenvolupar i equilibrar el nostre país, però la seva intervenció jo crec que no suma, en general, amb la política que diu vostè que té establerta al Consell Executiu.

Pel que fa al barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs, senyor Conseller, el Consell Comarcal li va cedir els terrenys el juny del 89; jo tinc un document que diu que li cedeix els terrenys. No sé quin problema ha passat aquí, quins són els malentesos que vostè té amb l'Ajuntament i amb l'Alcalde de Sant Adrià de Besòs. L'Alcalde també té el suport d'associacions de veïns i de comerciants del barri de la Mina, dient que això s'ha de tirar endavant, i nosaltres tenim la sensació, per la informació que jo tinc, havent visitat el barri de la Mina, havent parlat amb l'Ajuntament i havent llegit els seus documents, que s'estan posant pals a la roda perquè aquest barri surti de la situació de marginació i de subdesenvolupament en què es troba.

Jo no coincideixo amb..., coincideixo, sí, amb l'esperit que diu vostè que cal cohesionar la política associativa als barris, evidentment. Nou Barris de Barcelona té una tradició associativa dels anys seixanta i potser dels anys cinquanta; a partir d'aleshores la gent ja s'organitzava perquè creia que s'havien de cohesionar els nous barris amb un sentit de pertinença amb aquest tros de la ciutat de Barcelona, i allí s'està treballant... Hi ha problemes, perquè hi ha hagut un desenvolupament salvatge, però també és veritat que hi ha un gran sentit de pertinença en el barri, encara que vostè no ho vulgui comprendre o no ho conegui, i la gent hi està molt arrelada i treballant conjuntament amb l'Ajuntament de la ciutat perquè aquest barri cada vegada estigui millor, i només falta donar una volta per Nou Barris per veure quines són les millores que l'Ajuntament de la ciutat i els veïns han aconseguit.

Una altra cosa és la Ciutat Vella, de Barcelona, de la qual vostè, senyor Conseller, no me'n parla; Ciutat Vella de Barcelona és un projecte important que l'Ajuntament tirarà endavant, i a nosaltres ens agradaria que, des del Consell Executiu de la Generalitat i des del seu Departament, no es fes aquesta política —com deia un company meu del Parlament— d'esquixada, o sigui, de no abordar de no participar en les empreses que realment volen esponjar el barri, i desenvolupar el barri i fer-lo sortir de la situació d'infraestructura en què es troba en aquest moment.

Nosaltres creiem que, en fi, que no va bé el Departament de Benestar Social amb aquestes qüestions, i que s'aprofita, d'una manera —com he dit abans— partidista.

Jo, per acabar, senyor Conseller, i perquè vostè m'ho aclareixi, perquè em preocupa, tinc un document que vostè..., el Departament de Benestar Social i la Direcció General d'Acció Cívica han elaborat a partir d'una escola d'estiu feta al barri de la Mina. A mi m'agradaria que vostè, senyor Conseller, es mirés aquest document amb deteniment, aquest document de formació —més aviat de «deformació» educativa dels nanos, dels nois de la Mina—, amb un cert sentit nacionalista tan pejoratiu, que perillosament se'ns pot tornar en contra.

Jo crec que, vostè, si les intervencions que fa per desenvolupar aquest sentit de pertinença són aquestes de «formació», en-

tre cometes, «d'esperit nacional», vostè està fent intervencions en els barris que poden ser a la llarga, i més aviat a la curta, totalment patològiques i dolentes per al desenvolupament dels barris i pel sentit que nosaltres hem de donar a l'educació i a la intervenció que fem als barris de Barcelona en relació amb el que és el nostre país, en relació amb el que és Catalunya, en relació amb el que és una ciutat com la ciutat de Sant Adrià de Besòs.

Senyor Conseller, a mi em sembla que el tema no ha estat clar, que segurament necessitarem més hores de debat, que n'haurem de parlar més, però que l'actuació de la seva Conselleria en aquest aspecte no està totalment o no respon realment a allò que han de ser les polítiques adequadament planificades de Benestar Social per desenvolupar i per fer sortir els nostres barris, en els barris de Catalunya, d'aquestes situacions de marginalitat i de subdesenvolupament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyora Diputada, jo no tenia cap obligació, de qualsevol manera, d'enviar-li aquest llibre, perquè això està a l'acta taquigràfica del que vaig dir a la Comissió que vostè presideix, de Política Social, però així i tot, vaig enviar aquests dos per Nadal; si no els té, els hi enviaré. De qualsevol manera, el fet que no li ho hagués enviat, que no li hagués arribat, perquè ho vaig enviar a tots els diputats de la Cambra —almenys vaig donar aquesta indicació—, no obsta perquè vostè conegui quin n'és el capteniment, perquè vostè presidia la sessió en el moment en què jo vaig exposar, i està recollit a les actes de la Cambra.

Bé, una vegada dit això, jo entenc que, quant a la Mina —ja que m'he quedat aquí, no?—, ha quedat clar que fins a l'any 89 és responsabilitat del Patronat Municipal de l'Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona; això ha de quedar clar, per començar.

En segon lloc, el Pla del Besòs és..., en el Pla del Besòs, l'empresa municipal té quaranta habitatges tapiats; en un barri que fa falta esponjar-lo, tenir quaranta habitatges tapiats no és la millor solució que en aquests moments s'hi pot adir. Ha de quedar clar que, dels 30 milions que vostè ha dit, del conveni, és l'Ajuntament el que ha de dir què s'ha de fer; nosaltres ho hem reclamat: no hi ha cap projecte, i així ho deia el Pla que el senyor Alcalde del Sant Adrià de Besòs i jo mateix i l'Associació de Veïns varen presentar, que l'Ajuntament diria: «El projecte està a la seva disposició; pot fer-ho».

I, quant als dos-cents habitatges, ja ho he dit: se'ns va oferir, a partir del juny, no quan es va dir, sinó a partir del juny —evidentment, de l'any 90; a finals de l'any passat, vull dir—, però aleshores resulta que no contenia aquesta indicació que jo els he assenyalat, i sembla que aquesta setmana, després de contactes que hi hagut amb l'Alcalde, sembla que aquesta setmana signarà el conveni, però aquest conveni no està signat perquè nosaltres no el signarem, no el signarem si no és per complir el compromís que el senyor Alcalde, la Generalitat i els veïns van tenir i van contreure amb el barri. Fins ara, el text del projecte no era per complir-lo, i nosaltres el volem complir; tenim aquest defecte: que el que diem, el que vam dir en aquest llibre,

el que diem quan signem un conveni, tenim el defecte que volem complir els compromisos, i aquest també el volem complir, i en el moment que es rectifiqui això, els habitatges es faran.

Motius partidistes a la Mina. Home!, la Mina és l'únic barri que no es pot dir que hi hàgim d'actuar per motius partidistes; però bé, si vostè ho pensa així, doncs, què hi farem, alabat sia Déu!

Quant a la Ciutat Vella, quant a Ciutat Vella, nosaltres també hi tenim un pacte, i treballem bastant a prop del Regidor del Districte. Jo vaig informar a la Comissió de Política Social —i ho he dit en declaracions públiques— que vam arribar en tot una sèrie d'acords, que estan recollits en el conveni que vam signar amb l'Alcalde senyor Maragall, estan recollits en el conveni marc que vam signar amb l'Ajuntament de Barcelona, que jo mateix vaig signar amb l'Ajuntament de Barcelona.

Van haver-hi altres punts que nosaltres no hi estàvem d'acord, no ens vam posar d'acord, i precisament a instàncies meves, vaig demanar a la Tinent Alcalde Eulàlia Vintó que es fes una comissió de seguiment de la Comissió que l'Ajuntament va crear, de Benestar Social a la ciutat, i aquesta mateixa setmana que som ara, jo vaig demanar a la Tinent Alcalde que tornéssim a reunir aquesta Comissió perquè jo estava molt insatisfet de com anava aquesta Comissió de seguiment, ja que es dedicava a molts informes, però, tornem a presentar el pressupost d'aquest any... l'octubre, pressupost per a l'any 91, i tornarem a no tenir ni una sola, fins ara no m'han donat ni una sola proposta d'actuació addicional, ni una de sola. Per tant, jo li vaig dir que estava molt insatisfet i que, la propera reunió, la volia fer jo mateix, la volia fer jo mateix, volia assistir-hi, i em sembla que està convocada per al dia 18 d'aquest més.

Per tant, pla de Ciutat Vella?: n'hi ha, n'hi ha, es compleix. D'altra banda, es compleix, i ho hem publicat?: ho hem publicat, ho hem anunciat al daixò perquè es vegi que el complim.

Acord amb l'Ajuntament?: tot el necessari. El que un acord no vol dir realment fer el que l'Ajuntament creu que ha de fer únicament; vol dir discutir-ho, vol dir parlar-ne. Jo vaig demanar aquesta Comissió de seguiment, hi hem assistit, no m'ha semblat adequat com funciona i he demanat a la Tinent d'Alcalde —i ella hi ha estat d'acord— que, això, ho reviséssim. Per tant, aquestes són les qüestions que es fan.

Quant a Can Bassa —que és un altre barri que vostè ha mencionat—, què més voldríem, nosaltres, que fer un pla integral, però ens hem d'entendre o no ens hem d'entendre, amb els ajuntaments? Hi hem de fer els possibles o no? Doncs, si hem de fer els possibles, és el que estem fent; però no arribem a trobar la sintonia necessària en relació amb aquest barri, i hem fet aquelles actuacions parcials, però són les que ens ha donat l'Ajuntament, i li hem donat els diners i l'Ajuntament les està fent. Això és el que ens ha demanat l'Ajuntament, i, aleshores, hi ha suficients contactes amb l'Alcalde, doncs, per dir-ho. Ara, ja li dic jo que no ens acabem de posar d'acord; nosaltres creiem que en aquell barri fan falta coses. Entre altres coses, fa falta que els pressupostos de l'Estat donin fons suficients per rehabilitar els habitatges que són de competència municipal, que és una vergonya que, després de tant temps, no hi hagi, en els últims quatre anys, ni cinc cèntims per a rehabilitació dels habitatges de promoció pública municipal, i en això, em trobo sol defensant-ho... La Federació de Municipis de Catalunya no m'ajuda, i aleshores demano que se m'ajudi, perquè quan vaig

a Madrid a reclamar sobre aquesta qüestió, això no es té en compte, i per a Granollers, concretament —també per a altres, però per a Granollers—, és molt i molt important.

(El M. H. Sr. President s'incorpora al seu lloc.)

Jo crec que aquest debat l'hem de tenir, l'hem de continuar, perquè crec que és molt important. Jo cerco, i faré tots els possibles d'arribar a totes les enteses que puguem, perquè em sembla que és molt important. I tot allò que haguem de corregir i anunciar en aquest document..., me'l miraré —aquest document que vostè ha dit, me'l miraré—; tot allò que haguem de corregir ho corregirem. Mai no m'ha caigut cap anell per canviar totes aquelles coses que puguin ser convenientes canviar, però entant hem de fer el que és la nostra política —ho he dit sempre—, la política del programa que va aprovar el poble de Catalunya per a aquesta legislatura. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies Honorable Conseller.

La següent interpellació és la que formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys i quatre diputats més en relació amb la política de benestar social.

Per presentar aquesta interpellació, té la paraula l'Honorable senyor Lluís Armet.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de benestar social

El Sr. ARMET: Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, crec que, en aquestes hores, l'ambient que hi ha a la Cambra ens permetrà una dosi de sinceritat, tant en la meua intervenció com en la seva resposta, que pot ser aclaridora, si més no aclaridora de cara a possibles canvis en la política de benestar social.

Però, en primer lloc, voldria fer una constatació: quan una persona puja aquí, i resulta que no s'entén amb la Federació de Municipis, que representa el 80% de municipalisme català —amb l'Alcalde de Sant Adrià, amb la Tercera Tinent Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona—, el problema no és d'aquesta gent; acostuma a ser de la persona, que no s'entén amb ningú, perquè evidentment té un gruix tan important, aquest nivell d'entesa, que dius: «aquí hi ha alguna patologia, diguem-ne, personal»; és a dir, això és evident, diguem-ne, que aquí es produeix una situació anòmala, estranya i de dificultats de comunicació, eh!, perquè no crec que sigui una voluntat política del Consell Executiu no entendre's en aquests nivells. Suposo que el Consell Executiu té molt clar el que ha de fer.

Jo, en aquesta interpellació, el que voldria, després de dos anys de govern, és veure si el Consell Executiu, concretament el Conseller, pensa canviar de política; quan dic «canviar de política», fer un esbiaixament en la seva política, un canvi d'orientació, o no, i perquè crec que és realment important fer aquesta reflexió: és important perquè estem en un tema clau, que és el tema del benestar social, i que té una repercussió significativa en la nostra societat.

Primera pregunta: el Consell Executiu fa una política d'escreix? Resposta: no; fons addicionals que es podrien aplicar en l'àmbit de benestar social, no s'apliquen, la qual cosa vol dir que actua amb recursos limitats, estrictament limitats, i fins i tot, condicionats per aquesta absurda política de vincular resultats de la política del joc al benestar social, que això, realment, ja no ho fa ningú, no té cap mena de sentit; és un concepte reac-

cionari i paternalista que no té cap mena de parallelisme en el món.

Segon tema. Vostès han fet un disseny de política que tingui en compte la situació del país? —aquesta és la segona reflexió—, sobretot perquè l'entrada de la democràcia partia d'una situació clara, en el sentit de dir que no hi ha infraestructures, ni hi ha hagut atenció a la vellesa, ni hi ha hagut atenció a la infantesa, ni hi ha hagut atenció a cap dels sectors que, tradicionalment, governs d'un signe progressista, socialdemòcrates o, fins i tot, democràta-cristians, havien anat fent a Europa durant els vint, trenta darrers anys; per tant, ens trobàvem amb un dèficit infraestructural molt important, i calia, si més no, conèixer perfectament quines eren les necessitats del país, i, coneixent les dificultats del país, aplicar uns recursos, els recursos més grans possibles.

Això no s'ha produït; és un criteri que pot semblar, diguem-ne, un criteri racionalista, però és un criteri de sentit comú, és el que es fa a tot arreu. A tot arreu es fa un disseny de dir: «Quines mancances hi ha? Quins problemes hi ha? En quants anys volem assolir unes quotes determinades d'equipaments? Com farem aquesta política i com orientarem, per tant, els recursos per assolir aquests objectius?» Per tant, aquí ens trobem amb una limitació de recursos i una política que no va dirigida a corregir desequilibris.

Vull entrar una mica en el fons del tema, perquè si no entrem en el fons del tema, em sembla que no ens entendrem. Aquí no anirem a qüestionar qualsevulla política que afecti sectors, entitats, persones, etcètera. Aquí el que anem a fer és una valoració que, determinats enfocaments, el que comporten, objectivament, és incrementar la desorientació i els desequilibris en infraestructura en el nostre país. O sigui, l'actuació de la seva Conselleria no fa res més que desorientar, premiar de vegades injustament, crear greuges comparatius i crear uns problemes enormes, enormes en el desenvolupament normal de les coses.

La seva política també fa, en molts casos, crear iniciatives en paral·lel, amb la qual cosa aquestes iniciatives en paral·lel poden anar en contra o poden anar en una direcció que no és la mateixa que estan impulsant altres administracions.

La seva política el que intenta fer és tocar persones concretes i entitats concretes, bé sigui a cop de taló, subvencionant coses irrisòries que no té cap mena de sentit que el Govern de Catalunya se n'ocupi.

La pregunta és: vostès volen governar o volen manipular? Vostès volen tenir un sentit institucional de govern i ser el Govern dels governs de Catalunya, i dirigir la política de benestar social, i posar-se al capdavant, i apuntar-se els legítims èxits polítics d'una política dirigida per aconseguir uns objectius determinats —i no dubtin que aquesta política a mitjà termini té beneficis polítics; no es preocupin—?, o vostès el que volen és una política d'anar creant, o bé, en un moment determinat, ventres agraïts o, en un altre moment determinat, crear una distorsió en el conjunt de l'aparell associatiu del país?

Pensi vostè que les majors perversions que es poden fer en la política és agafar els diners, considerar que són fàcils, regalar-los i no controlar el resultat dels diners públics. Això és la major perversió que és pot fer en la política democràtica. A Europa, cada cop més, es va en una línia de controlar els resultats socials i la justificació social de les subvencions. Tot el que no sigui anar en aquesta línia és una línia absolutament perversa;

entenem per *perversitat* una mala utilització de recursos públics, i pensin que la meua concepció democràtica del nostre Grup passa sempre —sempre—, perquè tot govern tingui unes prioritats, que sigui fidel a aquestes prioritats i que vagi dirigit, per tant, a uns objectius, i que ho porti amb la fermesa, diguem-ne, adequada, i que aquests objectius poden ser: objectiu número u, reforçar l'associacionisme català —sí, senyor, només faltaria, i cal que el reforcem. Quins criteris? En funció de què? Del pes específic de les entitats, proporcionadament a la seva importància, amb uns projectes que desenvoluparan que són estrictament interns, sinó també externs, amb unes avaluacions a posteriori, etcètera, etcètera.

Per tant, cal fer unes polítiques correctes. Perquè pensar que crear, diguem-ne, xarxes de subvencions apropiades per fer pagaments, des de pastissos per a senyores a cursets especials de macramé o les pilotes dels concursos, o incentivar determinades redaccions d'alumnes que no fan res més que crear noves patologies socials, com s'ha fet en el cas de la Mina, que citava la nostra diputada Rosa Barenys, sincerament és una cosa que no té cap mena de resultat, encara que finalment el Conseller regali quatre bicicletes per al concurs de redacció. No té cap justificació política, no té cap justificació moral —que és el més greu—, perquè, d'una forma o una altra, s'estan utilitzant uns recursos, que són escassos, per a unes finalitats que no són concretes, sinó que són finalitats, estrictament, de manipulació política.

És a dir, vostè, amb la seva actuació, el que fa —i li ho dic amb tota sinceritat i, fins i tot, amb una cordialitat personal (*rialles*)—, vostè el que fa és d'una mala..., vostè el que fa és —sincerament—..., fa una mala gestió, des de la perspectiva d'una agitació i propaganda agitada, convulsiva i absurda. I això és el pitjor que es pot fer, això és el pitjor que és pot fer; perquè, amb els diners, no estem, diguem-ne, per fer això. Per a això hi ha els mecanismes legítims dels partits polítics, dels sindicats, de les vies que es vulguin, cadascú defensant els seus interessos, però això no es pot fer amb la direcció, diguem-ne, del mateix Govern.

Jo m'he mirat cadascun d'aquests programes, divertits, que vostès, diguem-ne, incentiven. Jo, algun d'aquests programes, sincerament, és que em semblen molt bé, em semblen molt bé fets en un sentit nacional, intengrant a tothom. Que fem una festa de l'arbre, nacional a Catalunya, amb tots els ajuntaments involucrats, amb tot un conjunt d'actuacions, lligant amb el Conseller Laporte, és a dir, una cosa de volada, escolti, ho signo de seguida. Ara, fer la tifaradeta per aquí, la tifaradeta per allà, i fer la cosa anecdòtica en el conjunt del territori, sense cap tipus, diguem-ne, de resultat, sincerament, és una forma de malversació de recursos. I li dic molt el que penso.

Aleshores, senyores i senyors diputats, jo el que sí que voldria és fer una reflexió, en aquest sentit: jo crec que no ajuda ni el Consell Executiu ni el senyor Comas fer polítiques d'aquestes característiques; no ajuda, i no ajuda, diguem-ne, gens. Jo estic absolutament d'acord que es poden fer polítiques amb gran ambició, però, com es pot fer una política de benestar social a Catalunya sense dirigir —fixi's el que li dic—, no ja entendre's, dirigir l'esforç que es fa des del món municipal amb una política coherent? Com es pot pensar que, en un país que té un dèficit infraestructural de primera magnitud, no es porta una política elemental —elemental—, per part del Consell Execu-

tiu, de fer de govern de governs en relació amb aquest tema? Les úniques expressions que surten del Conseller és que «no m'entenc amb Sant Adrià, no m'entenc amb la Tercera Tinent d'Alcalde, no m'entenc amb el President de la Federació de Municipis, no m'agrada el que es fa allà...» Vostè no és l'inspector general; vostè, el que hauria de fer, lògicament, en la seva Conselleria, és tenir una activitat o capacitat inspectora que no té.

I amb això lliga un altre element que em sembla molt significatiu: tota administració que governi —que governi, eh?, no que incideixi, que manipuli, que faci, que defaci, que remeni, que deixi de fer, sinó que governi—, el que fa és reforçar la capacitat inspectora. La capacitat inspectora és el nervi que justifica el sentit de govern; per una raó molt senzilla: perquè és el millor compliment de les lleis, cosa elemental.

Evidentment, el Consell Executiu de la Generalitat, la seva capacitat inspectora ha estat nul·la. Per què? Per una raó molt senzilla: perquè la capacitat inspectora vol dir impopularitat, impopularitat: en el moment que li dic a un senyor que, urbanísticament, no pot fer una cosa, malament; que dic que un pla parcial no es pot desenvolupar i ho dic amb contundència, malament; que hagués tirat un dels edificis dels milers i milers que s'han fet a Catalunya, malament! Però és evident que en la seva gestió el que és curiós és que, mentre vostès fan un desplegament logístic d'oficines de benestar social, el fet més luctuós que va passar l'any passat —i no m'hi referiré amb demagògia—, que va ser la cèlebre residència que va donar tant aldarull, recordo que va sortir vostè, i va sortir fins i tot el President de la Generalitat dient una frase que a mi em va semblar patètica, absolutament patètica; va dir: «És que només tenim dos inspectors, només tenim dos inspectors». Per mi, això va ser el més gruixut, des del punt de vista de responsable polític. Com a ciutadà, em van impressionar les imatges, com a tothom. Segurament hi va haver el que sempre hi ha en aquest tipus de situacions, però jo, com a responsable polític, veure que només hi havia dos inspectors, amb desenes i centenars de residències, coneixedors com són d'una situació difícil —en aquest camp i en altres camps—, i que vostès no corregeixen aquesta situació, i s'entenen a estendre xarxetes, diguem-ne, pròpies, d'oficines de benestar, que acostuma a haver-hi una secretària en un taulell, lògicament situades, diguem-ne, amb els braços creuats i, de tant en tant, reparteixen «pegatines» i «enganxines», doncs, és clar, evidentment, això clama al cel. Això clama al cel! I que clama al cel pensi que ho diu un laic, i que en aquest sentit vol dir que la contundència amb què ho dic és realment molt forta (*rialles*), i vegin, per tant, en aquest cas, la meua indignació continguda al darrere d'aquesta expressió. (*Remor de veus.*)

Acabo, senyor President. Jo, el que li demanaria, senyor Comas —i li ho dic molt sincerament—: facin una rectificació d'aquest tipus de polítiques que no tenen cap mena de sentit, i no tenen cap mena de sentit per una raó molt senzilla: perquè, en política, la gent se l'ha de mesurar pels objectius concrets que s'ha proposat, si els ha assolit o no els ha assolit, i per la coherència d'unes polítiques. En canvi, quan en la política intentem dir: «A veure, quina n'han fet ara, quantes oficines han obert, ara quants premis especials han donat, ara que han intentat interferir-se per damunt del que està fent l'ajuntament, ara a quants ajuntaments no els han dit res del que estan fent...» És

clar, entrar en aquest terreny és entrar en un terreny del gos i la rata, que és absolutament absurd, però és que això políticament no té cap justificació democràtica. És a dir, un partit polític pot governar amb l'orientació que vulgui, però sempre ha d'explicar coherentment una política. Sempre ha d'explicar amb una certa coherència la política, la que sigui; jo puc discrepar d'una política, però jo puc admetre que aquesta política té una coherència.

Dissortadament, la política que està duent a terme aquesta Conselleria és una política que comporta una perversitat profunda, perquè perverteix els recursos públics, la seva orientació, i ajuda al desequilibri i a la desorientació en un terreny tan delicat com és el terreny del benestar social, la qual cosa vol dir que en el terreny del benestar social es fa demagògia política. Facin vostès demagògia política en un altre terreny, però no facin demagògia política en aquest terreny. Per una raó molt senzilla: perquè els recursos creiem que són molt escassos i s'han de canalitzar per obtenir les finalitats més adequades.

Res més, senyor President. Espero la seva resposta, i com a mínim m'agradaria que tingués la petita humilitat de dir: «Home, algunes coses d'entesa, les rectificaré», perquè, si no, m'obligarà a ser una mica més contundent en la meua resposta. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Armet. Té la paraula, en nom del Consell Executiu, el Conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Armet, jo entenc que no és vàlid —si és que s'ha de complir l'objectiu sensat d'un debat— dir coses que no són certes, ni treure fora de context el que s'ha dit. D'on ha tret vostè que jo no m'entenc amb la gent? Jo m'entenc amb tothom! No em vaig entendre amb l'Ajuntament de Barcelona? No vam signar un conveni? No m'he entès amb tots els ajuntaments? Que fins ara no n'hi ha cap, d'ajuntament, amb el qual no hàgim signat un conveni per disconformitat; cap, ni un.

El fet que hagi assenyalat unes dificultats puntuals en algun barri en concret, per alguna política concreta, assenyalant el perquè, perquè el mateix senyor Alcalde s'havia compromès a una política, a unes actuacions, a un programa, amb la seva presència, amb la seva daixò, i ara no ho compleix, aquesta és una qüestió que va al meu favor, no a favor del que ha dit vostè.

Per tant, jo m'entenc amb tothom, i aleshores això que vostè diu no és cert. Ja deia un polític de l'època de la República, el President Azaña, que un polític no ha de saber de tot, però quan parla ha de saber de què parla. I aleshores, el que vostè ha dit no és saber de què parlava. Amb tota cordialitat també, amb tota cordialitat.

Jo vaig afavorir ahir que aquest debat es traslladés a avui perquè es fes, perquè m'interessa que es faci, aquest i altres, en el futur, perquè de la confrontació d'idees, de l'opinió, jo, realment, a mi m'interessa aquesta qüestió. I vaig dir... Vostè no m'ha dit que això no es compleix; això està publicat, això es va dir, això està en l'acta del Parlament, i, per tant, aquest és el que jo penso complir. És això, i això no ho variaré, perquè és un compromís de legislatura. És el programa que el poble de Catalunya va votar. I, per tant, això no ho variaré. Que, aleshores, hi hagi alguna actuació concreta que hagi de variar..., ja n'he variat algunes i en puc variar d'altres si se'm demostra que

són incorrectes. Però, d'aquí a variar la política..., de cap manera, perquè estic molt convençut, per altra banda, del que estem fent. Molt convençut.

Perquè, és clar, què és benestar social? Què és benestar social? Benestar social..., no ens dóna el temps per fer una descripció àmplia del que és benestar social, però jo diria que benestar social són tots aquells mitjans que s'han de posar al servei del ciutadà perquè es realitzi com a persona. Això és benestar social. Per tant, no és únicament serveis socials. Els serveis socials són una part del benestar social, però no són tot el que és la política de benestar social.

I el Govern de la Generalitat ha realitzat al llarg dels darrers deu anys una política de benestar social basada en el principi que tots els ciutadans de Catalunya assoleixin el màxim nivell possible de progrés i qualitat de vida. I jo els vaig dir a la Comissió de Política Social, i ho dic ara: accepto qualsevol debat respecte que em diguin quina és l'Administració pública a nivell de l'Estat espanyol que hagi fet en els darrers deu anys —i, a més, jo no hi he tingut cap participació excepte en els dos últims— una política de benestar social més completa. Demanaria aquest debat. Ho reitero ara. Per tant, com vostès saben, la tasca de benestar social no depèn exclusivament d'un àmbit de govern, no depèn únicament d'un departament ni d'una sola institució; totes les administracions públiques, tots els ciutadans en són responsables, i hem de participar activament en la seva realització.

No tinc temps... —ja he dit que demanaria el debat del que s'ha fet en aquests vuit anys abans de la legislatura que som ara. Jo puc dir que en el transcurs d'aquesta legislatura, per exemple, en el tractament dels serveis socials, que vostè diu que no s'hi ha fet prou esforç, compari, compari —si és que accepta els números, si abans de pujar a la tribuna es documenta—, compari i veurà que, del Pressupost del 87 al 90, l'ICASS ha tingut un creixement del 70%. I són xifres grosses, que creixin un percentatge determinat, doncs, no és fàcil. Compari, per favor, i aleshores segurament les seves intervencions podran ser més adequades.

Bé, no... Vull saltar-me, perquè no em vull entretenir en algun aspecte, tot el que s'ha fet en els diferents àmbits d'actuació, però en l'anterior legislatura, quan el Departament de Benestar va néixer —d'això encara no fa dos anys— i va rebre una herència profitosa, perquè s'havia treballat en el benestar social, i uns serveis socials, i unes actuacions en serveis personals i en serveis comunitaris destacada, varem plantejar-nos com a objectius primordials els següents, que estan aquí: per un costat, atendre prioritàriament tots aquells ciutadans que, per raons d'edat, de salut, de situació econòmica, social, pateixen situacions de marginació o de discriminació, tot desenvolupant programes, prestacions i serveis que els ofereixin unes millors atencions i, sempre que és possible, una rehabilitació plena en el marc de llurs potencialitats. Remarco «rehabilitació plena» perquè m'hi referiré ara.

I, per altra banda, i com a complement indispensable de l'anterior, desvetllar en tots els ciutadans del país una consciència cívica i solidària a través de campanyes educatives específiques, de creixement i millora de serveis comunitaris, per tal de promoure el floriment d'una societat basada en els principis de la convivència, de la solidaritat i el respecte mutu, en la qual tothom pugui realitzar una activitat social participativa i positi-

va. També ens varem proposar que tots els ciutadans de Catalunya coneguin quins són els seus drets i deures, promovent que en facin un ple exercici.

Per tant, en la política de benestar social tenim tres grans blocs: serveis socials, en primer lloc, que tenen dos aspectes, dos pivots essencials: el de la universalització i el de la inserció. Sense inserció es pot fer beneficència, però no es fan serveis socials. I, aleshores, jo podria dir que precisament el que fa el Govern de la Generalitat és el que no fan els governs, moltes vegades, del seu signe polític. Per exemple, per exemple: vostès creuen que té quelcom a veure amb els serveis socials crear una empresa perquè es comprin els productes que fabriquen els tallers de disminuïts? Vostès creuen que això té algun sentit lògic, que no sigui la pura beneficència? Aquí a Catalunya no ho necessitem, això; aquí, a Catalunya, els productes que ofereixen els tallers de disminuïts es defensen per si mateixos, i en el que els ajudem és en la inversió, en l'estructura, en la formació; en això els hem d'ajudar. Però també podem entrar, si volem... Ara tenia el desig d'aturar-m'hi un moment, però tinc massa coses, vull dir massa coses, i no m'hi puc aturar. Però això no són serveis socials correctes.

O el subsidi d'atur, una qüestió tan sagrada com és el subsidi d'atur: tots els nostres barris tenen persones «conificades» en la indigència perquè, a base de donar un subsidi d'atur sense preocupar-se i sense possibilitat i sense forçar si cal que la gent s'insereixi, els ha fet perdre l'hàbit del treball i són gent de molt difícil, de molt difícil recuperació. Per tant, aquesta és una altra qüestió. I el que es fa a Andalusia amb el subsidi d'atur agrari —és una altra comunitat autònoma, no m'hi entretinc—, però això, el país, Andalusia en aquest cas, i tot l'Estat, ho pagarà car! O tota la política de la marginació: Catalunya som l'única comunitat autònoma que s'ha preocupat de crear una renda mínima d'inserció des del primer moment. Això, la senyora Ministra diu que no l'interessa; molt bé, no l'interessa. En altres comunitats que vostès tenen responsabilitat de govern tampoc els interessa, o si els interessa no ho enfoquen. Nosaltres ho hem enfocat.

O la joventut d'alt risc social: nosaltres ens preocupem que la joventut d'alt risc social, aleshores, no tan sols tinguin una ocupació, sinó que se'ls formi en un ofici. I aquí li diré una cosa que afecta l'Ajuntament de Barcelona i que lamento que l'hagi feta l'Ajuntament de Barcelona: en el mateix moment que nosaltres fèiem —que, per cert, va molt bé, i en rendiré comptes al Parlament; ara puc dir que va molt bé— aquesta campanya dels netejavidres, en la qual unes hores estan a les benzineres i unes hores aprenen un ofici, al mateix temps d'això, vostès van treure —juntament amb una empresa, amb una societat anònima— un programa de SERPRIMI, que és per vendre revistes pels carrers, que va durar tres dies, allò, perquè mai més se'n sap. Allò va sortir als mitjans de comunicació, potser és el que els interessava, no ho sé, però no se n'ha sabut mai més res. Això no és cap tasca de rehabilitació, perquè aquests, encara que això hagués anat bé, que va anar malament, encara que hagués anat bé, aleshores resulta que aquesta gent no es formaven ni feien cap ofici. Nosaltres tenim convenis amb moltes entitats que es dediquen a això, amb Esclat, de Bellvitge; amb Trini Jove, de la Trinitat Vella; amb Can Jofresa, de Terrassa; etcètera. Amb moltes entitats.

O el terreny, per exemple..., per què vostès no volen accep-

tar la competència —que la tenen tota— de la gent que dorm al carrer. Per què vostès no accepten això? Per què ha de fer un treball de suplència la Generalitat perquè vostès no ho volen agafar? Aquesta és una competència municipal d'atenció primària, directa. Directa. I vostès no ho fan. I ara es preocupen dels habitatges del Governador; no sé si vostè hi ha anat, senyor Armet, als habitatges del Governador, però els habitatges del Governador, ara, ens en preocupem gràcies que el Conseller que els parla va dir que això era una vergonya i que hi va anar mil vegades i va insistir d'actuar mil vegades, i aleshores vam convenir amb els seus diputats al Parlament de Madrid de fer l'esmena de cara als habitatges del Governador. O, si ho volem, parlem de Baró de Viver, d'Eduard Aunós, etcètera.

No cal que parlem dels habitatges olímpics, ni cal que parlem de la droga, ni que parlem de tot això. Per tant, serveis socials, sempre cercant la inserció; sempre cercant la inserció. I sempre cercant la universalització del que es fa. Quant a serveis personals, doncs, aleshores, per exemple, nosaltres hem posat molt d'èmfasi —pot ser un exemple, també— en la formació d'adults, perquè no sé si han pensat que l'indigent de dintre de deu anys serà la persona que haurà perdut la seva professió i, per tant, la formació d'adults, no entesa només com a alfabetització, no entesa només com a graduat escolar, sinó entesa com el que diu la Llei, que està en aquests moments en el Parlament i que espero que discutirem després de les vacances.

O serveis comunitaris, ja m'hi he expressat abans, en l'aspecte de Gràcia; podria dir també Sant Andreu, etcètera. Són tota una quantitat de barris que necessiten un treball aprofundit. I en funció de tot això jo crec que cal aconseguir un nivell màxim d'eficàcia i cal aconseguir un màxim d'apropament al ciutadà, i les oficines de benestar social fan un gran paper, ho diuen tots els alcaldes de vostès, els ho reitero, ho diuen realment. Aquí tinc tota una sèrie de... —si ara tinguéssim temps, aquí—, d'actuacions que han fet... L'Ajuntament de Mollet, em sembla que és de vostès, no?; l'Ajuntament de Barcelona, també; l'Ajuntament de Ciutat Badia... No ho sé, però, realment, aquí, això es fa amb vostès i, per tant, aquesta actuació es fa (*remor de veus*).

O l'exemple de Can Guardiola, per exemple, cosa que vostès han criticat —no ho ha tret vostè fa un moment; ja l'hi trec jo ara. Resulta que el barri clama per recuperar un equipament i vostès no ho volen fer; aleshores es queixen que la Generalitat ho faci i ho doni al barri. Qui, qui, qui, qui..., quin aspecte negatiu hi ha, en això? Nosaltres no vam fer res, el Departament no va fer res, mentre l'Ajuntament estava realment veient si ho feia o no ho feia.

En definitiva... Tornem a no tenir temps, el temps que voldria per discutir aquesta qüestió; espero que tindrem altres ocasions, després en la rèplica, i després, en altres ocasions, si cal.

Lamento tot el que vostè ha dit, del control de diners públics, i jo suposo que, en la rèplica, d'això, en parlarem. I els plans, que no s'han fet plans... Mare de Déu Senyor! Bé, després en parlarem.

Això és el que li puc dir, senyor Armet; espero que ara vostè en la rèplica sigui tan dur com vostè ha dit que seria, que, aleshores, això, sí que ho sap fer molt bé, realment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller Comas. Té la paraula, per a rèplica, l'Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET: Gràcies, senyor President. Senyores i sen-

yors diputats... Evidentment, sobre el meu estil polític no puc parlar jo ni el meu Grup, però algú del seu Grup sempre ha dit que sóc d'una certa elegància espiritual (*remor de veus*), cosa que m'honora, i, per tant, continuaré..., diguem-ne, continuaré amb aquesta lògica, no? Però l'elegància espiritual no treu que no diguis el que creus que s'ha de dir, en cadascun dels moments.

I, en primer lloc, voldria dir una cosa important: l'Ajuntament de Mollet no és ni «de vostès» ni «dels altres»; és l'Ajuntament democràtic de Mollet. El de l'Hospitalet, el de Santa Coloma, el de Santa Coloma de Farners, qualsevol ajuntament de Catalunya, qualsevol ajuntament de Catalunya, és un ajuntament democràtic —cada quatre anys hi ha eleccions—, i requereix que un conseller de la Generalitat, sigui quin sigui el conseller de la Generalitat, tingui un tractament objectiu amb tots aquests ajuntaments.

Quan jo vaig ser —i no ho he dit mai en aquest Parlament— Conseller de la Generalitat, no hi haurà cap alcalde de Catalunya, sigui del signe que sigui, que hagi sentit mai, en la meua gestió —que va durar poc temps—, un sentiment de discriminació o que jo comprovés en cap moment el carnet de l'alcalde o de la majoria de l'equip de govern. Perquè tenia la idea del que volia dir governar Catalunya, i tenia una idea molt clara del que vol dir estar a la institució de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, això de dir: «Vostès Barcelona, vostès no se què, vostès Mollet...», mal assumpte, mal assumpte. I dir-li-ho molt clarament; és a vostè, en tot moment, en tot moment, a qui li traeix l'inconscient, i li traeix d'una manera, diguem-ne, molt profunda, i li surten els seus dimonis, diguem-ne, profunds, que segurament, dissortadament, són la motivació profunda de la seva actuació. I aquest és l'element de distorsió, diguem-ne, de la seva actitud.

Perquè, clar, aquí n'ha dit, en aquests moments, vostè, algunes de molt grosses. «Les oficines de benestar són aclamades per tothom»... La Federació de Municipis de Catalunya, que no és cap anècdota, perquè agrupa el 80% de la població de Catalunya en el municipalisme, li reclama el traspàs de les oficines de benestar social als municipis catalans per evitar la duplicació de xarxes i que es pugui fer una política complementària, i demana un diàleg en aquest sentit per aprofitar uns equipaments, perquè hi ha una mancança d'equipaments. I, això, aquesta carta i aquest escrit, el coneix vostè perfectament. Per tant, si us plau, tinguem la seriositat que convé tenir com a governants i no caiguem no solament en l'anècdota, sinó també en la maledicència i en la desinformació. És un estil polític que es pot, diguem-ne, utilitzar... No m'ha agradat mai, dir això d'«estil polític», però en el seu cas, com que amb vostè només es pot parlar d'estil polític, sí que utilitzo aquesta expressió.

Aquesta interpellació, nosaltres la portàvem amb una voluntat: si vostès són capaços, mínimament, de racionalitzar la seva actuació. I començaré molt breument per dir una cosa que em sembla absolutament elemental: les polítiques de benestar social no són d'una conselleria o d'una altra: són del conjunt del govern en tot el que és un àmbit de benestar social. I, si agafem els Pressupostos de la Generalitat, que me'ls conec molt bé, en el tema de sanitat, en el tema d'educació i en el tema del seu àmbit, i veiem les irracionalitats burocràtiques que comporten, per exemple, les despeses que té la seva Secretaria General i el Gabinet de Conseller, juntament amb altres, i veiem la seva

evolució, creixen menys que la mitjana del Pressupost, la qual cosa vol dir que vostès no estan fent una política de potenciació de benestar social en el conjunt del Consell Executiu. I això són dades objectives, que les conec perfectament, les conec perfectament.

Però el que és més greu és que, amb la seva actuació concreta, de la mateixa manera que en ensenyament i sanitat hi ha unes demandes socials i hi ha una certa política —potser hi ha unes mancances, però aquesta política és obligada per unes necessitats, diguem-ne, molt reals—, en el seu camp, el que hi ha és un subjectivisme absolut, un subjectivisme absolut que passa de l'agulleta a l'elefant —valgui l'expressió catalana d'una expressió típicament castellana—, que passa de l'anècdota més absoluta a l'intent de distorsió més gran en cadascuna de les circumstàncies: es tracta de posar falques a les diferents realitats, no es tracta de cooperar amb les diferents realitats. Jo, el que l'insto, a vostè, és que dirigeixi la política de Catalunya.

Segon punt: que vostè tingui confiança en els ajuntaments de Catalunya, siguin «de vostès» o «dels altres», i que no parli mai més d'aquesta expressió. I que hi tingui una confiança cega. Per què signa, la gent, convenis? Perquè, si no signen convenis, no vénen diners. I, vostè, els condicionaments que posa, diguem, en els convenis, lògicament són molt gruixits, com vostè coneix perfectament, molt insuficients —i no li parlaré del retard, eh?, que hi ha dels pagaments dels diferents convenis a Catalunya: aquest no és el tema. Però, vostè, el que convé és que tingui una actitud de confiança certa, i vostè, com a conseller, no pot dir coses que diu aquí, al Parlament: ho pot dir com a membre d'un partit, quan es tregui l'americana de Conseller i se'n vagi vostè al seu partit polític o faci unes declaracions en una campanya electoral, o quan vulgui, però vostè ha de ser absolutament respectuós amb l'articulació institucional local de Catalunya, perquè és l'única via possible per fer una política racional en el tema de benestar social. I cregui'm que això és una necessitat d'urgència que avui té el país.

També dir-li que, a nosaltres, no ens preocupa que vostè..., mira, ara aquest senyor se'n va a la Mina, ara promet això, ara se'n va, doncs, a fer cinquanta mil cosetes, ara envia els seus nois més especialistes en agitació intentant llançar malediccions... Això, sincerament, senyor Conseller, té poca importància política, eh?, té poca importància política; és a dir, amb això no es guanyen ni es perden unes eleccions, té una transcendència absolutament mínima, i, a mi, sincerament, em preocupa molt poc. O sigui que la meua preocupació és una preocupació, la del nostre Grup, d'intentar que hi hagi un redreçament d'una política que té uns efectes perniciosos i perversos, i la perversitat, en política, acaba, si més no, configurant personalitats subjectivament curioses, i acaba, diguem-ne, aprimant els mals polítics —i vull que m'entenguin aquesta expressió: els mals polítics—, és a dir els que no saben situar amb recursos escassos uns objectius nobles en relació amb el que seria una política correcta. I jo crec que, fins i tot, no per bé del seu Consell Executiu, que això és una cosa..., que no tinc per què fer cap mena de paternalisme, però per a vostè mateix, un cert canvi d'actitud en aquest sentit és bona.

I estem a dos anys d'un mandat, estem just a dos anys, i, aquests dos anys que han passat, nosaltres hem anat contemplat les coses, hem vist moltes coses, hem vist molts detalls, hem sentit comentaris de tot ordre, tothom esglaiat de moltes

coses, perquè vostè anava amb una bossa de diners i, aleatòriament, s'anaven repartint. Lògicament, quan un senyor va amb una bossa de diners i aleatòriament es van repartint, tothom calla, per dir: «que m'arribi alguna cosa, que m'arribi alguna cosa». Mai hi ha hagut un plantejament ni de seguretats, ni de certes, ni d'estabilitat; mai ha existit, en aquest sentit.

És evident que amb la bossa dels diners es pot donar la volta al país, és evident que fins i tot es poden comprar petits sectors del país, és evident que podem tenir un petit exèrcit de ventres agraïts, però li ben asseguro que això no és una política nacional ni és una política de benestar social.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Armet. Té la paraula l'Honorable Conseller, per contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyors i senyores diputats, jo crec que el senyor Armet, amb tota cordialitat, ha fet una altra vegada un exercici de canviar les coses. És evident que els ajuntaments són de tots els ciutadans, però, si abans es diu —tantes vegades, es diu— de l'aspecte... —vostè ho ha dit abans—, l'aspecte sectari, a més, treure fora de context és com a mínim curiós: és tan curiós que a mi..., no hi penso ni entrar, en aquesta qüestió.

Jo reitero —sí que això em sembla més important— que jo m'entenc amb tots els ajuntaments, perquè és la meua obligació. I quan, amb un ajuntament, hi tenim algun punt de vista discordant insistim una vegada i una altra, com aquesta setmana he fet amb l'Ajuntament en el qual vostè és Primer Tinent d'Alcalde —he estat jo, que he ofert aquesta solució, perquè em semblava que no anàvem bé.

Per tant, m'entenc amb tots i sóc respectuós amb tots els ajuntaments. No ho pot dir ningú, això, que no ho sigui, començant pel meu Ajuntament, en el qual m'hi he passat molts anys, l'Ajuntament de Barcelona, però en qualsevol altre, des del més gran al més petit, realment m'entenc amb tots.

Ja he dit que el benestar social era una tasca de govern —vostè ho ha repetit: era innecessari, perquè ja ho havia dit jo (*remor de veus*)—, i és així. I, aleshores, bé, aquestes són les coses.

Però jo ara voldria entrar en una qüestió que a mi m'ha preocupat. Diu: «No hi ha plans». Home!, si..., realment, jo, que m'he passat nou anys a l'Ajuntament en què vostè està, si en un lloc hi ha plans és en el meu Departament. Hi ha el Pla d'Actuació Social, que l'altre dia jo vaig passar llista i vam quedar amb la Diputada Rosa Barenys, que les agafaríem una altra vegada, amb més calma, després de vacances; com tenim, als dos anys, el Pla d'Actuació Social, el compliment, tenim el Pla d'Actuació Social...; fa poc el Consell Executiu de la Generalitat ha aprovat el Pla d'Actuació Integral Laboral de Disminuïts, que ja està aquí al Parlament; està en marxa un pla gerontològic, etcètera. Per tant, de plans, la planificació, ens planifiquem; no ho dubti, que ens planifiquem.

I, aleshores, governar... Home!, intentem governar. Jo no puc dir, en aquests moments, ni vostè em podria dir, senyor Armet, cap cas dels que hem tractat al Consell General de Serveis Socials —on hi ha la Federació, l'Associació de Municipis, els sindicats, les forces socials—, que no hi hagi cap cas de discordança: quan algun punt no ha estat vist unànimement... —ni s'ha votat mai—, quan algun punt no s'ha vist unànimement ho hem ajornat, i s'han tingut tantes reunions com han calgut. I així ho continuarem fent, no s'hi amoïni, així ho continuarem

fent. Per tant, totes aquestes frases que vostè ha fet són frases, però de cosa concreta no me n'ha pogut dir cap ni una. Per què no me la pot dir?

I el control dels diners públics... Si hi ha una institució que té un control estricte de diners públics és la Generalitat de Catalunya. No li trec aquí els documents que jo tinc, dels 300.000 milions de pessetes —300.000 milions de pessetes— dels qual el Govern de l'Estat no dóna compte a ningú, o bé l'Ajuntament —ja sap que vostè i jo ho havíem discutit, això, en l'Ajuntament de Barcelona, quan jo era regidor, que realment a mi em semblava inadequat. Però, ara, aquest no és el tema, però destaco que aquí és on hi ha aspectes que no s'aclareixen i aspectes que són transparents.

Jo el vaig invitar, el seu Grup —i el continuo invitant—, perquè, vostès, el que fan és pujar aquí, dir coses, no provar res, i deixen... Jo els vaig dir: «Els expedients de les subvencions que ha donat el Departament de Benestar Social, que totes i cada una estan en el DOGC, tinc els expedients a la seva disposició: diguin quins volen». Llavors, els ho vaig dir o no els ho vaig dir? Aquí, en una interpellació. Estan a la seva disposició i de tots els altres grups. I, aleshores, si han de fer una crítica, facin-la amb fonament: si no, això sí que és perversió, senyor Armet; això —deixi'm que li digui amb to molt seriós—, això és perversió: pujar aquí, dir quatre coses, no provar i no utilitzar els mecanismes que la mateixa institució té per comprovar les coses.

Vostè sap que, les crítiques que jo feia a l'Ajuntament de Barcelona, m'hi passava moltes hores, als arxius, mirant el que creia que era la meva obligació, com a regidor, mirar. Vostès no n'hi han passat ni una: ni tan sols ho han demanat! Es pot pujar aquí i dir el que vostè ha dit? Francament, la cortesia parlamentària, el respecte que li dec —i que li professo, per altra banda—, em permet que no li contesti..., que no li contesti. Perquè això no és així. Volen comprovar-ho? Comprovin-ho. Hi ha quelcom incorrecte? Diguin-ho. Hi ha quelcom a corregir? Diguin-ho i ho corregiré, però pujar aquí i llançar quatre coses, això no és seriós, no és seriós —ja li he dit al principi, el que havia daixò...

Quant als aspectes reaccionaris..., miri, tampoc es pot dir... Mai el President de la Generalitat... Vostè digui'm d'on ho ha tret, això. Que hem dit que teníem dos inspectors... No ho hem dit mai, això: vam dir sempre que teníem una plantilla de set inspectors, que ara és un més, però que eren set inspectors; això és el que varem dir. En tot cas, digui'm exactament d'on ho ha tret, perquè això, entre altres coses, també s'ha tret fora del context i no és veritat.

I que, aleshores, no inspeccionem... Home!, miri, tenim el conflicte amb l'Ajuntament de Barcelona perquè nosaltres creiem que hem d'analitzar millor tota una sèrie de despeses i, aleshores, no hi trobem facilitats. I, aleshores, la Comissió de seguiment, pensem, realment, creiem que en tenim l'obligació, com a Generalitat, també, per molt Ajuntament de Barcelona que sigui, o com molt ajuntament... —i no cal dir les institucions sense ànim de lucre. Per tant, nosaltres volem exercir els nostres drets. És clar que fem d'inspectors! És clar que fem d'inspectors! És la nostra obligació, fer-ho, i, per tant, ho farem, i per tant, inspeccionem, i per tant, doncs, complirem amb la nostra obligació.

Jo voldria acabar dient —perquè tenia més coses a dir—,

voldria referir-me a les oficines d'orientació de benestar social. Sàpiga, senyor Armet, que jo conec aquest document, però sàpiga que, aleshores, per exemple, amb el President de la Federació, que és diputat en aquest Parlament i que està aquí, doncs, aleshores, ell sap que, per exemple, amb el seu Ajuntament tenim una conversa pendent, que espero que puguem tenir, de fer una oficina de benestar social conjunta en un barri, concretament de Girona, i espero que ens posarem d'acord. I, en totes aquestes qüestions, ho discutirem sempre que vostès ho desitgin i rectificarem tot el que haguem de rectificar, però el que jo no puc fer és modificar una política que crec encertada simplement perquè vostès ho diuen. I jo crec que el ciutadà té dret a ser informat, té dret a ajudar a gestionar i té dret que li gestionem les coses amb rapidesa. I per això les oficines de benestar social són realment uns ens molt importants, com, realment, l'altre dia vaig començar a dir en la Comissió de Política Social, amb una nova estructura que es crearà a partir del mes d'octubre, i com, realment, abans de posar-ho en marxa, espero que tingui temps d'ampliar-ho en aquesta mateixa Comissió.

Jo, realment, quedo a la seva disposició. M'agradarà molt, molt, molt, que aquest diàleg continuem podent-lo mantenir, perquè és l'única forma, a mi em sembla, d'aproximar postures, i no comptin que, per cada pas que vostès facin, jo en faré dos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la infància, que formularà la Diputada la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la infància

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació és amb la finalitat, per una banda, de saber quina és la política en matèria d'infància que té la Conselleria de Benestar Social, i, lògicament, després de saber-ho, poder dialogar —com deia abans el senyor Armet—, poder tenir algun resultat positiu d'aquesta interpellació, no solament la informació, que tindria altres canals, sinó que aquest diàleg serveixi per millorar aquesta política d'infància de la Conselleria de Benestar Social.

M'agradaria que parléssim, senyor Conseller, no sobre la teoria del tema de la infància, perquè àmpliament jo podria dir que la conec: la Llei, els decrets, les resolucions..., vull dir, no parlem d'això, que, en molta part d'aquests, hi podem estar d'acord; li agrairia que parléssim de la pràctica de com està anant aquesta Direcció General d'Infància.

Per a aquells senyores i senyors diputats que no estiguin massa familiaritzats en aquest àmbit, diria que aquesta Direcció General d'Infància té tres vessants: la vessant de la prevenció, la vessant dels centres i una altra vessant, uns altres programes, que són els acolliments i les adopcions.

La prevenció. Estem d'acord que això és el més rendible socialment, i es va donar un pas endavant, molt positiu, que va ser la fusió d'infància i serveis socials amb infància i justícia, creant aquesta Direcció General conjunta, que era una oportunitat històrica perquè es fes molt més eficaç l'actuació en matèria d'infància. Però va passar que el senyor Conseller va destituir l'anterior director general, i amb això es van perdre vint-i-qua-

tre persones d'aquell equip, i altres que queden, que d'alguna manera estan en allà, però lamentant que no poden fer res més; un equip que tenia una credibilitat en el sector, un equip que tenia una autoritat moral, professionalment parlant, i d'una eficàcia demostrada.

Però no vull parlar aquí d'unes persones i un canvi; és a dir, li va semblar malament, i canviem-lo? Canviem-lo, perfecte; en posem un altre: no vull parlar pas de persones. Estem d'acord amb qui vostè nomenés; això es lliure de fer-ho, i el problema no està aquí. Però, què ha passat en tot aquest temps de la nova Direcció General? En aquest moment, la nostra valoració és que no hi ha model, no hi ha criteris, no hi ha circuits clars i establerts, i no funcionen; fins i tot, s'han desfigurat programes que abans estaven funcionant molt bé. Permeti'm, per exemple, l'exemple dels EAIA. Els EAIA van ser creats —els equips d'atenció a la infància— per buscar solucions al més possiblement viables en el si de les famílies. En aquest moment, només es fa que col·locar nens a institucions, sense..., o sigui, perdent el mateix objectiu per al que van ser creats.

En canvi, en aquest moment, en la seva Conselleria sí que hi ha uns criteris polítics clars de subvencions; abans se n'ha parlat, i jo ho repeteixo, fins i tot, en aquesta Direcció General també. Abans es parlava —com en la interpellació del senyor Armet— en general, en la Conselleria de Benestar Social; doncs, també passa això, també passa això amb la Direcció General d'Infància.

Bé, permeti'm un exemple, perquè, vostè, si no traiem exemples, sembla que estem dient coses aquí que no demostrarem. Un exemple: li haurà arribat un escrit de l'Ajuntament de l'Hospitalet en el qual aquell Ajuntament, el Patronat Municipal de Serveis Comunitaris ha decidit, bé, ha decidit..., al final s'ha vist forçat que aquest any s'ha de tancar, aquest curs que ve s'ha de tancar l'única residència d'infància que hi ha en aquella ciutat, l'única, perquè l'Ajuntament és l'única que l'ha de mantenir, i la Generalitat no vol aportar la subvenció necessària. Això està a Bellvitge, però, fixi-s'hi bé, els mateixos dies, coincidint amb aquests mateixos dies, el senyor Conseller —no recordo si fa una visita o el van a visitar— promet a l'Associació de Veïns d'aquell barri que els subvencionarà una caseta per a la propera festa major —que serà el mes de setembre— que està valorada, la seva construcció, en 8 milions, més una quantitat addicional per a les activitats que es facin allà. La valoració ens consta que és aquesta, de 8 milions, la seva. En el mateix barri es tanca una residència de nens i es fa aquesta caseta; aquest n'és un exemple.

Parlem d'una altra vessant, que són els centres; això, en prevenció. Els centres, caldria tenir un ventall, l'idoni és tenir-ne, doncs, un ventall; abans es treballava..., un ventall de centres en els quals es classifiquessin per edats, es classifiquessin per problemàtiques, i si és possible, per territori. Ara s'estan classificant els nens allà on hi ha una plaça lliure; és igual, barrejats en edats, en problemàtiques..., així s'està treballant. No hi ha un projecte educatiu, no hi ha una línia —com hem dit abans— i un model. Si no, digui'm amb quins paràmetres valoren vostès si un centre és bo o no funciona, o si aquest és l'òptim, o és l'altre... Quins paràmetres tenen?: no es coneixen; aquests paràmetres de valoració no existeixen.

Fixin-se en un altre exemple, un altre exemple, que a la millor resulta que aquest és un paràmetre que, per vostès, és posi-

tiu: encara hi ha centres, encara hi ha centres que tenen l'escola dins del centre. A nosaltres ens sembla això desastrós des del punt de vista pedagògic; a la millor, a vostès els sembla perfecte aquest model. I l'exemple, doncs, miri, exactament el centre de Sant Josep Oriol, de Rubí, per dir-ho amb tot el nom.

Abans es pagaven 1.400 pessetes/dia-plaça; ara se'n paguen 2.500. Diríem: «Molt bé, perfecte; s'ha incrementat, molt bé»; no, no, però és que es dona aquest increment i no es demana cap contrapartida. És a dir, paguin, molt bé, però exigeixin tècnics preparats en aquest sens fi de residències, per exemple, de religioses, per dir-ho d'una manera general per a tots, que no hi ha gent professionalitzada en molts d'ells; augmentin la subvenció, però exigeixin tècnics preparats, per exemple... No hi ha contrapartides en aquesta oferta, no es fan auditories dels centres, etcètera.

I parlem, voldria parlar, amb més detenció, de la tercera vessant, que són els serveis d'acolliment i d'adopcions, que a mi em sembla més greu aquest aspecte.

En aquest moment, hi ha unes cinc o sis entitats a Catalunya que vehiculen el tema de les adopcions; cadascuna d'elles ben diferent, molt bé. Com es feia abans, i dic «abans», amb l'estil de l'equip anterior de la Direcció General. Tres criteris: primer es respectava un ordre cronològic de la demanda; és a dir, aquella gent que feia, aquell matrimoni o aquella parella que feia molt temps que estaven esperant, eren els primers i, per un ordre rigorós cronològic, els tocava abans.

Segon criteri: solament criteris tècnics. És a dir, els tècnics, un equip de tècnics polivalent, diguem, valorava la idoneïtat de les famílies per ser els objectius, els subjectes d'aquesta adopció.

Tercer criteri: tot aquest procés era estrictament confidencial —confidencial.

Ara, què està passant ara? Permetin-me la lectura d'una resolució de la Conselleria, senyores i senyors diputats, que diu el següent: «Primer: les seccions territorials d'infància subministraran als delegats territorials del Departament llistat de totes les famílies que optin a una adopció o acolliment, amb indicació de la seva circumstàncies bàsiques, així com dels drets menors que puguin ser objecte dels mateixos.

»Aquest llistat s'actualitzarà, com a mínim, mensualment i sempre que ho indiqui el Delegat Territorial, qui, en tot moment —qui, en tot moment— tindrà accés a qualsevol tipus d'informació que posseeixi la secció.

»Segon punt: el Servei d'Acolliments Familiars i Adopcions elaborarà idèntics llistats amb les mateixes característiques, però a nivell nacional i desglossat per delegacions, que seran tramesos per la Direcció General d'Atenció a la Infància, per duplicat exemplar en aquesta Secretària General, que en remetrà un exemplar a l'Honorable Conseller.»

No em digui que tot això és perversió —com li ha dit al senyor Armet. Vostè ens demana demostracions; a vegades, fugim de donar demostracions, perquè ens sembla que és massa cru donar demostracions. Això és el que vostè ens demana: constatar moltes d'aquestes denúncies que estem fent d'aquests temes.

També hi ha, senyor Conseller, també hi ha procedència d'adopcions de l'estranger: de Romania, d'Amèrica Llatina...; també hi ha clíniques que estan fent adopcions clandestines. No hi ha cap control; si no, digui'm com es vehicula. No hi ha cap control d'aquestes adopcions.

Un altre tema d'això de les adopcions: un subprograma, que seria les famílies d'acolliment, que hi ha tantes i tantes necessitats, en aquest moment, de nens que temporalment serien acollits per famílies; que, a través d'una institució no governamental, s'estan buscant famílies... En aquest moment, hi ha una oferta de famílies que estan disposades a acollir nens, que havien de ser vehiculats a través dels EAIA, i ara resulta que no hi ha nens; o sigui, hi ha les famílies i no hi ha nens. Em sembla que la situació és al revés: hi ha molts nens per ser acollits. Doncs, això que vol dir?: que no funciona; alguna cosa falla aquí, no?

En resum, senyor Conseller, la Direcció General d'Infància diríem que és un desgavell tècnic en aquest moment, està parilitzada, i hi ha una utilització política dels nens, i la pregunta a tot això és: quin serà el futur d'aquesta Direcció General? Es morirà sola?, l'ajudaran a morir? Digui'ns quin serà el seu objectiu en aquest tema.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, la seva interpellació té dos aspectes distints, diferents: un dels aspectes té a veure amb el que diu el text de la interpellació, i altres aspectes no tenen absolutament res a veure amb això.

Aleshores, a mi em sembla que, si parlem de perversió, si parlem de totes aquestes coses, doncs, és bo que ens acostumem a, quan ens demana una interpellació, dir per què es demana la interpellació.

Jo li aconsellaré les dues coses..., i quedo a la seva disposició, perquè no tinc cap daixò a dir, a basar-me..., que dir: «Miri, escolti, jo li contestaré el que diu la interpellació, i llestos»; li contestaré les dues coses, però el que dic és que això no em sembla del tot ajustat al que s'hauria de fer. I si alguna cosa no li puc contestar..., bé per manca de temps o perquè no tinc aquí les dades, quedo a la seva disposició, tant en tràmit parlamentari com particular, com dintre de la Conselleria, per, aleshores, donar-li la informació complementària que vostè desitgi, a vostè —com he dit sempre— com a tots els diputats d'aquesta Cambra.

Vostè ha dit, ha començat dient que volia saber el capteniment..., després ha dit que, alguna cosa, ja la sabia. Bé, capteniment, torno a insistir que no hi ha altre programa que el Departament es marquí que no sigui el que va anunciar el mes de novembre del 88 i que està recollit en aquest llibret a què reiteradament he fet referència. Ja no l'he portat aquí perquè ja no cal.

Allò és el que nosaltres pensem fer i allò el que pensem complir, i és precisament en funció d'això per què jo vaig creure que havia de fer una sèrie d'ajustos a la Direcció General, perquè no anàvem gaire bé, des del meu punt de vista: cap retret al Director General, cap retret a ningú; si hi ha algun retret, aquí tenen el Conseller per fer-l'hi, jo mateix, perquè jo avalo tot el que va fer l'anterior Director General i tot el que va fer l'anterior equip, però allò no anava com havia d'anar, i per tant, jo vaig creure que calia aquest aspecte.

Vostès sempre tenen un aspecte que treuen, que un és creïble i bona persona i digna dels majors elogis quan cessa; espero

que, quan cessi, també me'ls dediquin a mi, aquests elogis, espero. De qualsevol manera, vaig tenir l'honor que també me'ls van dedicar quan era Tinent d'Alcalde a l'Ajuntament de Barcelona, que aleshores formàvem equip amb vostès, tant l'Alcalde Serra, en aquells moments, com el Tinent d'Alcalde en aquells moments, Maragall, després Alcalde de la ciutat. Bé, espero que... El Director General va complir amb el seu paper, jo vaig creure que s'havia de fer aquest canvi, i endavant. Vostè no n'ha fet esment; per tant, jo deixo aquí aquest aspecte tancat.

No tinc constància que haguéssim perdut vint-i-quatre persones, no en tinc aquí la llista; però tampoc és aquest un cas daixò. Jo tenia l'obligació, des d'un punt de vista..., perquè, és clar, aquí es dona una imatge, una imatge que no és la correcta: va haver-hi només dues persones que van demanar, i que jo ho vaig lamentar —almenys en una d'elles ho vaig lamentar molt—, van demanar marxar que no van estar d'acord amb aquesta mesura: dues persones; les altres va ser conseqüència de quelcom que tinc l'obligació de fer, i que m'ho demanen els sindicats, i jo ho he de fer perquè tenen raó, que és posar a concurs les places, i per tant, les places les guanya qui les guanya, i si hi ha hagut algun canvi, jo no hi tinc absolutament cap actuació. I, no sé, jo crec que vint-i-quatre no poden ser, però de qualsevol manera tampoc és moment d'entrar-hi.

Quin és el capteniment..., vostè em deia. Doncs, el capteniment, que és el que figura en el programa, és coordinar els programes relacionats amb la infància i l'adolescència que duen a terme la iniciativa social privada, les associacions públiques, per impulsar al màxim els recursos existents, i impulsar-ne de nous en sectors deficitaris, tot cercant l'equilibri en la seva distribució territorial per tal que se'n pugui beneficiar el màxim nombre possible de nens i adolescents. Pensem prioritàriament en aquells que més ho necessiten per la seva situació personal o social. I aleshores, com a objectius, jo determinaria els objectius —cadascú pot determinar els que vulgui—, jo en determinaria quatre: primer, el desenvolupament màxim com a persones d'aquests nens, que aleshores això comporta confeccionar i difondre material d'informació als ciutadans sobre la infància, les seves necessitats i el seu cobriment; promoure la sensibilització ciutadana sobre les problemàtiques particulars que afecten determinats nens; promoure i agilitar la coordinació interdepartamental i interinstitucional per concentrar esforços i homogeneïtzar criteris tècnics; coordinar i promoure una relació regular entre les entitats d'infància de Catalunya, i promoure i facilitar els contactes, els intercanvis institucionals i tècnics amb comunitats autònomes d'altres països, i tot això es fa. Hi ha coses de les quals estic més satisfet, coses de les quals n'he estat menys, però tot això es fa.

En segon lloc, segon objectiu, va referit a la infància d'alt risc social. Sense sortir del marc de referència d'aquesta política global, s'han d'atendre especialment aquells nens i adolescents que es troben en situació d'alt risc pel context social en què viuen. La millora d'aquest camp incidirà principalment en aquests punts: la prevenció específica, promoure i coordinar actuacions generals encaminades a detecció de casos afectats per problemàtiques específiques, coordinar la informació sobre situacions d'alt risc, com per exemple els maltractaments, organitzar programes especials per a territoris particularment afectats per circumstàncies crítiques puntuals, estudiar, propulsar, promoure els nous recursos amb les necessitats detectades,

i amb els joves o els nens encara en edat que són producte de la protecció de la Direcció General, cercar sempre la inserció; m'hi he referit abans, no hi insisteixo, però això és molt important. Jo crec que és molt important la tasca que està fent la Direcció General i ens sentirem..., i espero que al final de la legislatura puguem fer un balanç molt positiu; si és com ara, estic segur que serà molt positiu.

Amb els convenis que fem, amb Esclat, amb Trini Jove, amb Can Jofresa, etcètera, amb tot el que fem a les benzineres, i altres qüestions que estem fent, jo crec que això és molt important. Tot això ho fem, i per això hi ha el diagnòstic dels casos, garantir el diagnòstic correcte dels casos, fet que suposa més la coordinació dels serveis d'atenció primària, l'impuls i la supervisió de tots els equips necessaris, els EAIA, a què vostè feia referència, previstos en el Decret 338, de l'any 86; els existents en els serveis territorials de la Direcció General, i els que funcionen en els centres d'acolliment. En relació amb aquests, cal ajustar el nombre de places a les necessitats reals de cada territori i cobrir el dèficit existent. I garantir la continuïtat d'aquells casos que no hagin passat per les dues grans sèries d'actuació, els centres i l'acolliment familiar. És a dir, quan es decideixi que el nen continuï en l'àmbit de la seva família, s'haurà de donar suport i supervisar la seva actuació. Tot això es fa.

Quant a acolliments familiars i adopcions, vostè hi ha fet referència: promoure i fomentar les figures d'acolliment familiar i d'adopció per a nens i joves com a recursos possibles alternatius a la família, mentre aquesta no se'n pugui fer càrrec temporalment, o quan no ho pugui fer definitivament. Per a això és necessari disposar d'equips humans necessaris i suficients perquè les famílies que s'ofereixin per fer aquest servei siguin cada dia més nombroses i siguin ateses amb agilitat perquè sigui possible seguir, també, la família acollidora com la natural. També cal seleccionar, donar suport i supervisar les entitats que col·laborin en aquesta tasca, així com detectar aquestes que actuen irregularment tot impeding el seu funcionament. Aquesta és la tasca de què jo estic més insatisfet. Les coses s'han de dir tal com un les sent: la tasca que jo n'estic més insatisfet és la que va promoure en bona part els canvis que es van fer en la Direcció General de la daixò..., tot salvant la professionalitat de la Cap de Serveis que hi havia en aquells moments, una persona la qual jo aprecio, però realment, això, no hem aconseguit collar-ho bé.

Per tant, té raó en bona part de les coses que vostè ha dit al respecte, i estem en el tràmit, en la intenció de millorar bona part d'aquesta qüestió. Per tant, he dit que algunes coses es feien, jo creia que les fem molt bé, i altres coses com aquestes, crec que realment hem de millorar més perquè jo, jo, el Conseller que els parla no n'està satisfet, de com ens marxa aquesta qüestió.

Després, hi ha els centres per a la infància i la joventut, ajustar el nom i la tipologia dels centres a les necessitats reals i futures, aprofundir la xarxa actual, promovent nous centres, reconvertint aquells que hagin quedat en desús o programar fins i tot el tancament d'algun d'aquests centres per arribar a una correcta distribució territorial. Assegurar el suport tècnic necessari, des de l'elaboració dels programes pedagògics, fins a la supervisió dels resultats, passant per la garantia d'algun servei i la solució de les incidències diàries.

Per aconseguir millorar el servei que es dona actualment, cal

continuar insistint en els estudis sobre la problemàtica de la infància i la formació de personal, i també agilitar la seva gestió, amb la seguretat que la iniciativa social existent i la que es pot promoure ha de ser més ben atesa perquè ni quedi ofegada ni el seu funcionament sigui inviable. Finalment, es fa tot el necessari i urgent per planificar els recursos preveient el desdoblament de les tendències actuals.

Aquesta qüestió, jo estic bastant d'acord amb algunes de les qüestions que vostè ha dit, també en la qüestió de centres. És un aspecte que hem de millorar; jo crec que s'hi ha fet una bona tasca. Per primera vegada, per primera vegada en els últims vuit o nou mesos que es fan reunions, tant dels centres propis com dels centres col·laboradors, es parla aprofundidament dels nens; no es parla d'aspectes administratius, que això és el que em desesperava, i, per tant, jo crec que estem en el bon camí, i crec que si fem un balanç d'aquí a mig any podrem constatar que hem avançat moltíssim. Que es va incrementar sense contrapartides el mòdul? És que..., sí que se'n van donar, de contrapartides, així se'ls ha obligat; això que vostè ha dit no respon del tot a la veritat. Jo estic a la seva disposició per donar-li la informació complementària que desitgi, però, quan es paguen 1.200 pessetes de mòdul, el que s'ha de fer és augmentar-lo, perquè realment això no tenia suficient virtualitat seguir amb aquesta qüestió.

De qualsevol manera, no estic d'acord amb la seva actuació, amb el que ha dit, en algun aspecte, encara que sí en aquesta qüestió dels paràmetres tècnics, etcètera, en la qüestió dels centres, en la qüestió del col·legi... Sempre ens manca temps per dir el que volem dir.

Quant a la qüestió d'aquesta circular que vostè ha tret, i que ha quedat modificada posteriorment, no sé si vostè no coneix l'altra, o no ha cregut oportú dir-ho, però, de qualsevol manera, abans, en la interpellació anterior se m'ha dit que havíem d'inspeccionar. Hem d'inspeccionar o no? Els delegats territorials no són quelcom indiferent al Departament, i el que tampoc es pot fer —perquè no es feia bé, i tinc arguments suficients per dir-li que no es feia bé—, és que amb motiu d'aquesta confidencialitat es feien coses que no tenien res a veure amb la confidencialitat. I, per tant, això s'havia d'acabar. I, si hi ha un delegat territorial en un Departament, aquest delegat territorial, o compleix el seu paper o se l'ha de destituir, però mentrestant el que no pot estar és absolutament ignorant de tot el que passa. Ho lamento; espero que, després, en l'últim torn que em queda, pugui repetir alguna cosa que a mi em sembla que m'ha dit.

Dir, amb permís de la Presidència, només —perquè no voldria que em quedés a l'aire— que això de l'Hospitalet. Aquesta és una qüestió que es va oblidar en el moment de pactar el conveni amb l'Ajuntament de l'Hospitalet, però que no es tancarà, aquest Patronat, que realment se li va oblidar a l'Ajuntament, se'ns va oblidar a nosaltres, no ho vam posar en el conveni amb l'Ajuntament de l'Hospitalet, que està signat i a satisfacció del senyor Alcalde —segons ell va expressar, i és una persona prou sincera per, si ell diu que està satisfet, doncs és que n'està—, i, per tant, això es farà.

Quant a la caseta, això no és així, ara sí que aquí m'allargaria, i espero que en el torn —si vostè hi insisteix— tingui també possibilitats d'insistir-hi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La senyora Pilar Ferran té la paraula per formular rèplica.

La Sra. FERRAN: Senyor Conseller, fora de reconèixer que li agraeixo alguns dels aspectes que vostè també detecta que no van bé, hi ha unes conclusions a què he arribat, d'això: primer, constatar que no hi ha un programa general d'infància. I fixi's que tota l'estona no estic parlant del Consell Executiu: parlo de la Conselleria de Benestar Social, perquè..., un exemple: em sembla que tots sabem que hi ha un programa general de joventut; el coneixem, sabem per on va, sabem quins subprogrames té, per exemple. En aquest cas, no hi ha un programa general d'infància; no hi és. Hi ha uns subprogrames, programets, que si el telèfon, que si els netejavidres, que si..., etcètera. Per tant, confirmo aquella afirmació que, pel que vostè m'ha llegit i pels papers que portava preparats, no hi ha una política general d'infància.

Segon, alguns aspectes que vostè afirmava aquí, de política preventiva, la meua valoració —la nostra valoració, des del nostre punt de vista— és que hi ha molt de paternalisme; hi ha molt de paternalisme, que no va amb la finalitat del nen, sinó que va buscant uns entorns que no són l'educació i la promoció del nen i la seva integració a la societat.

Tercera conclusió: cada vegada més, cada vegada més —i això ja li ho deia abans, també, la meua companya Rosa Barrenys— hi ha més programes que estan fora de l'estructura de la Conselleria. En aquest moment, la seva Secretaria General té cinquanta persones *staff* que fan, al marge, fan programes i fan actuacions al marge de l'estructura d'aquesta Conselleria. Aquestes persones estan a disposició directa del Conseller per fer totes aquestes «cosetes» de què parlava abans el senyor Armet, totes aquestes cosetes que va fent aquesta Conselleria, al marge de l'estructura administrativa i tècnica que té la seva Conselleria.

És a dir, senyor Conseller, vostè fa aquest programa d'aparador... Permeti'm un exemple, un exemple..., jo que he viscut uns anys a Colòmbia, allà diuen que hi ha dos tipus de polítics: els polítics i, després, diuen, *los politiqueros*. Aquest estil d'aparador, aquest estil de no fer política i de fer aquestes cosetes així, allà ho qualifiquen de *politiquero*. A mi em recorda molt aquest estil que vostè utilitza, no de fer política, no de tenir un programa polític.

Altres programes que vostè ha anat anunciant aquí no estan funcionant, senyor Conseller. El programa del telèfon —que podria ser una mesura interessant—, està molt bé que les trucades que es registren, de denúncia de telèfon de la infància, van a parar a una carpeta. La campanya de mendicitat, que era concertada amb els ajuntaments, en aquest moment està morta, paralitzada, on està la campanya aquesta, de mendicitat? Ja no funciona. Un altre programa que vostè treu molt sovint i que gaudeix molt d'ell i que potser el programa general pugui ser més o menys bo, però en concret, a la infància, gens: és el projecte per treballar en sector gitano a Ripollet. Allà, un centre d'infància i un centre d'adolescents estan sense funcionar.

I una vegada més, senyor Conseller, separo, separo en altres conselleries, perquè aquestes últimes afirmacions que li vull fer, que una de les preocupacions que teníem, en fer algunes lleis i alguns debats en aquest Parlament, que era el tema del maltractament dels nens, sobretot dels nens que estan en risc, és a dir, tal com està funcionant en aquest moment aquesta Direcció General, aquesta Direcció General —i no parlo de les altres

conselleries que tenen relacions amb nens—, és que podem afirmar que s'està maltractant els nens, i més els nens que estan en risc! Això és el greu, això és el que ens ha de doldre com a responsables polítics que som de la població de Catalunya.

I l'última afirmació, que abans ja li explicava o li llegia, en aquella comunicació interna, amb aquella resolució interna feta per vostè, si no posa mesura a aquest tema de les adopcions, hi ha una acusació molt seriosa i molt greu, senyor Conseller, que és el tràfic de nens. Que el senyor Conseller tingui, per una banda, un talonari perquè reparteix diners, i per una altra banda un talonari perquè reparteix nens, això, senyor Conseller (*remor de veus*), hi ha de posar mesura i ràpida, perquè és un tema molt greu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller pot contestar la contrarèplica durant cinc minuts.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyora Ferran, com que vull acabar amb cordialitat, permeti'm començar per això darrer, perquè això no li ho puc permetre; no li ho puc permetre. Això del talonari, ja ho he comentat abans, i si ho vol, en tornem a parlar quan vulgui, i, quan hi hagi alguna qüestió, vostès m'ho demostren i m'ho denuncien. I això dels nens, no li ho permeto. Perquè, aleshores, això és una qüestió indigna tan sols de pronunciar-ho. Digui quin, digui quin cas. L'insto que digui quin cas. (*Remor de veus*.)

Deixant de banda aquesta qüestió, també m'agradaria que aprofundíssim respecte als maltractaments, perquè no és cert. Estic en condicions d'afirmar que no és cert. I tampoc es poden fer aquest tipus de..., és molt poc seriós, i diu molt poc del que és la seriositat que ha de presidir un hàbit parlamentari, parlar de maltractaments així, i deixar-ho. Això no és possible! No ha de ser possible! Faci el favor de dir quin nen, on. Si vostè ho sap, té l'absoluta obligació..., perquè, a més a més, això és qüestió de tipus penal, maltractar els nens. En té l'absoluta obligació, àdhuc des d'un punt de vista jurídic. (*Remor de veus*.)

Deixant de banda aquesta qüestió, home!, no em digui que no hi ha un pla. Hi insisteixo pel dret i per l'inrevés: vostès critiquin el Pla, diguin que els sembla insuficient en allò, en allò, en el de més enllà, però aleshores no em digui que no hi ha un pla, si el primer que vaig fer, quan vaig ser nomenat Conseller, al cap de tres mesos, és comparèixer, a petició pròpia —sempre he comparegut al Parlament a petició pròpia, sempre, mai m'ho han demanat, les tres vegades que hi he comparegut!—, i vaig exposar quin pla hi havia. «No se n'ha dit res»; com pot dir que no hi ha cap pla? Que no hi ha una política? Li agradarà o no li agradarà, però és la que hi ha, la que vaig mencionar, la que —hi insisteixo— està publicada, la que està recollida aquí, precisament, en les actes del Parlament; per tant, hi ha un pla, hi ha un pla.

I, quant al paternalisme, aquesta és una qüestió, una afirmació també gratuïta, però d'índole menor, i, per tant, no hi entraré. Què vol dir, ser paternalista? Vull dir, no en tinc cap...

Quant a... Vostè treu coses que no tenen res a veure amb la infància. O sigui que no tan sols fan una interpellació per uns motius i després en la interpellació en treuen d'altres que no hi tenen res a veure, sinó que àdhuc després treuen coses que no tenen res a veure amb la infància.

Dels delegats de zona, parlem-ne sempre que vulguem; fem una..., quan torni a comparèixer a la Comissió, aquí, sempre

parlem dels delegats de zona, i ja li diré què fan: ho he dit altres vegades, però estic disposat..., estic disposat que en parlem tant vegades com vostès vulguin. Però això què té a veure amb la política de la infància? O és que aquí val, barrejar-ho tot? Això no és seriós, permeti'm.

Quant a això del telèfon, el telèfon funciona: el telèfon... No tan sols s'arxiven... Això, no sé d'on ho ha tret. Tampoc és correcte, perquè no és veritat. El telèfon funciona: jo em faig passar cada setmana totes les trucades que hi ha hagut, i analitzem, realment, els casos que hi ha i el seguiment que se n'ha fet. I el telèfon funciona.

I la mendicitat, doncs, també funciona, perquè la mendicitat..., pràcticament no n'hi ha, de mendicitat infantil —pràcticament no n'hi ha, de mendicitat infantil. Aleshores, és clar, si en parlem menys és perquè no n'hi ha. Que és un dels grans èxits del Departament, de la Direcció General d'Atenció a la Infància, permeti'm que li ho digui; que no ho ha aconseguit ningú a nivell de l'Estat, eradicar la mendicitat infantil, i l'hem eradicat —no dic que algun dia no es vegi, però actuem immediatament, quan es veu. I, per tant, això..., l'hem eradicat, i l'hem eradicat actuant en els centres d'on provenia aquesta mendicitat infantil. Al Riu-sec, per exemple. Del Riu-sec venia el 60 o el 70% de la mendicitat infantil, a Barcelona i als seus entorns, i l'hem eradicat. I, avui, si vostè va a Riu-sec —l'invito que hi vagi—, o dintre d'uns dies, que s'acabarà de fer, hi ha un 25 menys de ciutadans, que viuen a Riu-sec; a final d'any hi haurà la meitat del campament, i espero que l'any que ve ja no n'hi hagi gens. Aquest és el programa que té la Conselleria.

Però això no són utopies: ja en aquests moments n'hi ha un 25% menys. Que tothom ens deia que fracassaríem, perquè això tampoc ho ha fet ningú, no ho ha fet ningú, a nivell d'Estat espanyol, agafar un centre tan degradat com era el Riu-sec, rehabilitar-lo i fer que un 25%, en aquests moments, estiguin vivint en cases normalitzades. I quins problemes ha ocasionat? Vostès ho han llegit, als diaris, ho han llegit, als mitjans de comunicació, quins problemes ha ocasionat? Cap. Això és un gran mèrit, és un gran èxit, i, per tant, no es pot amagar, ja que vostè ha tret..., ha tret aquest cas del Riu-sec. N'estic molt orgullós, del Riu-sec, molt orgullós, perquè això no ho ha fet ningú i perquè, realment, que, en aquests moments, un 25% dels gitanos que viuen allà —permeti'm repetir-ho— visquin normalitzadament en pisos en diferents llocs de Catalunya, i no hi hagi hagut ni un sol accident —que n'hi pot haver algun dia, però fins ara no n'hi ha hagut ni un—, això és un gran èxit del Govern de la Generalitat.

I per això ha estat premiat aquest programa del Riu-sec. Resulta que el mateix Govern, a nivell de l'Estat, ens premia un programa com el millor que s'ha fet a tot l'Estat i, aleshores, a vostè no li sembla bé... Què hi farem, lloat sia Déu! (*Remor de veus.*) Lloat sia Déu! Això és el que ha dit: que el programa del Riu-sec, l'actuació en el Riu-sec, no estava bé. I, si ho entès malament, doncs, daixò, aprofito per dir que això funciona molt bé i que tinc la satisfacció que funciona molt bé, i el dia que vostès vulguin —així com una diputada, doncs, que em va demanar anar a un barri determinat de Barcelona—, amb vostès, el dia que vulguin, jo m'ofereixo a acompanyar-los a Riu-sec i que analitzem aquesta qüestió, si vostès ho desitgen.

Per tant, aquesta és la qüestió. Hi ha l'aspecte que vostè ha dit de la caseta. Miri, això de la caseta no és cert. Jo no he ofert

res de la caseta: jo, l'únic que he dit, jo, l'únic que he dit —i ho dic ara, perquè el dic en un lloc ho dic sempre el mateix—, és que aquesta actuació que pretén l'Associació de Veïns de Bellvitge és una associació molt i molt positiva, de cara... al que parlàvem abans, amb la senyora Barenys, de cara a la vertebració del barri, i que nosaltres, en el que puguem l'ajudarem; però, d'això, no n'hem parlat mai, no n'hem parlat mai, ni d'aquesta quantitat ni d'una altra, ni aproximadament. Per tant, el que farem allà, encara jo no ho sé, perquè a mi no se m'ha presentat ni m'ha vingut cap petició al respecte.

Bé, jo, el que li vull dir és que, en tot l'aspecte d'acolliments i d'adopcions, l'ordre de demanda es manté, els criteris tècnics són els únics que prevalen, senyora... I, si no ho són, digui-m'ho, perquè jo vull que els únics criteris que prevalguin en els acolliments i adopcions siguin els tècnics, com s'ha fet sempre des que jo sóc al Departament. El que passa és que aleshores jo no puc permetre ni permetre que els tècnics facin de polítics, però en el que han de fer de tècnics sempre respectaré i sempre faré complir que els polítics no ens hi fiquem. Jo no m'hi he ficat mai, en això, ni en això ni en altres qüestions, no m'hi he ficat mai, ni m'hi ficaré. I, quan vostès creguin que no, ho pregunten, i jo els ho aclariré. I, com que sempre m'agrada —tot no ho fem bé—, doncs, si hi ha alguna qüestió, ho farem.

I la confidencialitat existeix, la confidencialitat. Aquella circular, ja li he dit que ha quedat variada, però, de qualsevol manera, el fet fonamental és que sí que els delegats territorials han de fer el seu paper i, per tant, jo no puc permetre que es fessin o que es poguessin fer coses que em semblava que no anaven prou bé.

En definitiva, aquest tema de la infància, que... Permetin-me també dir-los —tot de passada, només, dic, perquè ja no em queda temps— que Catalunya, la Generalitat de Catalunya, és l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que té el nivell de Direcció General, i que ho té amb un programa; no en té cap altra comunitat autònoma de les que vostès governen, que tinguin un pla integrador i vertebrador —tinc aquí la documentació de totes les comunitats autònomes i no m'hi he pogut referir, perquè aquest no era el cas d'avui, vostès no s'hi han referit. Però, realment, jo crec que estem en la bona direcció. Hi ha coses que li he reconegut que hem de millorar, i que estem en disposició de millorar, i que els agrairem tota la col·laboració que ens hi puguin donar, perquè, realment, jo crec —i acabo— que, amb aquestes tres interpellacions que hem tingut, jo crec que els hem de seguir —en aquests temes i en altres—; jo ho desitjo, i els ho demano, i recordo que si aquestes interpellacions avui han pogut tenir lloc és perquè jo ahir em vaig prestar que passessin a avui, perquè jo en sóc el primer interessat —perquè, si no, ahir m'hauria mantingut que s'havien de fer ahir, que jo no estava disposat a fer-ho, doncs, pel Reglament de la Cambra, això no s'hauria pogut fer.

Per tant, jo els demano que continuem la conversa. L'únic que els demanaria és, això sí, que el que exposéssim correspongués a una fonamentació provada i sèria, i no a una pura fraseologia, que aleshores això no ens portarà enlloc.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Suple-

ment de Crèdit al Pressupost del 1990 per a la Creació de Noves Places Universitàries i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Un membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa de la Llei. *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller Macià Alavedra.

**Projecte de Llei de Concessió d'un
Suplement de Crèdit al Pressupost
del 1990 per a la Creació de
Noves Places Universitàries**

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Cambra va aprovar el 18 d'aquest mes la Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra. En el debat va quedar molt clara la necessitat d'augmentar l'oferta universitària per adequar les places d'ensenyament a les exigències de la demanda social i del mercat laboral. Per possibilitar aquesta política, creiem que cal iniciar amb caràcter d'urgència les actuacions inversores, tant per a la posada en marxa de la nova universitat com per consolidar la infraestructura d'altres centres universitaris.

Mitjançant el Projecte de Llei que ara en aquest moment estic presentant davant del Ple, es sol·licita que el Pressupost inicial de 1990 es suplementi en 3.000 milions de pessetes amb la finalitat d'augmentar la capacitat inversora de l'exercici i, d'aquesta manera, no posposar l'aplicació del programa d'actuacions que preveu la Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra. Crec que en el Projecte de Llei es donen tots els elements que la Llei de Finances Públiques de Catalunya estableix perquè aquesta Cambra concedeixi el suplement de crèdit: en primer lloc, el caràcter d'inajornable de la despesa a realitzar, conseqüència de l'inici immediat del pròxim curs acadèmic; en segon lloc, la insuficiència del crèdit inicialment consignat en el Pressupost per al 1990, ja que les actuacions s'han plantejat amb posterioritat a l'elaboració i aprovació del Pressupost que acabo d'esmentar, i, per últim, en aquest Projecte de Llei s'inclouen els recursos concrets amb els quals es finança la major despesa.

Com s'ha dit, l'import del suplement de crèdit és de 3.000 milions de pessetes, que s'aplicaran en la seva totalitat a despeses d'inversió. D'aquesta quantitat, 2.200 milions van destinats a la infraestructura i equipament de la nova Universitat Pompeu Fabra i els 800 milions restants potenciaran les accions universitàries de les altres tres universitats catalanes.

Haig d'assenyalar que en el Pressupost de 1990 ja s'havia previst una consignació de 500 milions de pessetes per al programa de creació de noves places universitàries. Per aquest motiu, l'esforç inversor que realitzarà la Generalitat el 1990 tindrà una suma total de 3.500 milions, desglossats en els 500 que acabo d'assenyalar, ja inclosos en el Pressupost de 1990, i els 3.000 milions que ara es sol·liciten en aquest Ple, mitjançant la concessió del suplement de crèdit.

El finançament d'aquest suplement s'efectuarà mitjançant el producte de l'endeutament, fins a un import màxim igual al de la inversió addicional a realitzar, és a dir els 3.000 milions de pessetes ja tantes vegades esmentats. La utilització d'aquesta

font de finançament compleix també els requisits que respecte a l'endeutament s'estableixen a la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, LOFCA, tant perquè es destina exclusivament a la realització de despeses d'inversió com pel fet que no suposa superar el límit que la LOFCA estableix per a l'endeutament, que, com coneix la Cambra, és d'una càrrega financera per interessos i amortitzacions no superior al 25% dels ingressos corrents de cada comunitat autònoma.

Després de l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, si la Cambra l'aprova, l'endeutament viu de l'exercici, l'endeutament autoritzat menys les amortitzacions, serà de 38.414 milions de pessetes, quantitat que representa el 3,88% del total de les despeses pressupostades en el Pressupost de 1990. Per altra part, l'endeutament viu acumulat quedarà situat en 204.967 milions de pessetes, i la càrrega financera resultant sumará uns 39.000 milions de pessetes, que en relació amb els ingressos corrents és el 4,33% —per tant, molt lluny del 25% que abans esmentava i que autoritza la LOFCA com a càrrega financera comparant..., relatiu als ingressos.

Per tots aquests motius, senyor President, demano en nom del Govern, al Ple d'aquest Parlament, l'aprovació d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si hi hagués algun membre de la Comissió —que no és la que he dit abans, sinó la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost—, pot fer-ho ara, presentar el Projecte. *(L'I. Sr. Curto demana per parlar.)* Senyor Curto?

El Sr. CURTO: Senyor President, per una qüestió d'ordre, en virtut de l'article 64, perquè el Grup Popular hem observat que, per un possible defecte de forma, que, si era confirmat per esta Presidència una vegada exposat, podria, creiem nosaltres, invalidar l'acord que en relació amb l'aprovació d'este Projecte de Llei se podria substanciar immediatament després... O sigui, volem deixar constància...

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

El Sr. CURTO: Nosaltres hem observat, senyor President, que el Projecte de Llei que se'ns presenta parla de suplement de crèdit, i, en realitat, qualsevol desviació pressupostària, el Govern la pot afrontar per mediació —diu la Llei de Finances Públiques de Catalunya— de concessió de crèdit o de suplement de crèdit. Com que el Projecte de Llei només parla de suplement de crèdit, i en realitat existeix crèdit extraordinari a sis partides, nosaltres entenem que, si el Projecte de Llei només parla de suplement de crèdit a l'article primer i a l'Exposició de Motius, i no parla de crèdit extraordinari, es podria produir una situació d'il·legalitat. En tot cas, ens sotmetem a la consideració de la Presidència, però demanàriem, senyor President, que se suspengués durant uns moments la sessió plenària perquè es fes esta consulta.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo veig la qüestió..., la veig bastant clarament. Ara..., perquè no digui que jo ho resolc a la lleugera, accedeixo a suspendre, reuniré la Mesa, però..., vull dir, em sembla molt clar.

Durant tres minuts, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dotze del matí i catorze minuts. La sessió es reprèn a les dotze del migdia i cinc minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

La Mesa entén que l'observació que ha fet l'Illustre Diputat

senyor Curto s'agraeix, però que no afecta la validesa del Projecte, i, per consegüent, es tramita amb la mateixa forma amb què el Govern l'ha tramès al Parlament.

Comença el debat del Projecte de Llei. Es passa al debat de la part dispositiva: hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat. La primera és a l'article 1, presentada pel Grup parlamentari Socialista —és una esmena de modificació—; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Si m'ho permet, senyor President, acumularé les esmenes primera, tercera i cinquena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, continuï.

El Sr. CADEVALL: Senyor President, senyores i senyors diputats, en aquestes esmenes es proposa un augment de 500 milions en el suplement de crèdit per la via d'endeutament, i haig de manifestar que tinc una por, que és que en el moment de fer el torn en contra no sortís el senyor Martí Carnicer i demanés per fer ell el torn en contra. Per tant, per tranquil·litzar el senyor Martí Carnicer, com per demostrar la coherència del Grup, voldria fer unes observacions prèvies.

Dir que no ens entusiasma la solució que aquest finançament de la creació de noves places es faci amb un suplement de crèdit i amb recurs a l'endeutament. Penso que això és degut que al Consell Executiu no l'entusiasma el finançament de la universitat, i ho fa tard i malament. Això és greu, perquè fa aproximadament un mes que es va aprovar el Pressupost de 1990. El Grup Socialista preferiria que això s'hagués previst en el Pressupost ordinari i sense l'increment de l'endeutament.

Per això va fer el Grup Socialista algunes esmenes al Pressupost, però, degut al poc marge de maniobra que el Reglament ens dona per fer esmenes quantitatives, mantenint-nos dintre de la Conselleria, varem fer una esmena a la totalitat del Departament d'Ensenyament i de la Direcció General d'Universitats i varem manifestar la nostra protesta que l'única referència que es fes a la quarta, a la nova universitat, fos a l'estació del tren, en la Direcció General de Ferrocarrils, i encara en un indret equivocat. També en l'esmena 19 de l'articulat..., tradicionalment hem fet una esmena demanant que no sigui per via de l'endeutament, i concretament aquest any varem afegir-hi que es fes un pla plurianual d'inversions per a Girona, Lleida i Tarragona, però varen votar-hi en contra.

Penso que no hi ha cap necessitat d'inversió que no es pogués preveure en el moment d'aprovar els Pressupostos. L'acord de fer la Universitat Pompeu Fabra és del 25 de setembre de 1989, el de creació de noves places universitàries també és anterior.

El senyor Coll, en el debat de Comissió, va donar una excusa que em sembla inadmissible, que és que el Consejo de Universidades havia tardat mig mes més, tres mesos i mig, a emetre el seu informe. Li voldria recordar que, amb això, encara que tots de vegades potser fem petites trampes dialèctiques, està confonent la lògica amb la retòrica i a més està usant una retòrica que jo diria que està una mica depassada; no només el nostre partit pensem que està una mica caducat, això, que la culpa sempre és de Madrid, sinó que ni tan sols, per exemple, el Secretari General de Convergència, senyor Roca, sembla que sigui sempre en aquest moment el tipus de discurs que fa. Per què? Perquè el Consell Executiu va tardar més de tres mesos a enviar el Projecte al Consell d'Universitats i va enviar a més a més un projecte defectuós, de tal manera que la Comissió Aca-

dèmica va haver d'advertir que hi havia greus defectes. Per tant, de manques de diligència en la tramitació d'aquest Projecte, n'hi ha hagut per totes bandes.

I, en tot cas, senyor Coll, és molt curiós els escrúpols que té Convergència, que són molt afinats en algunes coses; per exemple, per preveure una dotació de noves places, potser ni tan sols era necessari que mencionés la nova universitat, en el Pressupost ordinari, i, en canvi, com sap el senyor Coll, han figurat en els Pressupostos del Parlament de Catalunya unes despeses per a l'Institut d'Estudis Mediterranis sense que el tal Institut tingués existència legal ni hagués estat creat. De la qual cosa jo dedueixo que potser, doncs, importa més l'Institut d'Estudis Mediterranis que les universitats i que les previsions per a la creació de noves places universitàries perfectament s'hauria pogut fer en el Pressupost ordinari.

Però anem a la qüestió de fons: he dit ja abans que en aquestes esmenes es demanava un increment de 500 milions en el suplement de crèdit per destinar-ho a la creació de noves places a Girona, Lleida, Tarragona i també al Baix Llobregat. La quantitat de 800 milions que consta en l'annex és insuficient, fins i tot tenint en compte els 500 milions que per a la creació de noves places figuren en el Pressupost ordinari.

Hi ha, és cert, un aspecte positiu, en aquest Projecte d'ampliació de crèdit, que és l'acord d'incrementar l'oferta en els nuclis fora de Barcelona i que cal establir una fórmula específica i diferenciada de finançament. Això, ho trobo positiu. Però allò que en l'annex, en l'estudi econòmic, s'atribueix a cada nucli és realment insuficient. Jo penso que si, a un projecte de llei, l'acompanya un estudi econòmic, aquest estudi econòmic l'hem de prendre seriosament, ha de servir de guia per veure si hem de donar suport o no a aquest Projecte.

Però resulta que, si agafem aquest estudi econòmic i mirem, per exemple, després de la Universitat Pompeu Fabra, que no posaré en dubte l'afirmació de la Conselleria que necessita per a aquesta anualitat 2.200 milions de pessetes i que és capaç de gestionar aquesta quantitat —suposo que..., si ells ho afirmen, jo no ho posaré en dubte—, però després, per exemple, agafem Girona, a Girona atribueix 130 milions a la Universitat Politècnica de Catalunya —per a equipaments sobretot, que suposo que són molt necessaris, encara que no em consta la creació de noves places—, i atribueix 70 milions a la Universitat Autònoma, per tant, als Estudis Generals de Girona.

Però, senyores i senyors diputats, què és el que havia demanat la Universitat Autònoma o els Estudis Generals de Girona per a aquesta anualitat de 1990, no per als anys vinents? Havia demanat la quantitat de 474 milions per a instal·lacions provisionals, per a mil estudiants nous —tres-cents cinquanta d'aquest primer any, però això, aquest efecte, s'anirà multiplicant a mesura que passin als cursos superiors—, per a la compra de terrenys, pla especial i projectes per a nous edificis, que són urgentíssims, perquè aquests «barracons» només podrien solucionar la necessitat urgent d'aquest primer any. I algú podria dir que les universitats demanen per demanar.

De vegades, comentant amistosament amb algun diputat de Convergència, m'han fet el comentari: «Bé, però no serà un pou sense fons, això de les universitats?». Senyores i senyors diputats, és una qüestió molt senzilla: a Europa fa deu anys, fa vint anys que han fet l'esforç per posar la universitat al dia, per incrementar l'oferta universitària. I aquí a Catalunya o som

conscients que, aquest esforç, l'hem de fer ara, i s'hi ha de donar una prioritat extraordinària, o realment perdrem el tren del progrés i el tren de l'homologació amb Europa.

Per tant, no demanen per demanar. Si el senyor Coll vol saber quina és la situació a Girona —segurament ho sap—, a Lletres, Dret i a Empresarials, que estan en un edifici, disposen de tres mil metres quadrats, senyor Coll —o senyor Conseller, que potser ha estat a Girona i també ho sabrà—, i tenen en aquest moment tres mil estudiants. Per tant, la relació metre quadrat/alumne que tenen en aquest centre, o en aquests centres, en aquest edifici d'Estudis Generals de Girona, és un metre quadrat per alumne. Jo pregunto al senyor Conseller: vostè autoritzaria una escola privada d'EGB que tingués aquesta relació metre quadrat/alumne? Jo no sé què em contestaria, però em consta que s'han denegat autoritzacions a escoles d'EGB i a Batxillerat perquè tenien no aquesta relació, sinó encara una relació superior.

Per tant, per al curs 90-91, que a Girona s'han autoritzat nous estudis —o noves places, vaja: 200 estudiants més d'Estudis Empresarials i 150 de Dret, que faig constar que, sumats, són 350 places—, se n'ha parlat molt poc; però resulta que a Girona l'any que ve estaran oferint més noves places de Dret i Empresarials que allò que oferirà l'any que ve la famosa Universitat Pompeu Fabra... Doncs, a l'Estudi General de Girona demanen que s'atenguin les necessitats més urgents, de tal manera que és possible que, si aquestes necessitats no s'atenen, a l'Estudi General de Girona no vulguin matricular alumnes nous l'any que ve, i xifren les necessitats mínimes, com a mínim, en la instal·lació d'aquests «barracons» provisionals, que el cost d'urbanització es calcula en 50 milions, i l'adquisició ja de terrenys i fer projectes per a nous edificis.

En fi, després segueix, en aquest estudi econòmic, això de Lleida, però em sembla que haurem d'abreujar. Només diria que, en el cas de Lleida, allà la pitjor situació és per a la Universitat Politècnica. Vostès, senyores i senyors diputats, potser van llegir als diaris que al començament de curs hi va haver dificultats per començar les noves especialitats a Lleida, a la Universitat Politècnica, però també, en l'Estudi General de Lleida, havien demanat 40 milions més dels que els atorguen aquests Pressupostos, per a equipaments. I, a Tarragona, algunes partides, que en aquest estudi els atorguen, els pugen més que la valoració que hi ha, i, en tot cas, no estan disposats, podríem dir, a passar amb menys quantitat, no? En tot cas, el que faríem seria disminuir alguna altra part per atendre l'increment de cost.

Però jo hi voldria afegir encara un altre tema, que és el del Baix Llobregat. Hem repetit diverses vegades que el Baix Llobregat és la tercera comarca de Catalunya, però que les dues primeres, el Barcelonès i el Vallès Occidental, tenen centres universitaris importants, mentre que al Baix Llobregat no hi ha cap centre universitari. No ha estat la nostra opció, no és la nostra opció, que la Universitat Pompeu Fabra vagi a Barcelona, però almenys, si el senyor Conseller d'Ensenyament ha promès que hi hauria una compensació, que es faria una escola politècnica en el Baix Llobregat, voldríem que això no fossin només paraules, sinó que ja, des d'ara, amb la mateixa urgència que les altres noves places, se signés... I per això demanem també aquesta ampliació de l'augment de crèdit, per poder ja poder començar a comprar terrenys, fer projectes, el que sigui, per a aquests centres universitaris que s'han promès a la comarca del

Baix Llobregat.

En la discussió prèvia, o en intentar —podríem dir— que s'admetessin aquestes esmenes, se m'han donat dues excuses que em semblen absolutament inadmissibles.

La primera és que no cal fer cas de l'estudi econòmic; això s'ha dit fins i tot en el Consell Interuniversitari. És a dir: «No es preocupin, senyors rectors, no en facin cas, d'aquest estudi que acompanya el Projecte de Llei; això és paper mullat». Bé, jo no sé si els senyors rectors n'han de fer cas o no; però jo, com a diputat, si realment ens envien un projecte de llei, l'haig de jutjar segons l'estudi econòmic que l'acompanya: si realment em sembla que l'estudi econòmic és insuficient, doncs, haig de pensar i mantenir que s'ha d'incrementar.

La segona excusa que se m'ha donat és que les universitats no tenen capacitat de gestió d'aquests 3.000 milions que es proposen d'ampliació del crèdit, i que hi haurà un romanent per a l'any que ve. Torno a repetir això d'abans: jo no sé, en el cas de la Universitat Pompeu Fabra, que no és autònoma i que bàsicament és responsabilitat de la Conselleria, si tindrà capacitat de gestió per gastar aquests 2.200 milions —jo suposo que sí, si ho pressuposten—; respecte a les altres universitats, jo els puc assegurar que les universitats tenen capacitat de gestió per administrar més diners dels que els atorguen.

En el cas de Girona, els he dit que una preocupació molt gran era la compra de terrenys, i, això, si s'està pensant en uns terrenys, no calen unes gestions molt llargues; el que cal, realment, és tenir els diners en el pressupost per poder-los comprar.

En el cas de Lleida, m'agradaria que se'm corregís si no fos veritat, però tinc entès que han demanat iniciar obres ja pensant en el pressupost del 1991, és a dir que no sols no tenen dificultat de gestionar el que en aquestes actuacions més urgents els atorguen, sinó que estan, d'alguna manera, ja gestionant el pressupost del 1991; per tant, penso que aquesta excusa no val.

De totes maneres, jo voldria advertir que aquest Projecte de Llei no és el pas decisiu; que, la discussió decisiva, l'haurem de fer en el moment de discutir el Pressupost del 1991. Nosaltres vam considerar molt important que es posés una clàusula addicional que, en tres anys, s'enviaria un projecte de creació de noves universitats, perquè això fixa un termini temporal que ens sembla important. Perquè ens sembla que aquests tres anys no han de ser tres anys per pensar, sinó que s'ha de començar a actuar: ara amb algunes actuacions urgents, amb actuacions de més envergadura l'any que ve, i que m'alarma fins i tot que, malgrat que declarem que la quantitat és insuficient per les peticions fetes, encara hi ha moltes coses que ni tan sols s'han demanat. Per exemple, s'ha pensat encara molt poc en els serveis que necessiten els estudiants en aquestes noves universitats.

En un debat, fa pocs dies, sobre l'oferta de places a Catalunya, un rector va llançar la proposta de fer un estudi català de serveis a l'estudiant, que és una cosa per la qual la Generalitat de Catalunya evidentment té competències i podria fer actuacions molt importants que podrien cobrir necessitats de totes les universitats.

Per tant, encara que dic que la discussió important serà en el Pressupost de l'any que ve, si ara no voten aquesta esmena d'ampliació de crèdit, jo penso que això és un mal símptoma per a l'any que ve. Potser resultarà que tenia raó el senyor Coll quan nosaltres, en defensar aquella clàusula addicional que, en el termini de tres anys, es fes el projecte, s'enviés el projecte de

creació de noves universitats, el senyor Coll deia: «Vostès volen elevar una anècdota a la categoria». Si realment no aproven aquesta esmena, jo penso que desgraciadament, potser, el senyor Coll tindrà raó i que, la creació de les noves universitats de Tarragona, Lleida i Girona o els centres del Baix Llobregat, per a Convergència i Unió, realment és una anècdota, però els puc assegurar que, per al Grup Socialista, és una categoria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Hi ha en l'article aquest, primer, l'esmena d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. I, si m'ho permet, defensaré l'altra esmena...

El Sr. PRESIDENT: La número 6, a l'Exposició de Motius.

El Sr. RIERA I GASSIOT: ...i fins i tot l'explicació de vot, en una intervenció única.

El Sr. PRESIDENT. Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, nosaltres no ens pronunciarem en aquest torn sobre el significat d'aquest increment d'endeutament, ni sobre les referències que s'han fet, en la presentació del Projecte, a la LOFCA. És un tema propi del debat general de Pressupostos; allà ja el representant d'Iniciativa per Catalunya va dir què pensava el nostre Grup sobre aquest punt, i jo confesso, a més, una total ignorància sobre el tema. O sigui, no és per cap altra raó, que no diré res sobre això. I, en canvi, sí que voldria parlar una mica sobre la qüestió de la tramitació d'aquesta Llei i sobre les dues esmenes que hem presentat justament per aquesta qüestió.

En una intervenció parlamentària anterior vam criticar la precipitació que ha marcat la tramitació dels textos legals que permetien la posada en marxa d'una nova universitat, d'una universitat que neix —diguéssim— sota el signe de moltes estrelles, amb la sensació que neix amb un pa sota el braç i justament a la ciutat dels prodigis, que era on ja hi havia una certa oferta universitària consolidada.

La problemàtica, l'ha plantejat ara, em penso, el senyor Magí Cadevall: pocs dies després d'haver aprovat el Pressupost d'enguany, té sentit el tràmit d'urgència d'aquesta ampliació de crèdit? Més encara: quina relació té la proposta que ara se'ns planteja amb les partides pressupostàries destinades al funcionament ordinari i a les inversions de les altres universitats, a la creació de noves places... I, en aquest sentit, m'agradaria haver pogut recuperar les esmenes que vam fer diferents grups a la Direcció General d'Universitats per tractar de saber si aquelles esmenes eren o no coherents amb el que serà, suposo, el vot del Grup de la majoria o dels altres grups sobre les esmenes presentades i sobre les esmenes presentades avui.

Bé, aleshores, quant a les esmenes, nosaltres en plantejem dues: la primera és també una esmena d'increment de 500 milions de pessetes —consti que, a més, no ens havíem posat d'acord amb el senyor Magí Cadevall; ens vam trobar que, quan vam veure les esmenes, tots dos havíem fet la mateixa proposta quantitativa d'increment. La proposta quantitativa d'increment era per una raó: en tots els papers que ens acompanyaven —diguem-ne la memòria, l'explicació política, l'explicació pública de la creació d'una nova universitat—, se'ns deia: «Finalment, s'ha decidit que la universitat nova no anirà ni al Maresme ni al Baix Llobregat, anirà a Barcelona. No anirà

en uns edificis, sinó en uns altres; de moment, en uns de provisionals. Ara bé, concretament, tant al Maresme com al Baix Llobregat hi haurà com una mena —diguem-ne— de compensació, de torna política, de noves escoles tècniques superiors, per moltes raons, perquè es creu que aquestes noves escoles tècniques superiors són molt importants i poden ser ja el nucli d'una futura universitat del Baix Llobregat».

Això es va dir aquí, al Parlament, i això ens ho va dir —molt amablement, per cert— l'Honorable senyor Conseller, quan una delegació de forces polítiques, sindicals i socials del Baix Llobregat vam anar-lo a visitar per preguntar quin futur hi havia de cara a la Universitat del Baix Llobregat. Això s'ha repetit també amb preguntes reiterades del Consell Comarcal del Baix Llobregat, i —ho repeteixo— amb una sèrie d'explicacions que hi ha.

És clar, jo vaig comentar que, quan reps una sèrie de papers que justifiquen una acció política, i al costat no hi ha la partida pressupostària corresponent per saber si aquells desitjos es convertiran en realitat, un sempre es planteja que pot haver-hi una certa incoherència, i per això hem fet l'esmena. És a dir, nosaltres creiem que si Kant, a més de les seves crítiques a la raó pura, hagués escrit una crítica a la raó política, segurament hauria afirmat que tot allò que no té partida pressupostària no existeix. Doncs bé, aquí hi ha un seguit d'intencions sense partida pressupostària, i ens fa molta por que no siguin intencions, cants al vent, però que el vent s'endugui.

I és per aquesta raó que hem fet aquesta esmena, en la qual fins i tot hem publicat l'explicació: proposem un increment de 500 milions de pessetes per a l'increment d'ofertes d'estudis tècnics i d'altres a Barcelona —augment de 100 milions de pessetes—, i per a l'estudi i preparació de la instal·lació d'escoles tècniques superiors a la comarca del Baix Llobregat, amb una partida inicial de 400 milions de pessetes.

La segona esmena, que és una esmena —diguéssim— a l'Exposició de Motius, si volen, pot ser més anecdòtica o gairebé..., però és que, finalment, hi ha hàbits d'expressió en aquesta Cambra que, finalment, cansen. És clar, ens torna a sortir l'expressió «a les comarques de Girona, Tarragona i Lleida»; a veure si parlem d'una vegada amb una certa coherència! És a dir, a mi no em sabia gens de greu que haguessin dit «a les províncies de Girona, Tarragona i Lleida», perquè, al marge que ja hem explicat moltes vegades quina és la nostra proposta sobre el futur de les províncies, en aquest moment existeixen, i tenen governadors civils i diputacions provincials; per tant, ens semblaria molt bé dir «això es farà a les províncies de Girona, Tarragona i Lleida», o, si volen, a les circumscripcions electorals, que potser és el que pensaven, quan deien «en les circumscripcions electorals d'això farem això». Home, doncs, si no, per què es diu «a les comarques de»? I, és clar, a nosaltres, senzillament, ens agradaria que, si es parla de comarques, es parli de comarques; alhora —ja dic—, precisament per això fèiem una mena d'esmena que anava en aquest sentit.

I afegíem també «a la conurbació de Barcelona». Per què? Perquè, quan se'ns expliquen les necessitats de noves places, se'ns diu que també, allò que és l'àrea de Barcelona, la conurbació urbana de Barcelona, l'àrea metropolitana de Barcelona, com ho vulguin dir, falten també noves places. I és per això que fèiem aquesta esmena, que —ho repeteixo— és més una esmena... no d'estil, jo diria que és una esmena de llenguatge polític,

que ja seria bo que l'anéssim aclarint.

Com que em penso que ens oferiran una transacció en aquest punt, ens sentirem molt honorats d'haver ajudat, ni que sigui d'una manera molt petita, a millorar el llenguatge polític d'aquesta Cambra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats... Vaig a fer primer un torn en contra de les esmenes primera, segona, tercera i cinquena, i després parlarem d'aquesta transacció que ja ha avançat el senyor Ignasi Riera, sobre l'esmena número sis.

Bé, la proposta del Govern és d'un suplement de crèdit per valor de 3.000 milions de pessetes, i ens hem trobat amb la proposta, d'una banda del Grup Socialista i d'altra banda del Grup d'Iniciativa per Catalunya, de fer una ampliació amb 500 milions. El Govern ha fet un estudi de necessitats i el que figura a l'estudi econòmic és el que es necessita prioritàriament i inevitablement per a aquest any —per això, un suplement de crèdit. No és cert que el Conseller digués que la memòria és paper mullat, això es fals: el que sí que es va comentar en el Consell Interuniversitari de Catalunya és que la memòria no es vota al Parlament, és un estudi econòmic previ i d'assignació prèvia al Projecte de Llei, i el que és possible fer, malgrat que el Parlament aprovi la Llei amb l'annex —que això sí, que s'aprova—, el que és possible fer són transferències internes respecte a les assignacions prèviament marcades a la memòria; però mai s'ha dit que la memòria sigui paper mullat, i no és el mateix dir una cosa que dir l'altra.

Vostès ens proposen 500 milions més... He de reconèixer que el senyor Ignasi Riera sí que diu més o menys, en una explicació, en què es podrien gastar aquests diners; vostès, senyor Magí Cadevall, no ens fan una memòria: critiquen la memòria que ha presentat el Govern per als 3.000 milions, però no ens fan una memòria clara sobre els 500 milions que demanen de més a més. I aquí ha fet una descripció del problema de Girona —que, com vostè sap, jo també conec—, i en realitat el que ha fet és explicar una mica un pla plurianual d'inversions de l'Estudi General —que no és la futura Universitat de Girona, perquè hi ha més coses, a Girona, a part de l'Estudi General—; la prova que vostès no han fet ni una memòria i que estava parlant d'un pla plurianual de l'Estudi General és que, si féssim cas del que ha dit, tota l'ampliació se n'aniria per a l'Estudi General de Girona —i suposo que aquesta no era la seva intenció, que tota l'ampliació dels 500 milions se n'anés per a l'Estudi General de Girona.

Voldria fer-li un comentari d'una qüestió, ja que surt aquí la cosa, i és l'assignació aquesta que vostè ha fet: un estudiant, un metre quadrat. Això és molt mal comptat: vostè ha comptat els estudiants totals de Girona, de la Universitat Autònoma, i s'ha oblidat dels metres quadrats d'Empresarials i de l'Escola d'Infermeria, que no estan dintre l'Estudi General. I, d'altra banda, sàpiga que els estudiants fan torn de matí i torn de tarda, amb la qual cosa ja serien dos metres quadrats per estudiant, i encara, aquest número, s'hauria d'ajustar. I aquest número no està tan lluny dels estàndards, no està tan lluny dels estàndards, no està tan lluny.

Jo crec que vostès repeteixen, amb l'afecció que ja van agafar quan es va discutir la Llei de la Pompeu Fabra, que cada vegada que surt aquí un text sobre universitat s'ha de parlar de tot, cada vegada que surt un text sobre universitat hem de fer el mapa universitari: fa quinze dies parlàvem de crear la quarta universitat; avui, del que estem parlant és d'un suplement de crèdit a assignar i a gastar en els propers sis mesos, no estem aquí exposant el mapa universitari, ni l'altre dia ni avui, i aquesta afecció se'ls manté.

El tema del Baix Llobregat és un tema en el qual jo crec que també han tornat a exagerar innecessàriament. Diu: «No hi ha res, al Baix Llobregat». Al Baix Llobregat hi ha una escola d'infermeria a Bellvitge i per l'any vinent hi haurà més centres universitaris; en qualsevol cas, jo li vull dir, senyor Riera, i vostè ja ho sap, jo, el que li vull dir és que està en les intencions del Govern que en el Baix Llobregat s'hi facin instal·lacions universitàries, s'hi faci oferta universitària, i, en el moment en què el mapa estigui confeccionat, això es veurà d'una manera clara.

Evidentment, el que es necessita és molt més, joestic d'acord que el que es necessita és molt més, però en aquest moment el que tenim és sis mesos per gastar aquests diners, per iniciar les obres amb aquests diners, i després, quan arribi el Pressupost de l'any 91, evidentment hi haurà les partides corresponents per continuar desenvolupant el finançament i les inversions que requereix el conjunt de centres universitaris del país. Vostè parla que jo vaig dir que la capacitat de gestió és limitada, i ho vaig dir a la Comissió i aquí ho puc tornar a dir —no hi ha cap problema. És evident que la capacitat de gestió és limitada i que el plantejament de dir «ara aprovem un crèdit que sabem que no podrem realitzar, i només per muntar una campanya d'imatge, perquè en definitiva el que farem és, amb el romanent, assignar-lo al Pressupost de l'any 91»... Escolti, nosaltres no estem fent electoralisme, amb el tema aquest de les universitats, i, això, no ho volem fer. I ho podríem fer. Hauríem pogut venir aquí amb un crèdit de 6.000 milions, el doble, per exemple, i dir: «Ja sabem que les universitats, això, no ho poden gastar, quedem molt bé, aprovem 6.000 milions, i tant li fa, l'any vinent ho sumem al Pressupost de l'any 91». Això ens semblaria un vici de gestió que no ens volem permetre.

Per acabar, li voldria fer un comentari sobre el que vostè ha dit sobre les meves excuses al fet que aquest suplement de crèdit ve amb posterioritat a l'aprovació de la Llei de Pressupostos de l'any 90: no era una excusa, era una explicació i era un argument, que a mi em sembla plausible, i em sembla clar. El Govern va presentar al Consejo de Universidades el dia 5 de gener la memòria, una memòria de cent fulls, amb el Projecte de Llei de creació de la quarta universitat —aquest Projecte era conegut al Ministeri, perquè fa dos anys que el Govern està planificant la creació d'aquesta universitat—; el Consejo de Universidades no en va tenir prou, amb els tres mesos que com a màxim la Llei li permet, per poder estudiar la memòria, sinó que es va prendre tres mesos i mig: és cert que hi va haver uns comentaris de la comissió corresponent del Consejo de Universidades, però aquests comentaris —no sé si vostè ho ha vist— és un full d'opinions sense capçalera i sense signatura i, per tant, no va ser una crítica que obligués a modificar la memòria.

Bé, vostè ens ve amb pressa... Jo estic disposat a reconèixer que la Llei de la quarta universitat s'ha aprovat una mica més tard del que ens hauria agradat, i aquest suplement de crèdit ens

hauria agradat que hagués anat incorporat als Pressupostos de l'any 90, però, aquesta pressa que vostè té ara, no la va tenir durant els tres mesos i mig que la senyora Elisa Pérez Vera va tenir els papers sobre la seva taula. I, al Consejo de Universidades, vostès hi haurien pogut fer de bo, de manera que, si tanta pressa hi havia, llavors era el moment de demanar la pressa a Madrid, i dir: «Escolteu, això és una cosa important per a Catalunya, ens convé que us ho mireu de pressa»; llavors convenia que anéssim lents, perquè ens veiéssim obligats a presentar els papers en el temps que els hem presentat, i ara ens critiquen que els hem presentat tard. Això és un joc de partit, que serà legítim, però que jo crec que el desautoritza a vostè a fer-nos aquesta crítica des d'aquesta tribuna.

Quant a l'esmena número 6, del senyor Ignasi Riera, jo estic d'acord amb tot el que ha dit sobre el problema del llenguatge, i, per tant, evidentment, els oferirem una transaccional que intenti resoldre-ho. La transaccional és la següent... L'actual Exposició de Motius diu: «La creació de la Universitat Pompeu Fabra i la necessitat de disposar de noves places universitàries...», i afegiríem: «tant a la conurbació de Barcelona com a les comarques del Gironès, el Segrià, el Tarragonès i el Baix Camp, obliga a prendre mesures extraordinàries, etcètera, etcètera», amb la qual cosa esmentem concretament les comarques a les quals la memòria preveu que hi haurà aquestes inversions. Aquesta és la transacció que, si vostè ens accepta, jo la lliuro al senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. COLL I BERTRAN: Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Bertran.

Procedim a les votacions corresponents a l'article primer. Les esmenes socialista i d'Iniciativa es deuen poder votar conjuntament, perquè són pràcticament idèntiques, sobretot quant a la xifra, que és el que és fonamental, de manera que les votarem conjuntament —esmenes números 1 i 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 56 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota l'article 1, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 59 vots a favor, zero en contra i 28 abstencions.

A continuació passem a l'article segon. L'única esmena ha estat ja defensada; procedeix votar-la: l'esmena número 3, del Grup Socialista, a l'article 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 56 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota l'article segon, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Ara correspon debatre l'esmena número 4, del Grup Socialista, que proposa un nou article; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: En aquesta esmena, senyor President, i senyores i senyors diputats, demanem el finançament de 300 milions —això és el que demanem, el finançament— per a un pla de formació del professorat, i no tractant-se de despeses de personal amb recurs a l'endeutament, sinó que s'usi la fórmula d'autoritzar el Consell Executiu per fer les transferències pertinents —ja sé que té aquesta facultat: doncs encara molt millor i més difícil de negar-s'hi.

Els motius és que les mateixes memòries i exposició del Projecte de Llei reconeixen que és necessària i urgent la creació de noves places; ara bé, senyores i senyors diputats, crear noves places no vol dir només edificis, vol dir també professorat. Hi ha realment dificultats, en aquest moment, de trobar nou professorat. Per què? De vegades, el senyor Conseller ha comparat, en parlar de la nova Universitat Pompeu Fabra, amb els inicis de la Universitat Autònoma de Barcelona; jo voldria assenyalar que en aquest moment —i potser això és bo— hi ha circumstàncies molt diferents. Per exemple, en aquell moment, a part de les persones provinents d'altres universitats que van permetre tirar endavant la Universitat Autònoma, també moltes persones molt valuoses, excloses per diferents motius de la vida universitària, van passar a formar part del professorat de la Universitat Autònoma de Barcelona —i no mencionaré noms, perquè això seria ofendre les altres persones, però segur que el senyor Conseller, que ell hi estava des dels primers temps, sap molts noms d'aquests.

També hi va haver una altra cosa —i ho sap el senyor Conseller, que això no se n'ha parlat amb la nova Universitat Pompeu Fabra—, que és que, per no desmantellar, podríem dir, la Universitat que ajudava a crear la Universitat Autònoma de Barcelona, en aquell moment alguns professors van compartir, durant els primers anys, la docència a la Universitat de Barcelona i a la Universitat Autònoma —això, no m'ho podran pas desmentir— i, en acabat, alguns d'ells van retornar a la Universitat de Barcelona, altres es van incorporar definitivament a la Universitat Autònoma de Barcelona; per tant, es va fer, fins i tot en aquells temps, que ja dic que no hi havia tanta dificultat, un esforç per administrar bé aquests recursos, diguem, intel·lectuals —i perdonin la paraula— que és el professorat.

Jo diria que, a més a més, avui dia hi ha una dificultat sobreafegida, que és que, amb la reactivació econòmica, les sortides a l'empresa privada resulten cada vegada més temptadores per als bons estudiants, i que cal en aquest moment, especialment, estimular la carrera universitària d'aquests bons estudiants.

És cert que a Catalunya s'han fet ja accions per a formació del professorat o de personal investigador —que també en aquests casos podria cobrir la docència, si té una formació especialitzada— per complementar les beques del MEC. Però jo penso que això, a Catalunya, s'ha fet més tard que en altres comunitats autònomes i s'ha fet en més poca quantia.

Per exemple, jo donaré xifres ara de l'any 1989 —ja sé que l'any 1990 aquestes partides s'han incrementat en el pressupost del Departament d'Ensenyament, però és perquè és l'any que tinc dades de diverses comunitats autònomes amb competències en ensenyament. A Catalunya, l'any passat —hi ha alguna part d'altres partides que també es podria considerar formació

de professorat investigador, però agafant la partida principal—, per a formació de personal d'investigació d'universitat, es dedicaven 150 milions de pessetes; el mateix any, el País Valencià, que suposo que té les mateixes dificultats econòmiques que Catalunya, per a tesis doctorals i treballs similars, destinava 264 milions de pessetes. És gairebé el doble; però, si tenim en compte el nombre d'habitants, resulta que al País Valencià, l'any passat, en formació del professorat, diríem que van fer pràcticament el triple d'esforç que Catalunya. Si agafem el País Basc, en beques de formació de personal investigador, l'any passat van destinar 342 milions de pessetes, la qual cosa significa més del doble que l'any passat a Catalunya; però, si tenim en compte la població, seria un esforç sis vegades més gran que a Catalunya, encara que allà sabem que tenen un règim especial. Però no el tenen tampoc a Andalusia, i allà van destinar, per a aquestes finalitats, 600 milions de pessetes..., perdó..., sí, 600 milions de pessetes, que seria quatre vegades més que Catalunya.

Per tant, és una necessitat urgent, una necessitat que altres comunitats autònomes porten fent des de més temps... Jo penso que, a més a més, per fer aquestes transferències dels 300 milions que es demanen en aquest traspàs, hi ha marge de maniobra. En el moment de la discussió del Pressupost, vaig recordar que, en l'última liquidació lliurada del Pressupost del 1988, hi havia hagut una minoració de 2.000 milions de pessetes en construccions escolars —per tant, hi ha marge de maniobra per 300 milions—, i que havien afegit, aproximadament, uns 4.000 milions sobre el pressupostat inicialment, a concerts escolars; per tant, no poden dir que no hi hagi un marge de maniobra de 300 milions.

També voldria recordar que això està relacionat amb la creació de noves places. Si realment agafen la memòria, parla que és una necessitat inajornable la creació de noves places, que hi ha una insuficiència de crèdit... Penso que aquesta actuació en la formació del personal també entra, per tant, temàticament, en el mateix Projecte de Llei.

Voldria fer constar que potser la Universitat Autònoma de Barcelona —perquè en algunes de les àrees creades en la Pompeu Fabra té més probable fugida de personal— s'ha manifestat més preocupada que les altres. Però, en primer lloc, voldria fer constar, de cara a la nova universitat, que hi ha professors reclutats de totes tres universitats, fins i tot de la Politècnica, que podria semblar que hi ha un tipus d'estudis diferents —a organització d'empreses, també sembla que hi va algun professor. Però, en segon lloc, voldria fer constar que aquesta necessitat —com he dit abans— no està motivada només per la Pompeu Fabra, i si es fes aquest pla de formació del professorat seria en benefici de les tres universitats.

Jo voldria fer constar un fet alarmant, que és que a la Universitat Politècnica de Catalunya en els darrers anys han sortit molts concursos de professorat vacants —vacants, no vull dir que el tribunal no hagi atorgat la plaça, vull dir exactament que no s'hi ha presentat ningú. Per tant, em sembla que tot això demostra que, en les matèries que hi haurà una ampliació de places, com en el cas de la Universitat Pompeu Fabra, o en altres àrees, com les tecnològiques —que s'haurien, fins i tot, d'incentivar, fins i tot, que els estudiants hi vagin en més quantitat—, doncs, que cal aquest pla de formació del professorat, que ja es podia preveure, que altres comunitats autònomes ho han

fet amb més temps, però penso que, en aquest moment, a Catalunya és indispensable començar ja un pla l'octubre de 1989 i no deixar-ho per a l'any següent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Per a un torn en contra, el senyor Coll i Bertran té la paraula.

El Sr. COLL I BERTRAN: Des de l'escó, senyor President. I ho faré des de l'escó perquè m'ha sorprès aquesta defensa tan completa del senyor Cadevall sobre un tema que, francament, no té res a veure amb la Llei.

Aquesta és una llei d'un suplement de crèdit per a operacions de capital, senyor Cadevall, que el que pretén és aprovar un crèdit de 3.000 milions de pessetes per fer noves inversions. I això és el capítol sisè, si es tracta d'una inversió del Departament —cas de la Pompeu Fabra—, o bé el capítol setè, si es tracta de transferència a les tres universitats, a les altres tres universitats de Catalunya. No estem parlant, en cap moment, de despesa corrent, que seria el cas del capítol segon, si fos altra vegada despesa interna, o del capítol quart, si fos transferències corrents.

Llavors, vostè aquí ens parla d'un problema que és cert que existeix, jo reconec que existeix, que és molt important, que el Conseller ja hi està treballant, que el Conseller ja li està buscant solucions, però ens presenta la solució per la via de posar-ho en una llei de suplement de crèdit per a operacions de capital. No hi té res a veure.

Només per aquest motiu, li votarem en contra. En qualsevol cas, sàpiga que aquest problema, que és un problema important, que és un problema real, en aquests moments, des de la Conselleria s'està afrontant, s'hi està treballant, s'està definint un projecte per a l'any vinent, i que el tema, en concret, que afecta en particular els estudis de Dret i d'Econòmiques, serà atacat d'una manera immediata.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Bertran.

Se sotmet a votació aquesta esmena número 4, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

A continuació votarem la Disposició Addicional i la Disposició Final, que no tenen cap esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional i la Disposició Final han quedat aprovades per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

A continuació votem l'esmena número 5, del Grup Socialista, a l'Annex.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 60 en contra i 9 abstencions.

A continuació es vota l'Annex, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Annex ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

A continuació es vota el títol de la Llei, que no té... (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí, digui...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor President. Diríem que s'hauria de votar l'esmena transaccional a l'Exposició de Motius...

El Sr. PRESIDENT: Quan toqui l'Exposició de Motius.

El Sr. ESCUDÉ: Oh, és clar! En tot cas, abans que el títol.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es farà al gust del senyor Portaveu, i votarem primer l'esmena transaccional a l'Exposició de Motius, que ja ha llegit el senyor Coll i Bertran. El senyor Riera retira la seva esmena per donar lloc a aquesta transaccional, de manera que es vota aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació votem l'Exposició de Motius, la resta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius ha quedat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Finalment, votem el títol de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El títol ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Ara correspon el torn d'explicació de vot. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor...

El Sr. LATORRE: Latorre.

El Sr. PRESIDENT: ...Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Una molt breu intervenció per tal de fixar la nostra posició davant d'aquest Projecte de Llei, pel que sembla, de concessió d'un suplement de crèdit, i també d'habilitació d'un crèdit extraordinari al Pressupost de 1990 per a la creació de noves places universitàries.

Diu l'Exposició de Motius d'aquest Projecte de Llei que la creació de la Universitat Pompeu Fabra —precisament aprovada per aquest Parlament fa justament quinze dies—, així com la necessitat de disposar de noves places universitàries, especialment a determinades comarques, obliga a prendre mesures extraordinàries i complementàries de les ja contemplades en el Pressupost de 1990 —un pressupost també precisament aprovat per aquest Parlament fa escassament dos mesos—, la qual cosa ens porta a una primera reflexió, a una primera pregunta: per què no es va preveure aquesta circumstància a l'hora d'elaborar el Pressupost d'enguany? O potser és que la necessitat d'aquestes places universitàries s'ha produït durant els últims dos mesos? I nosaltres no som capaços de donar resposta a aquesta pregunta.

I ja per sobre d'aquesta qüestió, que podríem dir-ne «formal», a què es pensen destinar els 3.000 milions de pessetes que se'ns demanen? Perquè l'annex del Projecte de Llei que s'acaba d'aprovar, doncs, determina..., hi manca tant el detall que fins i tot hi manca el títol del capítol sisè —que s'ha d'interpretar, però que no ve on és corresponent—, hi ha sis partides que hem de deduir que corresponen a la dotació pressupostària que s'assigna com a complementària a la Universitat Pompeu Fabra, i ja en el capítol setè, el capítol de les

transferències, es parla de la creació de noves places universitàries i s'hi destinen 800 milions de pessetes. I quan anem a la memòria, doncs, hi ha tot un seguit de partides destinades a la Universitat Pompeu Fabra, també, d'import de 2.200 milions de pessetes, i sengles partides de 200 i 200 milions de pessetes a les universitats de Girona i Lleida, de 300 a la de Tarragona-Reus —a l'àrea de Tarragona-Reus—, i de 100 a l'àrea de la Universitat de Barcelona, 100 milions més: 800 milions de pessetes. Però, efectivament, aquest repartiment no figura en el capítol setè de l'annex, on apareix de manera globalitzada, i, com que aquest annex, doncs, preval sobre la memòria —com molt bé ha explicat l'Il·lustre senyor Coll—, doncs, potser és legítima la sospita que el Consell Executiu vol un xec en blanc per, finalment, destinar aquests 800 milions de pessetes allà on millor li convingui.

Considerem que aquesta petició de suplement de crèdit i de crèdit extraordinari que ens fa el Govern es podria haver fet d'altra manera, s'havia d'haver fet d'una altra manera, exactament en la discussió dels Pressupostos d'enguany, i considerem també que la petició està mancada del necessari detall i, sobretot, de la necessària precisió d'on es destinaran aquestes partides de transferències, dels 800 milions de pessetes, com perquè puguem pronunciar-nos amb claredat.

Justament per això, senyor President, la nostra intenció de vot ha estat d'abstenir-nos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Fa pocs dies discutíem en aquesta Cambra el Projecte de Llei de creació de la quarta universitat, i en aquell moment ja apuntàvem, en aquell debat, la nostra crítica no al procediment d'urgència, sinó al que semblava ser procediment de precipitació utilitzat pel Govern per donar sortida immediata a la creació d'aquesta nova universitat. Ens temíem en aquell moment i temem encara ara —avui potser més— que les premses mai no solen ser bones companyes del rigor, imprescindible en tota obra de govern, obra que en un àmbit tan fonamental com l'universitari necessita encara més serenor, previsió i anàlisi.

Dies després d'aquell debat, setmanes després del debat de Pressupostos, ara el Govern ens trameta un projecte de llei de concessió d'un suplement de crèdit al Pressupost recentment aprovat per a la creació de noves places universitàries. Aquesta imprevisió tardana, creiem que ajuda molt poc el prestigi de la futura universitat, i el mètode emprat —no el pressupost ordinari, sinó la via de l'endeutament— no és, al nostre entendre, el procediment més adequat, ja que les necessitats d'inversió bé haurien pogut ser previstes perfectament a l'avançada.

D'altra banda —i no ens podem estar de fer-ho públic—, els rumors que ens arriben sobre el possible sistema de contractació del professorat futur en aquesta Universitat, i en alguns casos molt futur, fins i tot a anys vista, no fa més que confirmar la nostra temença que en certs aspectes no negligibles, no gens secundaris, aquesta Universitat no ha començat bé, i els dubtes sobre l'elitisme que denunciàvem al seu moment cada cop es van confirmant.

Per això, tot i reconeixent el caràcter positiu d'algunes destinacions pressupostàries d'aquest suplement de crèdit, les raons

abans exposades ens han dut a l'abstenció i a la votació favorable, en canvi, a les esmenes presentades. Una abstenció —tot s'ha de dir— acompanyada de joli, de misteri, sobre quina serà, potser, la nova sorpresa irregular, inadequada, escassament científica, que ens espera relacionada amb la Universitat que duu el nom d'algú tan regular, tan procedent i tan científic com Pompeu Fabra. Però no ens fa estrany, perquè, atès el procés de canvi que viu Europa, i sobretot atès el procés i el període trepidant de mutació constant de l'ordre del dia que vivim atònits els diputats d'aquesta Cambra en aquesta sessió, a partir d'ara, probablement, qualsevol cosa és possible.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup parlamentari Mixt vol fixar posició? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Molt breument, senyor President. Senyores i senyors diputats, per explicar la nostra abstenció com a conseqüència del que entenem una actitud coherent, fruit, per un costat, que, si s'ha dotat legalment la constitució i la creació d'una nova universitat, procedeix que se la doti, òbviament, amb els recursos econòmics suficients, però això col·lisiona amb la política general universitària que es porta des del Govern, amb la seva orientació concreta, amb els aspectes de localització, amb els aspectes funcionals i, en concret, amb els de contractació, que ja han estat assenyalats i, en conseqüència, davant d'aquesta dualitat, hem optat per l'abstenció. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà. El Grup parlamentari Popular renuncia... El Grup d'Iniciativa per Catalunya ja ha explicat el vot i, per consegüent, correspon ara al Grup parlamentari Socialista, si és que vol explicar el vot. *(Pausa.)* Doncs, el Grup de Convergència vol explicar el vot? *(Pausa.)*

Doncs, moltes gràcies, i podem passar al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei d'Autorització per a la Refosa dels Textos Legals Vigents a Catalunya en Matèria Urbanística i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Un membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Joaquim Molins.

Projecte de Llei d'Autorització per a la Refosa dels Textos Legals Vigents a Catalunya en Matèria Urbanística

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. La brevetat del text legal que es presenta davant de la Cambra pot fer incórrer en l'equívoc de pensar que es tracta d'un document intranscendent. Res més lluny de la voluntat legislativa del Govern, en l'actual moment orientada a facilitar la claredat i transparència legislatives de les disposicions d'aplicació a Catalunya. Disposicions que són resultat dels textos urbanístics legals promulgats per aquesta Cambra, com a modificació de la legislació urbanística vigent i de la legislació catalana sectorial ulterior, que ha afectat o modificat alguns dels seus aspectes o articles.

L'objectiu, en aquests moments d'urgència de gestió, és aplanar els temes de desenvolupament dels plans a fi que la seva execució real indueixi a la normalització del mercat del sòl i al desencadenament de polítiques sectorials d'habitatge i urbanització que facilitin l'accés de la gent a un habitatge digne. Cal recordar en particular les innovacions d'aquest marc legal i el que han significat per a la gestió urbanística i per a l'agilitat administrativa dels plans. En el primer bloc tenim els sectors d'urbanització prioritària, nou mecanisme d'actuació urbanística concertada públic-privat, que procura l'efectiva urbanització i evita la retenció amb fins especulatius. En el segon bloc tenim la reducció dels terminis de tramitació dels plans, amb fins d'habitatge públic, així com l'aprovació definitiva per les corporacions —quan ho fan— en el marc de les actuacions d'urbanització prioritària.

El temps pres des de la darrera llei del Parlament ha estat necessari com a conseqüència de la prudència per veure com es comportava i era entès per tots els organismes amb competències urbanístiques concurrents el Codi Urbanístic, precedent simplificat de la tasca de refosa que ara es proposa davant de la Cambra. Després de tres anys des de la seva redacció, l'evolució de la legislació sectorial concurrent apareix com a necessària per garantir la seguretat jurídica i facilitar els processos administratius. Que tot aquest conjunt de disposicions legals a Catalunya vinguin incorporades dins d'un sol cos legal és necessari per tal de facilitar-ne l'aplicació i consideració per les corporacions locals i les comissions d'urbanisme, pels tribunals de justícia, pels professionals i per la societat en general, interessats per la seva facilitat d'interpretació i utilització.

Em consta, per altra banda, que és voluntat del Grup majoritari de la Cambra tramitar davant del Ple esmenes transaccionals que, si són acceptades pel Grup esmenant i votades per la Cambra, permetran d'acotar l'àmbit de la legislació específica amb efectes sobre el marc urbanístic, tot relacionant en un annex les lleis sectorials amb efectes sobre aquella, i també el seguiment i coneixement del text per la Cambra, un cop aquest hagi estat sotmès al dictamen preceptiu de la Comissió Jurídica Assessora.

Per tot el que he exposat, senyor President, senyores i senyors diputats, demano a la Cambra l'aprovació d'aquest Projecte de Llei per la qual s'autoritza la Refosa dels Textos Legals Vigents a Catalunya en Matèria Urbanística.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Suposo que no hi ha cap diputat encomanat per presentar el Dictamen i, per consegüent, comencem el debat del Projecte de Llei. Hi ha reservada una esmena a la totalitat, i és presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades, quan no hi ha cap altra consideració a fer, és evident que una refosa de textos legals dispersos ha de ser inicialment ben acollida, especialment quan, com en aquest cas, es refereix a un camp, l'urbanisme, que està ple de reformes, d'adequacions, de puntualitzacions sobre aspectes concrets, en forma de disposicions del mateix rang, lleis o decrets legislatius que, malgrat la seva voluntat aclaridora i la seva vocació complementària o suplementària —segons els casos—, han generat

allò que podríem dir-ne un autèntic marasme normatiu, de difícil operativitat i ambigüitat considerable.

Fins ara, tal com es reconeix en la memòria que acompanya el Projecte de Llei, s'ha optat preferentment per adaptacions i modificacions puntuals de la legislació vigent, i no s'ha actuat sobre l'estructura global de l'ordenament urbanístic, amb la voluntat d'oferir solucions globals i pròpies. Colloquialment diríem que s'ha actuat amb la millor voluntat, però s'ha actuat tapant forats.

L'objectiu del Projecte de Llei proposat és, doncs, fer una refosa de les dues lleis catalanes, la qual cosa no alterarà el règim urbanístic de Catalunya ni tan sols no suposarà una compilació completa de la normativa actualment vigent al país, ja que no afectarà, per exemple, la legislació que dimana de la competència de l'Estat en aquesta matèria.

Per tant, si realment es vol fer una refosa que sigui autènticament operativa, entenem que, en aquest cas, caldria optar per la via ordinària de la redacció d'un projecte de llei i pel subsegüent debat més aprofundit, més detallat, en el Parlament, i no com s'ha optat, per la via de l'autorització. Un projecte de llei a través del qual entenem que sí que es podrien imposar modificacions substantives en l'estructura i en el procediment administratiu que regula l'urbanisme a Catalunya.

Per una altra banda, ens sembla també elemental de considerar dos principis tradicionals del dret: el principi de coordinació i el principi d'eficàcia administrativa, i pensem, per tant, que s'hauria de cercar la concordança amb les altres lleis que regulen la política territorial i l'ordenament administratiu del territori, especialment pel que fa a l'ordenació de la potestat urbanística de les recentment restituïdes unitats comarcals, la qual cosa entenem que fa necessària una nova legislació complementària o la corresponent adequació, si realment es vol, si realment es té el convenciment que les comarques han d'ésser potenciades com a eines territorials efectives, de descentralització administrativa.

La situació referida sembla reclamar, doncs, una actuació legislativa que vagi més enllà de la refosa, que es decideixi per la redacció, amb elements legislatius vigents i amb d'altres de nous, amb d'altres d'innovadors, d'una autènticament nova llei general de l'ordenació urbanística a Catalunya.

Per tots aquests motius, ens oposem al Projecte de Llei del Govern i demanem la seva retirada, per la qual cosa ens permetem de fer algunes remarques: en síntesi, nosaltres creiem que la proposta que fa el Govern en aquest Projecte de Llei és políticament i legislativament poc ambiciosa, i pensem que, d'acord amb les competències que atorga l'article 9.9 de l'Estatut d'Autonomia, allò que el Govern hauria de fer és presentar un projecte de llei que inclogués com a mínim la refosa de tota la legislació catalana, la refosa de les disposicions estatals que afectin Catalunya, així com la seva adequació a les noves circumstàncies determinades per la Llei de Política Territorial i per les LOT, així com, en definitiva, el millorament i l'adequació general de tot allò que a criteri del legislador calgui per garantir el bon govern en matèria d'urbanisme. Aquest és, inicialment, el nostre posicionament, i aquests són els motius pels quals hem volgut mantenir en el Ple aquesta esmena de retorn que acabem de defensar.

Al mateix temps, però, no podem ignorar —l'Honorable Conseller acaba també d'esmentar-ho— que els dos grups ma-

joritaris de la Cambra poden arribar probablement a un acord, un acord que és possible que des del nostre punt de vista no ens sembli suficient, però que lògicament no podem desestimar sense reflexió. Com he dit, la nostra oposició al Projecte de Llei no amaga la valoració inicialment positiva del propòsit de refosa i, per tant, en atenció a aquest criteri i a l'anàlisi de l'equilibri de forces imperant a la Cambra i al moment polític, anuncio que Esquerra Republicana retira la seva esmena i que, per les raons exposades, ens abstindrem en totes les votacions referides a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Per consegüent, podem passar a la fixació de posicions dels diferents grups. El CDS? *(Remor de veus. L'I. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.)* Com?

El Sr. ESCUDÉ: Al final de la seva explicació el senyor...

El Sr. PRESIDENT: ...ha retirat la seva esmena a la totalitat. Molt bé. Doncs, així, podem passar seguidament a la part dispositiva. La primera esmena presentada pel Grup Socialista és una esmena de modificació; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per economia procedimental, i també per claredat expositiva, acumularé en aquest torn les quatre esmenes que tenim nosaltres presentades, i també ens posicionarem sobre el conjunt d'aquest Projecte de Llei que se'ns proposa.

Les esmenes que nosaltres hem presentat, quatre, de les quals ja anuncio que tres d'elles han estat acceptades pel Grup de la majoria i que són objecte d'unes transaccionals satisfactòries per a nosaltres, doncs, tenien per motiu, primer, que la delegació legislativa es faci sobre la refosa de textos concrets; segon, que es faci sobre textos ja elaborats i no per elaborar; tercer, que la refosa es faci d'acord amb els procediments previstos per les nostres pròpies lleis, i, quart, que la refosa es faci sobre lleis i normes aprovades per aquest Parlament. Com vostès poden veure, senyores i senyors diputats, es tracta d'esmenes de contingut jurídic, és a dir, per dotar de rigor jurídic aquesta Llei.

He de dir que les nostres esmenes 2, 3 i 4, que fan referència als tres primers aspectes dels quatre que he esmentat, han estat objecte de transacció satisfactòria amb el Grup de CiU, amb la virtut, senyores i senyors diputats, que queda elaborat un annex de totes les lleis que al nostre entendre tenen alguna relació amb la matèria, i aconseguim que el text de l'article 2 hi faci referència, limitant i concretant així el nombre de disposicions a què afecta la refosa.

S'ha aconseguit també la supressió de la part del text de l'article 2 que, si no se suprimia, autoritzaria addicions o modificacions posteriors contingudes en d'altres disposicions aprovades pel Parlament de Catalunya, cosa que no preveu ni l'Estatut d'Autonomia ni la Constitució Espanyola, per delegació legislativa dels parlaments als executius. Es dona així compliment, senyores i senyors diputats, al que disposa l'article 33 de l'Estatut d'Autonomia, que ens diu que el Parlament de Catalunya pot delegar la potestat d'elaborar lleis al Consell Executiu, en termes idèntics al supòsit de delegació de les Corts Generals, articles 82, 83 i 84 de la Constitució Espanyola; aquests articles de la Constitució preveuen aquesta delegació legislativa quan

es tracta de refondre diversos textos legals en un de sol, però l'article 82.3 ens diu que la delegació legislativa s'haurà d'atorgar fixant-ne el termini d'exercici, i que quedarà esgotada en fer-ne ús el Govern amb la publicitat de la norma corresponent.

També es recull, senyores i senyors diputats, en les esmenes transaccionals, la nostra petició que el Consell Executiu, un cop aprovat el decret legislatiu, adreçarà al Parlament la comunicació corresponent, que contindrà el text refós i on constarà el que disposa l'article 3 de la Llei 3/1985, de Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora; és a dir, que s'informarà si el text refós s'ha elaborat d'acord amb el dictamen emès preceptivament, o simplement s'ha elaborat després d'haver vist el Consell Executiu aquest dictamen.

També hem aconseguit, senyores i senyors diputats, que el text, un cop publicat, sigui enviat al Parlament i després tramès a la Comissió corresponent perquè sigui vist.

Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista expressa la seva satisfacció per l'acceptació d'una bona part de les seves esmenes, però en canvi lamentem no haver aconseguit que fos acceptada la nostra esmena número 1 a l'article número 1, en el sentit de limitar que la refosa es limiti a les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya: mantenim les nostres reserves sobre la capacitat del Parlament per delegar la refosa de tota la legislació urbanística vigent, tal com diu el text de l'article primer, perquè inclou, al nostre entendre, tota la normativa estatal no modificada per disposicions catalanes. Anunciem, doncs, que mantindrem l'esmena número 1 i que ens abstindrem en la votació de l'article corresponent.

Senyores i senyors diputats, nosaltres havíem presentat també una esmena a la totalitat, però l'hem retirada. I per què l'havíem presentat? Nosaltres creiem que és necessari aquest text refós en matèria urbanística: és indubtable que és molt complex tota la normativa i disposicions urbanístiques i que és necessari un text refós, que sigui una bona eina per als professionals i també per a tots els ciutadans. Constatem també, com ha dit el mateix Conseller de Política Territorial, la insuficiència del Codi Urbanístic Català. Però nosaltres qüestionem que sigui el moment oportú de presentar aquest Projecte de Llei. I per què? Perquè, senyores i senyors diputats, en aquest moment hi ha lleis importants en tràmit que afecten l'urbanisme de Catalunya, fins i tot l'urbanisme de tot l'Estat. Hi ha un projecte de llei de règim jurídic intern de les urbanitzacions privades, que està en fase de debat, precisament, de tramitació en aquest Parlament; hi ha un esborrany de projecte o avantprojecte de llei d'habitatge, de la mateixa Conselleria, del qual aquest Diputat té un exemplar en el seu propi despatx, i que afecta en moltes matèries el sòl, també, i després hi ha un projecte de llei estatal que reforma la Llei del Sòl de l'any 1975 —text refós, l'any 1976— i que, per tant, la seva aprovació, que ja està a punt de ser-ho, que està en aquest moment, em sembla, sortint del Senat, doncs, afectarà també, d'alguna manera —jo suposo que d'alguna manera potser una mica important—, doncs, normes urbanístiques actuals aquí. Per tant, ens podem trobar que aprovem una refosa, que tinguem aquest codi refós, però que en el moment d'utilització tinguem ja dues o tres lleis noves que no estan incloses en la refosa.

Per tant, per claredat i tot això, nosaltres creiem que era necessari esperar com a mínim sis o set mesos per presentar aquest Projecte de Llei, que nosaltres —ho repetim— conside-

rem, doncs, oportú. Però és que hi ha un altre motiu de fons, també molt polític: nosaltres creiem que és més urgent que el Parlament de Catalunya, que Catalunya, disposi de la seva pròpia llei del sòl, i és en aquest sentit, senyores i senyors diputats, que nosaltres creiem que abans de la presentació d'aquest Projecte de Llei era necessari que es presentés aquí un projecte de llei que mirés tot el tema urbanístic de Catalunya, que crec que s'ha de revisar.

Votarem, doncs, afirmativament el Projecte, perquè s'han acceptat, entre altres coses, una bona part de les nostres esmenes, però mantenim unes reserves polítiques que tinc interès a subratllar. Primer, hauria estat més prudent i coherent esperar, com ja he dit, que tot un conjunt de mesures que afecten la matèria urbanística s'acabessin d'aprovar: senyores i senyors diputats, si hem esperat sis anys, després de la segona llei important que aquest Parlament ha aprovat sobre la matèria urbanística, a mi em sembla que esperar sis mesos més era una mesura, diguem, de prudència i de coherència política. La segona reserva que nosaltres fem és que el text refós, aquest que avui aprovarem d'aquesta Llei, de cap manera pot mirar de substituir la Llei del Sòl que constantment el Grup Socialista ve aquí reclamant.

Senyores i senyors diputats, per aquest motiu, doncs, nosaltres acabem aquesta exposició i lliuro al senyor President de la Mesa les esmenes transaccionals, en què hem arribat a un acord amb el Grup de la majoria, d'acord amb el senyor Grau, portaveu del Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU: Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc em permetran que els doni les gràcies al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i al Grup Socialista, que han retirat l'esmena a la totalitat que havien presentat a aquest Projecte de Llei.

Nosaltres també fem una valoració positiva de les possibilitats d'apropament que hi ha hagut en les esmenes a l'articulat en aquesta Llei. Aquesta Llei, que és una llei senzilla, és malgrat tot una llei important, i era bo que hi hagués una voluntat d'apropament, i un apropament efectiu com realment ha estat. Aquest text de llei, que és relativament simple, era necessari perquè hi hagués, com ha dit el Conseller, un sol cos legal, un text unificat que agrupés totes les referències urbanístiques que hi ha disperses en la legislació sectorial, que al final ha quedat enumerada a l'annex 1 de la Llei. Hi ha un precedent que ha funcionat bé, que és el precedent del Codi Urbanístic i que ara ja està una mica antiquat, i que caldrà posar-lo al dia.

Hi ha una qüestió que ha sortit, que ha plantejat el senyor Oliart, que és si el text refós ha de limitar-se a refondre la legislació vigent a Catalunya..., perdó, la legislació aprovada pel Parlament de Catalunya, sense contemplar la legislació vigent a Catalunya. Aquesta és la qüestió que ha fet que es mantingui viva l'esmena número 1, del Grup Socialista. Nosaltres hem de dir aquí que el que aquesta Llei pretén no és alterar la legislació urbanística de competència de l'Estat que afecta Catalunya, però que, a l'hora de refondre la legislació sectorial que afecta l'urbanisme, per poder interpretar aquesta legislació és necessari tenir en compte el conjunt de la legislació vigent a Catalunya; si no, la refosa seria impossible.

Per tant, per aquests motius, diríem, de caire tècnic, és necessari mantenir en el nostre text la referència a la legislació vigent a Catalunya. Actualment, tot aquest conjunt de legislació que fa referència a l'urbanisme planteja problemes d'interpretació, tant als professionals que hi han de treballar com als tribunals de justícia que en determinats moments han tingut dificultats en algunes sentències per aclarir quins articles de les diferents lleis existents s'havien d'aplicar en aquest cas. Per tant, és necessari, és imprescindible, que aquesta refosa es faci.

S'ha plantejat, tant per part del Grup d'Esquerra Republicana com pel Grup Socialista, la possibilitat d'una legislació del sòl, d'una llei del sòl catalana. El 1981, en una llei aprovada per aquest Parlament, es va optar, com a estratègia, pel desenvolupament i l'aplicació de la Llei del Sòl, el text refós de 1976, i no per la seva substitució; en aquest marc general s'han establert les bases que han permès afrontar les actuacions urbanístiques a Catalunya. Aquesta és l'estratègia que s'ha seguit i, aquest text refós, el que ve a fer és a completar aquesta línia que s'ha anat seguint des de l'any 1981.

Quant a l'oportunitat de tramitar aquesta Llei ara, hem de dir que precisament les mateixes raons que li fan al senyor Oliart pensar que no és el moment oportú són les que ens fan a nosaltres pensar que és el moment oportú, és a dir, el fet que vagi a aparèixer una nova legislació que fa referència a l'urbanisme a nivell de l'Estat fa que sigui necessari, abans que aparegui aquesta nova legislació, que hi hagi un text refós de tota la legislació urbanística que s'ha fet a Catalunya, de tal manera que els usuaris, que els professionals, que els tribunals de justícia, que els ciutadans, amb ambdós textos, puguin comprendre tota la complexitat de la situació; en canvi, si el nou text que s'està elaborant ve a caure sobre una legislació dispersa, serà molt difícil que els ciutadans, que els professionals, que els tribunals, puguin assimilar les modificacions que van a produir-se: precisament perquè van a produir-se modificacions pensem que és necessari que es produeixi ara aquest text refós.

Per totes aquestes raons, nosaltres votarem en contra de l'esmena que manté..., l'esmena número 1, del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Grau. No hi ha més esmenes. Les úniques que hi havia eren del Grup Socialista, i han estat defensades. Per consegüent, passem a les votacions.

Esmena número 3, a l'article 1, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i 5 abstencions.

A continuació votem l'article primer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A continuació votem l'esmena transaccional a l'article 2.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat... (*Remor de veus.*)

Vots en contra?

Abstencions?

(*Pausa. L'I. Sr. Pueyo s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PUEYO: Senyor President, com hem anunciat anteriorment, voldria manifestar la meva abstenció.

El Sr. PRESIDENT: La...

El Sr. PUEYO: La meva abstenció, l'abstenció per part de la meva Agrupació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Però és que quan he demanat abstencions no s'havia aixecat.

El Sr. PUEYO: Disculpi, doncs; no me n'he adonat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Doncs, aquest article..., aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

A continuació votem l'article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Ara votem l'article tercer, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Votem a continuació l'esmena transaccional corresponent a l'addició d'un nou article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

A continuació se sotmet a votació la transaccional consistent en la inclusió d'un annex.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'annex ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Passem ara a l'explicació de vot... (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, no és per explicar el vot, és per demanar —em sembla que per raons òbvies— que després, tècnicament, la Mesa, en sentit contrari a la votació que s'ha fet, que la transacció sobre l'esmena número 5, de creació d'un nou article tercer, passés davant l'article tercer que hem aprovat, perquè l'article tercer del Projecte de Llei és...

El Sr. PRESIDENT: És que és la d'entrada en vigor de la Llei.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, així es farà, si no hi ha inconvenient, perquè és absolutament coherent.

Bé, votarem l'Exposició de Motius i el títol.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol han quedat aprovats per 75 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Explicació de vot. L'Agrupació parlamentària del CDS ex-

plicarà el vot a través del senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, repetidament hem posat de manifest en aquesta Cambra que deu anys d'autonomia han representat, en matèria urbanística, la possibilitat de dotar-nos d'una legislació moderna i avançada, encara que hem discrepat, a vegades, de com s'ha anat aplicant.

Ja a l'Exposició de Motius de la Llei sobre Protecció de la Legalitat Urbanística, de novembre del 81, es feia referència a la competència exclusiva de la Generalitat en el camp de l'urbanisme, regulat a tot el territori de l'Estat mitjançant la Llei del Sòl de 1956, reformada el 1975 i amb un text refòs d'abril del 76, i s'explicava la conveniència d'optar pel seu desenvolupament específic a Catalunya i no pas per la seva substitució. Posteriorment, la Llei de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya, de gener del 84, comportà no la creació de noves figures jurídiques ni de planejament ni en matèria d'actuació urbanística, sinó l'adaptació de l'ordenament urbanístic estatal a les particularitats del medi físic de Catalunya. El conjunt d'ambdues lleis fou un primer conjunt de mesures que van servir per establir les bases jurídiques per tal d'afrontar la recuperació urbana de Catalunya.

En el període de vigència de les lleis esmentades, i d'altres, com la Llei de Política Territorial, de 21 de novembre del 83, s'ha anat posant de manifest la progressiva necessitat d'agrupar dins un únic text tota la legislació urbanística vigent avui a Catalunya. Ja una de les lleis, la de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya, preveia en la seva Disposició Final Quarta l'obligació del Consell Executiu de redactar i aprovar, en el termini de dos anys des de l'entrada en vigor de la Llei, el Codi Urbanístic Català, que, finalment, i amb un retard d'un any i mig, es va aprovar el 7 de juliol del 87, i que té un caràcter de recopilació amb efectes administratius interns. El Codi Urbanístic és, efectivament, una primera fase, però se n'han de donar més, i, en aquest sentit, hem de dir que trobem oportuna i encertada la petició que fa el Consell Executiu de sol·licitar autorització per a la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística, donada la gran quantitat de lleis que són d'aplicació. I, justament per això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, li hem donat el suport amb el nostre vot afirmatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, i per a explicació de vot... *(Pausa.)* No: renuncia. El Grup parlamentari Mixt vol fer explicació de vot? *(Pausa.)* Senyor Sabanza, té la paraula.

El Sr. SABANZA: Sí, senyor President. En nom d'Esquerra Catalana volia fer l'explicació de vot, però per consideració a les senyores i els senyors diputats que han tingut l'amabilitat de quedar-se, i potser per la desconsideració dels altres que han marxat —fins i tot el ponent—, doncs, renuncio aquest dret.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup parlamentari Popular... sembla que renuncia. El Grup d'Iniciativa vol fer explicació de vot? *(Pausa.)* Tampoc. El Grup parlamentari Socialista... no fa explicació de vot. I el Grup de Convergència i Unió no fa explicació de vot.

Per consegüent, fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió. *(Són dos quarts de dues del migdia i sis minuts.)*

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta és sobre les previsions del compliment del conveni referent a la xarxa viària inclosa en el PENTA, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Joan Sabanza. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del compliment del conveni referent a la xarxa viària inclosa en el PENTA

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. M'interessaria saber del Govern quines són les previsions que té per al compliment del conveni referent a la xarxa viària inclosa en el PENTA.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Intentaré, en el petit espai de temps que tenen les preguntes, donar-li resposta.

En el conveni està convingut... la xarxa de l'Estat, amb finançament 100% del Govern central; la xarxa de la Generalitat, 50% Govern de la Generalitat, 50% Govern central; la xarxa de la Diputació, 50% la Diputació, 50% l'Estat, i la xarxa local o municipal, el 100% del seu finançament a càrrec del Govern central.

Dintre del conveni, de les obres amb xarxa de la Generalitat, inclou la sortida de les Planes cap al tram nou de la T-310 —longitud, 500 metres; inversió total, 100 milions de pessetes; ja està encarregat el projecte—; els revolts de Pratdip en la carretera T-310; la carretera de la Palma a Flix; la carretera d'Ascó a Camposines; la carretera d'Ascó a Fatarella; la carretera de Vinebre a Torre de l'Espanyol, i la carretera de Flix a Riba-roja d'Ebre. De totes aquestes, enguany s'iniciarien la d'Ascó a la Fatarella i la d'Ascó a Camposines i, el pla, és previst de finalitzar-lo l'any 92, és a dir que en el termini 90-91-92 es realitzarien totes aquestes obres que li he esmentat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Sabanza pot repreguntar.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. A mi m'interessava..., a veure si em podia concretar el Conseller quina consignació pressupostària hi ha enguany per afrontar aquesta obra que anuncia, d'Ascó a Camposines, que té el projecte redactat i, en tot cas, per fer també, si és possible, de les Planes a la sorti-

da a la T-310, perquè no és que estigui encomanat el projecte, sinó que està redactat, d'acord amb l'annex del conveni que al seu dia..., crec recordar que va ser el dia 29 de maig, vostès van signar. A veure, també, doncs, si aquesta consignació pressupostària ja existeix, perquè resulta que en Comissió, en una esmena presentada als Pressupostos d'enguany, resulta que el ponent del Grup de la majoria va dir que, fet i fet, es podia calcular, tirant molt llarg, en 30 milions de pessetes: una obra, doncs, que està pressupostada en 303 —que és la d'Ascó a Camposines—, i en 50, l'aportació de la Generalitat —em refereixo a la de les Planes, a la sortida a la T-310—, són 350 milions de pessetes tan sols per a enguany, sense tenir en compte que en aquests tres anys vostès se n'han de gastar —pel conveni que han signat— 1.039,5, dels quals 123 corresponen a l'àrea del Vandellòs i 916,5 a l'àrea d'Ascó.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. L'Honorable Conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Les previsions pressupostàries són per a l'exercici del 90, la quantitat que vostè esmentava, 30 milions de pessetes; per al 91, 300 milions de pessetes, i per al 92, 729,5 milions de pessetes, per completar el 50% d'aportació del Govern de la Generalitat a totes aquestes carreteres de què li feia esment. Aquests 30 milions de pessetes ens permeten la licitació i l'inici de les obres d'aquestes dues concretes de què li feia esment: la carretera d'Ascó a Camposines i la carretera d'Ascó a Fatarella.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La següent pregunta és sobre la situació de les obres de la carretera T-302, que formula el Diputat Il·lustre senyor Joan Sabanza. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la situació de les obres de
la carretera T-302*

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. Com vostè diu, interessaria saber quina és la situació de les obres de la carretera T-302.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Honorable Conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President.

En la carretera T-302, que va des de Tivenys-Benifallet-Rasquera-Ginestar-Móra, pel marge esquerre de l'Ebre, que passarà a ser eix de l'Ebre, s'està actuant..., quant a condicionament, Rasquera-Ginestar, un pressupost consolidat de 432 milions de pessetes, aproximadament, amb previsió d'acabament el desembre del 90; quant al reforçament del paviment de Rasquera-Ginestar, és un pressupost de 212 milions, que s'iniciarà l'octubre del 90, amb previsió d'acabament en el primer trimestre del 91 —depèn de les condicions climàtiques de l'hivern, perquè el paviment, segons les condicions climàtiques, no es pot col·locar, a l'hivern, amb baixes temperatures—; quant al tram Ginestar-Móra, pressupost, 540 milions de pessetes —actualment es treballa a bon ritme: previsió d'acabament, desembre del 90—, i quant al tram Benifallet-Rasquera, projecte aprovat, 554 milions de pessetes —està previst licitar-ho el 1991, per acabar-ho el 1993—; el tram Tivenys-Benifallet ja

quedaria fora de l'eix de l'Ebre i, per tant, no és previst d'actuar-hi, en aquest tros de la T-302.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot fer repregunta el senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Sí. Més aviat és de sorpresa, perquè resulta que el projecte 501.2, que és el tram Ginestar - Móra la Nova, havia d'estar acabat —segons publicació del DOGC, quan es va publicar l'adjudicació—, havia d'estar acabat el 23 de setembre de l'any 89; avui portem ja nou mesos de retard i el Conseller, doncs, en preveu sis més, perquè diu que acabarà el desembre del 90. Aquesta obra és una obra que en principi es va adjudicar a Dragados y Construcciones, i qui fa l'obra és Cubiertas. Presenta uns problemes, com són de desguàs d'un barranc anomenat de Gàfols, que l'Ajuntament de Ginestar al seu dia va presentar una proposta a la Generalitat perquè fos ampliat uns quatre caixons que hi ha en vuit, perquè té uns problemes que no es respecta un gual que hi havia en aquella carretera, i com que no ha rebut resposta o l'ha rebut negativa, doncs, el 30 del 3 del 90 ha demanat no ja quatre caixons, sinó un pont.

Pel que fa al projecte de Rasquera a Ginestar, que és el 501.1, doncs, per les nostres previsions havia d'estar acabat l'abril del 89, d'acord amb el que es va publicar al DOGC; per tant, portem ja catorze mesos de retard. I preveu el Conseller que estigui acabat el desembre del 91, vull dir l'any que ve, encara un any i mig més. I aquí també hi ha un problema, que és el de travessar un camí que es diu del Riu o Bell de Miravet, que travessa la carretera, que l'Ajuntament de Rasquera ha demanat que es faci un pont per poder passar, perquè, a més, una carretera és un pas habitual de bestiar i Rasquera és un poble eminentment agrícola, i també ramader, i per tant s'utilitza molt, i això representarà un perill no ja tan sols per als qui hi passin a peu, sinó també per al trànsit rodat.

I interessaria saber, si ens ho pot explicar, doncs, per què es va canviar d'adjudicatari el tram de Ginestar a Móra la Nova, si es farà cas a les peticions que han fet els Ajuntaments de Rasquera i de Ginestar, quin és el motiu d'aquest excepcional retard —que, a més, sembla ser que ara s'amplia— i fins quan es prorrogarà el tancament de la carretera, que fa ja força mesos que es va prorrogar —fins al 31 de maig continua estant tancada, tot és de terra, mal senyalitzat, i fa un mes i mig que hi va haver un accident que va produir un mort.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor President, gràcies. En el tram Ginestar-Móra, que és el primer pel qual tenia interès l'Il·lustre senyor Diputat, com ell sap, i ell mateix esmentava, s'han produït, també, en el tram Rasquera-Ginestar, diferents incidències: la primera d'elles va ser la negativa, o la..., la..., la negativa, de fet, de l'adjudicatari, Dragados, de tirar endavant l'obra un cop havia estat adjudicada; d'acord amb les previsions que marca la Llei, es va adjudicar a la segona oferta presentada per a aquell tram, que és Cubiertas, exactament, que és qui està realitzant l'obra. En la realització de l'obra hi ha hagut un major volum de moviment de terres, increment de dificultats en l'excavació, necessitat d'augmentar la capacitat de desguàs d'alguna obra de fàbrica, la conveniència de canviar el tipus de paviment, etcètera, etcètera, que ha provocat la negociació i la

redacció d'un «modificat», que és el que comporta l'increment de termini, que, com li deia, són sis mesos des de l'aprovació econòmica del «modificat», que s'està realitzant en aquest moment —i per això el nou termini d'acabament de les obres: desembre del 90.

Pel que fa a l'obra Rasquera-Ginestar, també s'ha tramitat un «modificat», i els terminis han quedat ampliat amb la necessària ampliació del termini per realitzar, precisament, les obres contemplades en aquest «modificat», i, per tant, l'acabament és el desembre del 90, no del 91. Quant al reforçament del paviment d'aquest tram, Rasquera-Ginestar, és el primer trimestre del 91: després de feta l'obra, es farà el reforçament de paviment. Per tant, aquests són els terminis.

Quant a les negociacions que esmentàveu, en el... torrent de Gàfols, el barranc de Gàfols, el problema que vós esmentàveu..., certament, hi ha hagut aquesta diferència de quatre caixons a vuit caixons; finalment, ha intervingut la Junta d'Aigües, que és qui ha de determinar la capacitat o les necessitats de desguàs de qualsevol riu a Catalunya, que ha dit que, òbviament, amb els quatre caixons era absolutament suficient. És més un problema de delimitació de lleres —que, com vós sabeu, l'han de fer els municipis—, que no pas... —conjuntament amb la Direcció General d'Obres Hidràuliques, òbviament, però fonamentalment els municipis—, que no pas un problema de veritable capacitat de desguàs: hi ha confirmat que l'obra programada de quatre caixons era més que suficient per efectuar el desguàs d'aquest..., del riu que passa pel barranc de Gàfols i, per tant, és amb aquest contingut que se seguirà tramitant el projecte.

Pel que fa al pont sobre la carretera que esmentàveu, en aquest moment ja hi ha una solució, a través d'un camí que fa donar una volta de 400 metres respecte al que hi havia anteriorment: en aquest moment està funcionant, no s'ha rebut ni una sola queixa respecte al funcionament d'aquest camí, i hem llegit per la premsa la notícia que es vol un pont sobre la situació anterior, en un tros en què la carretera actual passa amb obra de fàbrica per sota, i, un cop vegem com funciona l'obra que s'ha fet, pactada, i d'acord amb el contingut del projecte, que és la que ja s'ha fet, amb aquesta petita volta, veurem si funciona; en cas que no funcionés i que s'hi insistís, i en cas que es veiés la necessitat d'accedir a aquesta petició, es construiria aquest pont, que és una obra de fàbrica d'uns 25 milions de pessetes, que tramitaríem en el seu moment. Però —ho torno a dir—, el contingut del projecte era un camí refet que ja està en funcionament i que creiem que pot donar satisfacció a les necessitats del trànsit d'aquella zona.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre el dèficit del Gran Teatre del Liceu, que formula la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la possibilitat que el Ministeri de Cultura assumeixi una part del dèficit del Gran Teatre del Liceu

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President.

Senyor Conseller, fa pràcticament un mes li vam adreçar una pregunta oral, preguntant-li si era cert que el Ministeri de Cul-

tura del Govern central està disposat a cobrir una part del dèficit del Gran Teatre del Liceu, a canvi de tenir més representació en el Consorci que el dirigeix. Fa ben poques hores que vostè ha tingut una entrevista amb el senyor Ministre, i les seves negociacions..., i, a través, doncs, de la premsa, hem pogut saber que aquest any el senyor Ministre, doncs, concedirà en el pressupost un increment de 500 milions, per a l'any proper, de 700, i que prestarà un aval de 900 milions perquè el teatre pugui afrontar els seus compromisos més urgents.

Jo li voldria preguntar, senyor Conseller, què és el que ens pot esbrinar, atesa aquesta breu entrevista que vostè ha tingut amb el senyor Ministre, i si és cert, doncs, que a canvi d'aquests diners, de tenir més representació en el Consorci..., i, si és que és cert, què és el que ens afavoreix i el que no, què és el que té de positiu i el que no té de positiu per al Gran Teatre del Liceu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, no s'ha..., mai s'ha parlat ni està previst, ni s'ha plantejat, que el fet que el Ministeri de Cultura pogués aportar una més gran quantitat —que tampoc s'ha plantejat— representés una major participació en el Consorci del Gran Teatre del Liceu. Ni s'ha plantejat. És a dir, jo crec que el que hi ha hagut —i aquí hi ha el representant de la Generalitat en el Gran Teatre del Liceu, l'Honorable senyor Rigol— ha estat veure com resoldre el problema del dèficit, com col·locar el Liceu en unes despeses de funcionament que siguin les adequades i que siguin les convenientes, i, al mateix temps, hi ha un projecte —com vostè sap— d'ampliació del Teatre del Liceu, amb unes fases determinades, en la qual la primera és l'ampliació de l'escenari, i el que s'ha estudiat i estan estudiant i és objecte de consideració és això.

Però, ara per ara, mai s'ha plantejat que el fet que una de les institucions pogués aportar una més gran quantitat, doncs, representés una major representació al Gran Teatre del Liceu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Montserrat vol fer repregunta?

La Sra. MONTSERRAT: Per contestada, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La pregunta número 4, així com l'11 i la número 12, han quedat posposades, a petició del Govern. Es passa a la cinquena, que és sobre els viatges del President de la Generalitat, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la informació que el M. H. Sr. President de la Generalitat dona sobre Catalunya en els seus viatges a l'estranger

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. D'entrada, vull explicar que no he anat mai a cap viatge del President; és a dir que, per tant, formulo la pregunta d'oïda, i a partir dels resums de premsa o de les notícies que t'arriben.

Llavors, la meua pregunta és..., i em penso que en aquest Ple —que és un ple subsegüent al Ple de l'Informe del Síndic de Greuges, en què ens explicava la diversitat de problemàtiques de Catalunya, i com és que a Catalunya, per tant, totes aquestes problemàtiques configuren la situació d'un país, d'una nació,

amb voluntat de ser motor no solament d'Europa, sinó que he sentit, darrerament, que també del món— hi ha realitats diverses.

Quan el President de la Generalitat pel món parla de Catalunya i explica Catalunya, explica aquesta Catalunya diversa també amb els elements de bosses de pobresa, de zones marginades, una de les àrees d'Europa de demografia més envellida?, o parla únicament d'una nació... (*remor de veus*), sí, perdoni, l'àrea més envellida després de Suïssa, eh!, sí. Doncs, o parla únicament d'una Catalunya, diguéssim, que se'n surt, triomfant i que queda molt per davant de moltes altres àrees?

El que faig és, senzillament, una pregunta —blanca com totes— d'algú que no ha pogut sentir en directe la proposta del President.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Senyor President, senyores i senyors diputats, els viatges del President als països, concretament als països a què es refereix la pregunta, tenen, com a objectiu primordial, donar a conèixer la identitat de Catalunya, la seva cultura, i busquen la promoció d'intercanvis culturals i econòmics i el foment d'inversions estrangeres a Catalunya.

En coherència amb aquests objectius, és natural que, prioritàriament, el President parli, doncs, de la cultura, de la llengua pròpia de Catalunya, de la nostra capacitat o potencialitat industrial, de la qualitat dels nostres serveis, de la xarxa de comunicacions i de les nostres infraestructures, sense cap sentit triomfalista però sí d'una manera prioritària.

Em sembla lògic —com dic—, coherent amb el que es busca en aquests viatges.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera vol repreguntar?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Si em queda temps, sí, senyor President.

No, és que una de les lleis dels publicitaris, Honorable senyor Conseller, és que emfasitzar els avantatges d'un producte que es vol vendre es vira, en general, contra el producte. I un té la impressió —ho repeteixo, d'oïda, i, per tant, no voldria certificar res— que la identitat de Catalunya és una identitat molt variada, des del punt de vista cultural també, des del punt de vista de serveis i d'instal·lacions bàsiques també, i que potser seria interessant —com fan, d'altra banda, altres estadistes— que, a l'hora de presentar la realitat de Catalunya, també es recordés que aquesta Catalunya, que vol aspirar a ser «la terra més ufana sota la capa del sol» —desig que comparteixo—, és també, de moment, en aquests moments, un país amb una sèrie de dèficits pendents de resolució, cosa que em podrien confirmar els altres consellers aquí presents.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller vol contestar la repregunta?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Sí, senyor President. Breument, per dir que, políticament sobretot, les obres, les activitats, les actuacions es mesuren pels seus resultats.

Jo penso que els viatges del President han tingut èxit en la consecució d'aquests objectius que busca: Catalunya és molt

més coneguda ara del que ho era abans; n'hi ha prou, doncs, d'examinar, consultar publicacions, diaris i revistes internacionals, i també, doncs, de veure les inversions i els intercanvis que ha aconseguit Catalunya, i que penso que es poden lligar, no d'una manera, podríem dir, exclusiva però sí en bona part, amb aquesta..., amb aquests viatges i amb aquestes manifestacions del President.

Això no treu, doncs, que Catalunya, com la majoria, per no dir tots, els països tinguin aquesta realitat diversa, i al costat de realitzacions importants, tinguin els seus dèficits, i que aquests no hagin de ser objecte de preocupació per part del President, del Govern i d'aquesta Cambra, com així és.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem ara a la següent pregunta, que és sobre els «serrells», que formula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera, que té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre les raons per les quals no han estat presentats al Parlament els 7.000 milions procedents dels «serrells» dels acords de finançament amb el Govern de l'Estat, i sobre la destinació dels 7.000 milions procedents dels «serrells» dels acords de finançament amb el Govern de l'Estat

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Si no li sap greu acumularé la pregunta 8 i la 9, que em penso que parlen del mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no són..., la 6 i la 7 seran.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Ah, perdó, la 6 i la 7.

El Sr. PRESIDENT: La 6 i la 7.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, de tota manera, em permet l'acumulació?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, el tema em penso que és un tema, des del punt de vista polític i des del punt de vista parlamentari, enormement important. Tots considerem una conquesta i una conquesta notable, per a Catalunya i per a tot allò que significa el reconeixement de la història i de la identitat cultural de Catalunya, la signatura d'aquest «Convenio de colaboración entre el Gobierno y la Generalitat de Catalunya en materia de normalización lingüística», signat a Barcelona el 19 d'abril de 1990. O sigui, d'entrada, que quedi ben clar que el nostre Grup està molt content que s'hagi arribat a aquest acord, creu que era de justícia i, per tant, se'n felicita i felicita tots els qui l'han fet possible. Dic això perquè quedi ben clar aquest primer punt, senyor President, senyors consellers.

Ara bé, hi ha..., immediatament se'ns plantegen una sèrie de preguntes. La quantitat subsegüent o fruit d'aquest conveni és una quantitat de diners important, és una quantitat de 7.000 milions de pessetes. Aquesta quantitat de 7.000 milions de pessetes no va entrar als Pressupostos del 1990, no ha tingut un tractament parlamentari clar, i, en aquests moments, comencem a sentir —ho repeteixo, no sé si mal informats, però ho comencem a sentir— una sèrie de gent que ens diu: «Segurament, a partir del conveni, podrem rebre aquests diners, aquests altres i aquests altres». Tots els diners que, en tot cas, són d'utilització

pública en aquest país, han d'haver passat per controls parlamentaris.

Aleshores, nosaltres formulàvem una doble pregunta: com és que, encara, aquest Parlament no ha tingut —ho repeteixo, pot ser que estigui mal informat, però crec que no l'ha tinguda— una sessió en la qual s'expliqui com s'han aconseguit aquests diners, on aniran a parar aquests diners i amb quins criteris es distribuïran aquests diners.

Ho repeteixo: és una pregunta —em penso— molt important des del punt de vista, no de la destinació d'aquests diners, per tant, no tant des dels projectes als quals es destinaran aquests diners, sinó des del punt de vista del que significa l'autogovern i l'aprofundiment d'aquest govern i què significa el paper del Parlament a l'hora de controlar el diner públic.

Aquesta era la primera pregunta, però com que em penso que la pregunta següent està relacionada amb aquesta, la formulo també, i, en tot cas, en el torn de rèplica ja contestaré l'una i l'altra. És: amb quins criteris es distribueixen aquests diners? Sembla que seran diners que arribaran en dues anualitats, en dues anualitats diverses; per tant, a dos pressupostos diferents. En tot cas, seran quantitats importants; quantitats no sé si del tot finalistes, però si més no molt finalistes, és a dir, normalització lingüística és un concepte prou ampli com perquè permeti distribuir diners en projectes que siguin directament d'allò que hem considerat programa de normalització lingüística i directament en accions que poden ser de normalització lingüística... Aquí molts dels ex-senyors consellers de cultura i l'actual saben que, des dels ajuntaments, hem demanat, en nom de la normalització lingüística, partides per a qüestions que podien no semblar directament vinculades amb normalització lingüística, com, per exemple, teatre infantil en àrees suburbanes en què el castellà era la llengua majoritària, i es tractava d'aconseguir que els nanos entenguessin que el lleure també es podia fer en català, per tant, en tots els programes aquests poden ser programes múltiples... De quina manera es repartiran aquests diners? Per què? Perquè jo tinc aquí el davant el text del conveni, em semblen molt bé —ho repeteixo— les àrees a què es destinaran aquests diners, però no acabo d'entendre com s'aplicaran aquests diners; és a dir, quan es diu: «apoyo de las actividades de normalización lingüística en la universidad», la gent de les universitats, tinc la impressió que, a hores d'ara, encara no saben com i quins diners rebran i amb quins criteris rebran diners fruit d'aquest conveni, que —ho repeteixo— és un conveni important.

Tampoc..., hi ha punts que no s'acaben d'entendre: quan hi ha..., per cert que hi ha una petita perla lingüística en aquest document, signat pel senyor Joaquín Almunia, el senyor Joan Guitart i el senyor Miquel Roca, quan es diu: «apoyo a la labor desarrollada por el Instituto de Estudios Catalanes»... Conseller, en aquest cas, un petit esforç per fer escriure «Institut d'Estudis Catalans», no crec que hagués estat un esforç exigible des de l'oposició, sinó des de la pròpia coherència del Govern.

Bé, doncs, aleshores —ho repeteixo—, per totes aquestes raons, la pregunta és: com és que el Parlament encara no sap què passa amb aquests diners? Són..., resulten, des del punt de vista parlamentari, fantasmagòrics..., i amb quins criteris aquests diners seran distribuïts.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Hono-

rabable Conseller Guitart té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo crec que val la pena —ja que el senyor Diputat també ho ha fet— de remarcar la importància d'aquest esdeveniment i la..., que és una conquesta notable per a Catalunya; jo crec que havia estat una qüestió àmpliament reivindicada, i, per tant, crec que val la pena celebrar-ho.

Jo crec que aquí —com deia el mateix senyor Diputat— cal donar els mèrits a qui els corresponen, i hi ha hagut una bona disposició per part del Govern de l'Estat i hi ha hagut una bona feina realitzada per la Generalitat i, concretament, també pel senyor Miquel Roca. Però jo crec que ha estat el resultat de moltes persones i tot un sentir general el que ha permès arribar en aquest conveni, que contribueix a tornar les coses al seu estat de justícia. És a dir, era normal que hi haguessin uns diners per a normalització lingüística, una vegada reconeguda i acceptada la realitat de Catalunya, que té una llengua pròpia i que té... —aquesta llengua és el català— i que requereix i necessita tot el suport que se li pugui donar.

És clar també que els diners que es destinaran a això serveixen com a complement o com a suplement als molts diners que ja havia destinat la Generalitat a aquesta finalitat, diners que no havien estat considerats fins ara dins del mecanisme de la despesa estatal equivalent, i, per tant, això contribuirà, si més no, a reforçar i pal·liar dèficits que es produïen com a conseqüència de les activitats de normalització lingüística.

El senyor Diputat pregunta per què el Parlament no té, no ha tingut coneixement d'aquests diners. Miri, senyor Diputat, aquí passen dues coses que són completament diferents: una, és el conveni que es va signar, que es va signar el dia 19 d'abril, i, aquest conveni, el que estableix és que, en el termini de dos anys, es rebran 7.000 milions de pessetes; són dos anys perquè el tercer any entrarà en funcionament la nova forma de finançament, i esperem que llavors això sigui contemplat en aquesta nova fórmula, i, per tant, aquest és un període que va des d'ara fins aleshores. Aquí no s'han considerat, no hi ha diners que corresponguin a pagaments anteriors. Per tant, només parlem del present.

Ara bé, la forma de materialitzar o de concretar aquestes quantitats acordades, en la qual es parla d'una quantitat global, ha de ser a través de mecanismes dels Pressupostos Generals de l'Estat. I, aleshores, el que s'havia pensat —com suposo que serà— és que aquest any s'incorporaran 3.500 milions de pessetes, i 3.500 milions de pessetes correspondrien al pressupost corresponent a l'any 1991. Però sap perfectament el senyor Diputat que els Pressupostos Generals de l'Estat encara no han estat aprovats i que aquesta quantitat va ser incorporada, en forma d'esmena, en la seva aprovació en el Senat. Aquesta aprovació de l'esmena en el Senat, si no ho recordo malament, va succeir fa una setmana. És a dir: mal podíem portar a discussió o a disposició en aquest Parlament en els nostres Pressupostos quan encara no han estat considerats per part dels Pressupostos Generals de l'Estat.

Per tant, no era possible, i per això no hi han estat. En aquests moments, oficialment i tècnicament, aquests diners no estan disponibles; no cal que ningú es posi nerviós, no ens els estem gastant. En tot cas, seran objecte de tractament a partir del moment que estiguin aprovats els pressupostos i que siguin disponibles.

En què es gastaran? Bé, nosaltres varem tenir —i estic convençut que l'Administració de l'Estat també— molta cura que, en el conveni que es va signar, constessin expressament els apartats a què es destinarien aquestes quantitats. La veritat és que aquí tots aquests apartats tenen ja, actualment, traduccions reals dins els Pressupostos de la Generalitat, i que representen una actuació de normalització lingüística.

Per tant, aquestes quantitats, les que s'hi afegissin, reforçarien l'actuació ja duta a terme. I, en aquest sentit, el conveni, que veig que el senyor Diputat en disposa, és molt clar això; és a dir que remarca totes i cadascuna de les actuacions; per exemple, per mirar una mica per sobre, diu: «Traduccions de materials científics al català». Doncs, efectivament, hi ha partides, actualment, que es destinen a traduccions dels materials científics, i, per tant, això, en tot cas, podria suplementar o podria complementar aquestes actuacions. «Edicions universitàries de caràcter científic-tècnic en llengua catalana», doncs, això, precisament, serviria, per una ordre, que ja es va fer, sobre llibres de text d'ús universitari, i això serviria per permetre que hi hagués una més gran quantitat de llibres en llengua catalana. «Un diccionari bilingüe de termes científic-tècnics, bé amb caràcter general, bé per matèries», vostè sap que aquesta és una qüestió que fa molta falta, i que, per tant, els diners es destinarien a això.

Després, hi ha «ajuts a la traducció al català de diversos textos de caràcter jurídic»... És a dir, jo crec, senyor Diputat, que el mecanisme, el mateix conveni és prou concret perquè qualsevol persona —i així ho vam desitjar tots plegats— vegi a què es destinarà això.

Quan diu: «subvencions a les publicacions periòdiques de pensament i cultura en llengua catalana», doncs, efectivament vol dir això, i, per tant, aquí hi podrà haver unes quantitats que es destinin a això.

Jo crec, senyor Diputat, que... Com s'administrarà això? Doncs, pels mateixos procediments que el Govern administra els diners de normalització lingüística. En el cas de subvencions, amb aquelles característiques de publicitat, oberta a tothom, etcètera. És a dir, jo no crec que hi hagi més entrebancs que aquests.

Efectivament, per a l'any que ve, que això figurarà en els pressupostos, doncs, la partida corresponent de l'any següent, efectivament, hi haurà de figurar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Al senyor Riera li queden deu magnífics segons per fer... Sí, sí; és que són cinc minuts.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, per dir que aquest és un conveni que permet acabar una etapa, que entenc que hi ha un compromís formal del Govern, per tant, de presentar al Parlament aquestes xifres; que hi haurà publicitat i transparència, i només hauria volgut fer una pregunta: què significa aquesta partida destinada a «traducció de autores españoles a otras lenguas», en un conveni que és justament destinat a la normalització lingüística —pàgina 7?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Molt breument, senyor President. Jo he dit que, en relació amb l'explicació dels pressupostos, el que ja he dit: és a dir, aquest any no es podia presentar; els pressupostos de l'any que ve, doncs, seran uns

pressupostos que contemplaran les quantitats disponibles l'any que ve.

En relació amb això, jo interpreto que es refereix clarament a traducció —la nostra interpretació— d'escriptors catalans a altres llengües.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Conseller.

Continua el senyor Riera amb el seu afany de preguntar, i ara... Les vol agrupar, perquè totes tres fan referència al Liceu? o... Les vol agrupar.

Per tant, diposa de set minuts i mig.

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures que pensa adoptar davant la greu situació financera del Consorci del Gran Teatre del Liceu, sobre les entrades del Gran Teatre del Liceu que reparteix gratuïtament, i sobre els criteris que se segueixen en repartir gratuïtament entrades per al Gran Teatre del Liceu

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. L'afany de preguntar, en tot cas, és una declaració d'ignorància, i penso que és bo que ens declarem ignorants i tractem de saber, a través del Govern, què hi passa, i que el Govern esbandeixi les nostres ignoràncies.

És una pregunta que, en part, ja ha començat a plantejar la senyora Dolors Montserrat, i m'alegro molt que hi hagi aquest compromís històric a la Cambra; en tot cas, que la sensibilitat pel Liceu ens sigui comuna.

D'entrada, les preguntes són: la preocupació que ens plantejen les notícies aparegudes als diaris sobre la greu situació financera del Consorci del Gran Teatre del Liceu —diguéssim— i, a partir d'aquí, quin tipus de mesures es prenen.

Hi ha una pregunta molt més concreta, també, que no és la primera vegada que formulem, sobre els criteris de repartiment de les entrades per al Gran Teatre del Liceu. És a dir, aquest senyor Diputat no sol rebre cap mena d'entrades de cap administració —cosa que li sembla molt bé—, però no acaba de saber per què gent vinculada amb l'Administració diu: «No, jo, és que rebo aquestes entrades». No saps a quina «guixeta» t'has d'apuntar, ni per què passa això, i m'agradaria saber una mica amb quins criteris es reparteixen gratuïtament entrades per anar a espectacles públics.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Bé, la primera pregunta jo crec que la mateixa senyora Diputada ha fet una exposició en què ho anunciava —ha estat durant aquest recent viatge del Ministre de Cultura i de tot el seu equip—: es va parlar d'aquesta qüestió, però no era pas l'objectiu de les converses, però hi va haver —fa un temps— el propòsit d'incrementar la partida del Ministeri en una quantitat —aquests 100 milions de pessetes més a què es referia la senyora Diputada— i, al mateix temps, de procurar un aval per resoldre la situació fins a final d'any.

La fórmula amb què es resoldrà definitivament aquesta situació és el que en aquests moments s'està considerant i s'ha d'acabar de perfilar, però, evidentment, exigirà, com fins ara, la

col·laboració de totes les institucions implicades en el Consorci: la Generalitat, el Ministeri de Cultura, l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona. No hi haurà altres possibilitats de solucions que les que sorgeixin d'aquestes institucions.

Hi ha estudiades fórmules, hi ha estudiats sistemes però, en definitiva, em penso que cal precisar i, sobretot, cal formular les quantitats que els propers anys haurà de destinar cada una de les institucions per a aquesta finalitat.

En relació amb les entrades, jo, senyor Diputat, ho he esbrinat, perquè aquesta pregunta ens ha sorprès, i nosaltres..., jo he preguntat a l'administració del Gran Teatre del Liceu en què consistia aquest oferiment d'entrades, i jo el que li puc assegurar és que la informació de què jo dispo és que no se'n regalen, d'entrades.

Diuen que abans es regalaven entrades a una sèrie de persones, però que això, des que existeix el Consorci, no és així. El que hi ha és que les diverses institucions tenen llotges que paguen; és a dir, que cada una de les administracions té una o les llotges que sigui, que les abona i les paga, i, en tot cas, el responsable no seria el Liceu, sinó que serien les institucions en relació amb les llotges de què disposa. L'única llotja que és gratuïta és la llotja presidencial del teatre, i aquesta és utilitzada per personalitats que, en cada cas, presideixen els concerts, sigui de la institució que sigui; però, segons les meves informacions, no existeix un procediment d'ofertament d'entrades, i, per tant, no..., em sap molt de greu, però no li podria contestar aquesta pregunta seva.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Ara sí que té encara més de cinc minuts, per repreguntar, el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: L'experiència ensenya, senyor President.

Bé, que consti que, d'entrada, jo voldria aclarir —el senyor Conseller ho sap, ho saben les senyores i els senyors diputats— que nosaltres mai no hem fet demagògia amb el tema del Liceu, i que, per tant, mai no hem cedit a l'impuls de gent que ens deia: «Com és que es destina tant diner públic al Gran Teatre del Liceu, que, en definitiva, és per al gaudi d'un sector relativament limitat de la ciutat». No ho hem fet mai perquè, entre altres coses —també ho hem dit aquí en diverses ocasions—, creiem que el Gran Teatre del Liceu genera una indústria cultural, i que a l'entorn del Liceu es generen noves iniciatives importants per a Catalunya.

Per tant, no es tracta aquí d'insinuar ni de suggerir que estem en contra del diner públic perquè el Liceu tiri endavant; al contrari, volem que tiri endavant i que vagi bé.

Una de les preguntes que se'ns planteja és, però, si un teatre del Liceu, que en aquests moments se sustenta amb tant diner públic, l'entrada d'aquests diners públics ajuda a modernitzar, a democratitzar la gestió, el control de la gestió de l'entitat des de dins. El tema és important: subsisteix o no subsisteix la Junta de Propietaris del Liceu? Fins a quin punt es tracta d'un tipus de mecanismes..., que el control del diner públic és cada vegada més important en la gestió del Liceu, hauria de modificar les estructures del Liceu.

Quant al tema de les entrades, m'alegro que no hi hagi aquest repartiment d'entrades. En tot cas, la pregunta s'haurà de plantejar a les institucions, com redistribueixen aquestes llotges que compren; però jo sí que puc dir, per raons estrictament fa-

miliars, que em trobo que molta gent vinculada a l'acció de govern de la Generalitat, i també d'altres institucions en compte, diuen: «No, com que des que tinc tal càrrec vaig al Liceu habitualment...» I, ho repeteixo, no és per ganes d'anar-hi, perquè no sóc un aficionat a l'òpera —ja ho dic des d'ara per esbandir tota mena de sospites—, doncs, acabes pensant que potser sí que hi ha uns certs mecanismes.

Bé, repeteixo, per tant, que es tracta d'un tipus de tres preguntes que revelen la nostra preocupació pel Liceu.

Un historiador anglès acaba de publicar un llibre apassionant sobre les famílies barcelonines, que diu que hi ha dos símbols del que és Catalunya al segle passat: que és el Gran Teatre del Liceu i el cementiri del Poblenou. La nostra afició pels cementiris fa que tinguem també una simpatia similar pel Liceu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, miri, jo crec, senyor Diputat, que les institucions que estan presents en el Consorci han procurat que el diner públic sigui un diner, com tot diner, que és objecte de control i, a més, han tingut especial cura que els diners i les inversions que s'han realitzat en el Liceu a compte o a càrrec d'aquestes institucions, no representessin de cap manera una privatització d'aquest diner, i, aleshores, en unes modificacions dels estatuts del Gran Teatre del Liceu està clarament especificat que qualsevol inversió que s'hi realitzi, els propietaris, els que usufructuen i se'n responsabilitzen i, en tot cas, corresponen aquestes quantitats, són els membres del Gran Teatre del Liceu.

De la mateixa manera, el procediment de gestió, jo crec que té el sentit que li han volgut donar les institucions representades. Vostè sap que hi ha un president, que és el President de la Generalitat, hi ha dos vice-presidents..., sí, dos vice-presidents, que un és l'Alcalde de Barcelona i l'altre és el Sub-secretari del Ministeri de Cultura, i els nomenaments dels càrrecs gestors del Liceu es realitzen en el si d'aquesta Comissió.

Per tant, jo crec que l'atenció i la cura del diner públic, i també les auditories que es reserven..., però hi ha una persona especialment implicada en això, jo crec que es procura que la despesa que hi hagi... —com diu molt bé el senyor Diputat—, no és petita, perquè qualsevol teatre de l'òpera exigeix unes quantitats especials, doncs, que tinguin aquesta cura i aquesta atenció i aquesta responsabilitat.

És una qüestió que ens preocupa i ens continuarà preocupant en la mesura que el diner que s'hi hagi de posar cada vegada sigui més important.

En relació amb les entrades, jo li he dit, senyor Diputat, el que jo sé, i em sap greu no poder-li contestar d'una altra manera, perquè crec que això s'ajusta al que és una realitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

S'han acabat les preguntes i, per consegüent, passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei sobre el Règim Especial de la Vall d'Aran i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió corresponent ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

Projecte de Llei sobre el Règim Especial de la Vall d'Aran

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, em permetran que comenci la meua intervenció d'avui davant aquesta Cambra amb unes paraules de satisfacció. Paraules de satisfacció que expressen els sentiments del Consell Executiu de la Generalitat i els propis del Conseller que els parla. Paraules de satisfacció perquè avui és un dia important en la història de la Val d'Aran, comarca que, dins el territori de Catalunya, destaca per la seva singular personalitat i que, per la situació geogràfica, la parla dels seus habitants i, sobretot, per l'antiquíssima tradició cultural i política, ha merescut que la Disposició Addicional Primera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya faci un reconeixement exprés de la seva singularitat i ordeni el restabliment de la seva organització administrativa tradicional.

El Projecte de Llei que avui tinc l'honor de presentar dona compliment al mandat estatutari restablint el Conselh Generau i el Síndic d'Aran com a principals institucions de l'organització administrativa pròpia d'Aran.

Fent meves les paraules de l'Exposició de Motius del Projecte de Llei, em permetran que els digui que, en restablir aquestes institucions araneses, es fa un acte de reparació històrica i, al mateix temps, s'avança en el marc general d'aprofundiment de l'autonomia.

Amb aquest Projecte de Llei es trenca, així, un silenci de més de dos-cents anys, silenci que començà el 1726, quan la institució aranesa del Consell General passà a ser presidida per un representant del poder reial, i que culminà un centenar d'anys més tard amb la supressió, per reial cèdula, del Conselh Generau dera Val, i s'incorporà, el seu territori, a tots els efectes, a la província de Lleida.

Els orígens de les institucions polítiques i administratives pròpies de la Val d'Aran es remunten ja al segle XIII, i avui —més de set-cents anys després—, el Parlament de Catalunya restableix l'organització administrativa interna de la Vall, fitant un procés que s'haurà de completar amb la participació decidida de tots els aranesos. Però si els antecedents històrics són indispensables per comprendre i explicar el significat d'aquest Projecte de Llei, no és menys cert també que la seva anàlisi s'ha de fer a la llum del marc constitucional i estatutari en què s'insereix.

Així, des d'una perspectiva jurídica, la peça legislativa clau per a la recuperació de les institucions històriques de la Val d'Aran, troba el seu suport en la Disposició Addicional Primera de l'Estatut de Catalunya. Per tant, constitucionalment, no hi ha dubte que correspon a la Generalitat la competència legislativa per portar a terme la reorganització que es preveu en el Projecte de Llei que avui ens ocupa.

És ben clar, doncs, que restablir i actualitzar les institucions d'autogovern de la Val d'Aran és competència exclusiva de la Generalitat, la qual s'ha d'exercir d'acord amb el que estableix l'article 9, apartat 8, de l'Estatut.

Però el marc constitucional i estatutari de referència obliga a

respectar els límits competencials, respecte que resta garantit amb la regulació d'una institució territorial dotada d'autonomia per a la gestió dels seus interessos dins l'estructura de l'organització territorial de Catalunya.

En aquest sentit, aquesta Llei restitueix als aranesos, de manera actualitzada, una estructura administrativa que, sens perjudici de l'organització municipal, pot fer possible la gestió més immediata de les atribucions que afecten directament els interessos particulars del territori, com són: el restabliment de l'organització administrativa pròpia, la normalització, la protecció i ensenyament de l'aranès, i la conservació de les seves peculiaritats culturals, i també l'establiment d'un marc legal que permeti que el Conselh Generau pugui assumir les competències que li delegui o assigni l'Administració de la Generalitat, d'acord amb el que estableix la legislació.

Sens dubte, aquesta Llei farà possible una gestió més immediata de les atribucions que afecten directament els interessos de la Val d'Aran, acostarà l'Administració als administrats i contribuirà, així, a fer més eficaç la gestió pública.

No em resta més que agrair les positives aportacions de tots els grups parlamentaris de la Cambra, que durant la tramitació del Projecte de Llei han introduït algunes qüestions que fan que aquesta norma pugui ser assumida per les forces polítiques representades en aquest Parlament majoritàriament, i que esdevingui una eina útil per als aranesos i, en definitiva, per a Catalunya.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per presentar el projecte? *(Pausa.)* Doncs, comença el debat del Projecte de Llei.

Hi ha reservades dues esmenes a la totalitat, amb text alternatiu. La primera és presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, avui el Conseller de Governació ha presentat en aquesta Cambra el Projecte de Llei especial sobre la Val d'Aran, Projecte de Llei esperat des de fa anys pels aranesos, la preparació de la qual ha estat una carrera d'obstacles.

La Disposició Addicional Primera del nostre Estatut diu que «en el marc de la Constitució i l'Estatut seran reconegudes i actualitzades les peculiaritats històriques de l'organització administrativa interna de la Vall d'Aran». Aquest precepte, com la majoria dels preceptes legals, principalment quan es fan referència a matèries d'abast general, poden tenir diferents lectures i aplicacions. En el cas concret de l'esmentada Disposició Addicional, unes lectures poden restringir i altres ampliar la possibilitat d'una aplicació sobre l'àmbit, les competències i el finançament; tot depèn de la voluntat política que hagi d'executar la Llei.

El fet que el nostre Grup hagi mantingut l'esmena a la totalitat en aquest Ple és per recalcar que el text que va ser elaborat en la Ponència, si bé ha millorat..., diré més: abans el Conseller ens ha dit que s'havien introduït algunes qüestions presentades pels grups de l'oposició. Jo diria que el text presentat pel Govern va ser reemplaçat pel text que varem presentar com a alternatiu tots els grups de l'oposició d'aquesta Cambra. Malgrat

això, considerem que el procediment que s'ha seguit no ha estat el més adequat.

Com hem vist, l'Estatut de Catalunya reconeix les peculiaritats històriques de l'Aran, i una d'aquestes peculiaritats és la voluntat, manifestada pels aranesos a través de tota la seva història —i així s'expressa a l'Exposició de Motius de la present Llei—, de mantenir la seva pròpia personalitat per la situació geogràfica, orígens històrics, llengua i cultura en les terres gascones i en la gran família occitana, i unida lliurement, a través del pacte, al Principat de Catalunya; però sense haver renunciat mai a les seves institucions i a autogovernar-se com a poble diferenciat.

Tot i així, cal remarcar que, a partir de l'any 1834, se suprimien les seves pròpies institucions i segueixen la mateixa sort que les del Principat, i van quedar plenament sotmesos a Espanya; però és de justícia, doncs, que, una vegada recuperades, encara que no de manera plena, les institucions i l'autogovern del Principat, l'Aran gaudeixi també de les seves pròpies institucions renovades.

Fa poc que en aquest Parlament celebràvem els deu anys de la vigència de l'Estatut, i el Grup de la majoria commemorava també els deu anys continuats de Govern de la Generalitat. El que ens dol a molts és que els aranesos no hagin pogut celebrar, ni tan sols, el primer aniversari de la Llei especial que ha de reconèixer les seves institucions.

El nostre Grup fa una crítica del mètode emprat pel Govern de la Generalitat en la redacció de la Llei especial d'Aran, no només —com he dit abans— pel temps transcorregut, sinó també perquè, en els distints esborranys que s'han anat confeccionant pels diferents consellers, no s'ha tingut en compte, al moment de redactar el Projecte de Llei definitiu, el text que les forces polítiques que representen els aranesos varen consensuar.

Coneixem els esforços fets i les dificultats que es varen haver de superar per arribar en un consens entre les diferents forces polítiques en una llei tan fonamental com la que regula el restabliment de les institucions, les competències i el seu finançament pel que fa al territori de l'Aran.

Tot consens significa renúncies per part de tots, i si els acords estan realment consensuats, no satisfan plenament a ningú, perquè solen ser acords de mínims, i el text consensuat era un acord de mínims, que serveix per avançar pel fet d'existir una unanimitat per part de tothom.

És per això que el nostre grup critica el procediment seguit en la confecció de la Llei, i també cal remarcar la sorpresa de tots els grups aranesos, i crec la de tots els grups de l'oposició d'aquesta Cambra, quan el Govern va presentar en aquest Parlament un projecte de llei que s'allunyava del text de mínims consensuat pels representants del poble aranès. Aquesta sorpresa encara és més justificada si tenim en compte que els catalans hem patit constantment la incomprensió i la gasiveria del Govern de Madrid a l'hora de discutir l'Estatut, de desenvolupar les competències i de determinar les actuacions pressupostàries per poder portar a terme i ampliar l'autogovern.

Davant d'aquesta situació, el 2 de desembre de 1989, a Arties, tots els grups parlamentaris de l'oposició vàrem acordar de constituir-nos en un Intergrup parlamentari en defensa de l'Aran. Cal dir que s'havia convidat, en aquest acte, el Grup de Convergència i Unió, el qual no hi va assistir, malgrat que tam-

bé Convergència Democràtica d'Aran havia consensuat el text de totes les forces polítiques.

A partir de la constitució de l'Intergrup... Encara que no estigué previst en el Reglament del Parlament, aquesta denominació és la que va adoptar el conjunt de tots els grups de l'oposició que es varen comprometre a defensar la llengua, la cultura i les històriques institucions polítiques i administratives com a poble amb identitat pròpia, l'Intergrup i les forces araneses, millor dit, totes les forces araneses: Unió Democràtica Aranesa, Unitat d'Aran, el Partit Democràtic Aranès, el Partit del Socialisme Aranès, el Partit Popular, el CDS i un grup d'independents que s'havien presentat a les eleccions municipals vàrem celebrar un seguit de reunions, i tots els grups de l'oposició parlamentària, després d'una lectura acurada del text consensuat, el vàrem assumir com a nostre i vàrem presentar, en el període d'esmenes, davant d'aquest Parlament, esmenes a la totalitat amb text alternatiu, que no era altre que el consensuat.

El nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, entén que el mètode a seguir hauria d'haver consistit que el Govern de la Generalitat hagués presentat al Parlament el Projecte de Llei consensuat per totes les forces araneses, i que el Grup de la majoria hagués formulat, en el període corresponent, les esmenes a l'articulat que entengués que eren anticonstitucionals o antistatutàries, o simplement que consideressin no procedents. Hem de confesar, que també ens va sorprendre la intervenció del portaveu del Grup de la majoria en el seu torn en contra a les esmenes a la totalitat, vistes en Comissió, ja que va fer una defensa de la Llei en el sentit de considerar la Vall d'Aran com una comarca més de Catalunya, si bé amb algunes peculiaritats, entre elles el nom de les institucions i la llengua.

Cal reconèixer que en el tràmit en ponència les posicions de Convergència i Unió varen variar cent vuitanta graus, i el text que va sortir de la Ponència tenia ja moltes aproximacions al text consensuat. Per bé que el nostre Grup està satisfet d'aquest Dictamen, i que ha d'admetre l'esforç per arribar a un consens per part dels membres del Grup de Convergència i Unió a la Comissió, sentim una profunda preocupació per endevinar quina és la voluntat política del Govern de la Generalitat envers Aran.

Que aquesta Llei que debatem satisfaci completament o no els desitjos dels aranesos dependrà del Govern de torn, i no hem d'ocultar que, si bé la lletra d'aquest Projecte de Llei, després de les modificacions que s'hi han introduït i que esperem que encara en el debat d'avui s'hi podran introduir, s'haurà de veure quina serà l'aplicació que en farà l'Executiu.

Una de les qüestions fonamentals d'aquest Projecte de Llei, i que ha estat present en la majoria dels debats, és si la Llei especial que regula l'Aran ho fa amb la consideració que és un país amb identitat pròpia i, per tant, amb el dret a l'autogovern, o bé és només una comarca amb certes especificitats.

Avui, en la presentació, el Conseller ens deia la Vall d'Aran com una comarca de Catalunya, i per això també la nostra preocupació. Dels debats es desprèn la preocupació del Grup de la majoria en el sentit que les altres comarques de Catalunya reivindicuin les competències i el finançament que s'atorga a l'Aran; per tal d'evitar aquesta possibilitat, caldrà fer comprendre a la societat catalana que l'Aran no és una comarca més, i que, per tant, no hi ha cap possibilitat de tractament anàleg.

En la redacció última del Projecte, si bé encara en algun arti-

cle pot quedar confús el fet que Aran no és una comarca de Catalunya, des d'una visió global, no hi ha dubte que és un país dins un altre país.

Creiem d'altra banda, que en determinats..., en el text que arriba en aquest Ple, que la llengua aranesa és la llengua oficial de l'Aran i que s'ha de garantir el seu ús en el sistema educatiu, en l'Administració i en els mitjans de comunicació dependents de la Corporació de Ràdio i Televisió, s'estableix un principi de protecció de la seva vigència, però això no serà suficient si no hi ha una acció positiva per protegir la seva existència. I si, com tots sabem, la llengua catalana no troba..., ha trobat moltíssimes dificultats per a la seva normalització en una població de deu milions d'habitants, és evident que l'aranès té unes dificultats infinitament superiors, si es té compte que l'Aran té una població de sis mil habitants. De manera que, si es vol protegir l'aranès, es necessitarà un finançament important; esperem que el Govern de la Generalitat valorarà aquesta situació i, dels 7.000 milions de pessetes que el Govern de l'Estat ha cedit per a la normalització lingüística del català, una part pugui anar destinada a cobrir les necessitats de la llengua aranesa.

El Títol IV, que parla de les competències i el finançament del Consell General, presenta encara en el seu articulat unes diferències amb el text consensuat. D'una banda, perquè algunes de les competències que figuraven en el text dels aranesos no apareixen en el que avui es debat en aquest Ple, i si bé n'hi ha que certament no es poden cedir per qüestions tècniques, en canvi, n'hi ha altres, com el cas del transport intern, la cessió de les quals seria viable.

Però la diferència més important es troba en les competències del Consell General, pel que fa a si són plenes o no, i sobre quines matèries; queda clara la competència plena del foment i ensenyament de l'aranès i la seva cultura; però, quant a d'altres competències, aquestes només podran ser plenes a mesura que ho determinin les lleis del Parlament de Catalunya. En canvi, el text alternatiu, en referir-se a les competències, deia que serien plenes a mesura que el Consell General pogués assolir-les a criteri de la Comissió Mixta, Comissió que, en el text que s'examina, pren el nom de Comissió Govern de la Generalitat-Consell General. No hi ha dubte que, si les competències plenes depenen de les lleis votades al Parlament de Catalunya, el grau d'autonomia que pugui assolir l'Aran dependrà sempre, en cada moment, de la voluntat del Grup de la majoria d'aquest Parlament.

Es pot argumentar que el text proposat pels aranesos patia també d'una ambigüitat i segurament també de problemes jurídic-tècnics; ara bé, caldrà buscar alguna altra fórmula per assegurar que els aranesos tinguin un marge ampli de maniobra en les seves competències —com he dit repetides vegades al llarg d'aquesta intervenció. També aquí serà decisiva la voluntat política del Govern de torn.

Sobre el sistema de finançament, els catalans tenim l'amarga experiència que, si les competències no estan ben dotades presupostàriament, és millor que no siguin transferides, ja que a la llarga arriben a comportar un descrèdit per al mateix autogovern. En el text es deixa el finançament als acords que es prenguin a la Comissió de Govern de la Generalitat-Consell General, però no es fixa cap mètode de treball de com portar-ho a terme. El Grup d'Iniciativa per Catalunya espera que, en el transcurs del debat de l'articulat, puguin admetre's algunes es-

menes que el millorin, en el sentit de determinar d'alguna manera més concreta el tema del finançament.

Per últim, voldria referir-me al funcionament de la Comissió de Govern de la Generalitat-Consell General, la qual considerem que hauria de merèixer una major atenció en l'articulat de la Llei, ja que, al marge de determinar quines persones en formen part —d'aquesta Comissió— i de qui la presideix, no es regula res més. Se'ns pot dir que és la mateixa Comissió la que ha de redactar el Reglament de funcionament; però entenem que no seria sobrer que regulés qui la pot convocar, quan es convocarà, especificar les seves atribucions, etcètera.

També voldria fer una sèrie de consideracions respecte a la situació creada en presentar-se el Projecte de Llei del Govern de la Generalitat en aquest Parlament.

La primera consideració és la inseguretat i les temences que s'han creat en els aranesos envers aquesta Llei, a causa, principalment, del mètode que s'ha seguit per a la seva confecció i que els ha creat el dubte —i hem de confessar que també al nostre Grup— de si hi ha, per part de l'actual Govern, després de deu anys d'aprovació de l'Estatut, una acció política decidida de concedir a l'Aran una autonomia dins l'autonomia de Catalunya, amb l'esperança que, si algun dia es reforma l'Estatut i puja el sostre de l'autogovern a Catalunya, això comporti també un benefici per a l'Aran. La segona consideració és fer notar la unitat que ha existit entre totes les forces araneses per redactar un text consensuat i per reivindicar conjuntament les aspiracions de tots els aranesos. La tercera, que, per primera vegada en aquest Parlament, en una llei tan fonamental com la Llei Especial d'Aran, tots els grups de l'oposició hagin consensuat el mateix text alternatiu al que ha presentat el Govern. I, finalment, hem de reconèixer de manera positiva el canvi efectuat pel Grup de la majoria, que ha possibilitat el text que avui es presenta en aquesta Cambra.

Finalment, hem de felicitar tots els grups aranesos pel fet d'haver mantingut la seva unitat, i agrair en nom del meu Grup, Iniciativa per Catalunya, a la Unitat Democràtica Aranesa - Unitat d'Aran, al Partit Democràtic Aranès, al Partit Socialista d'Aran i als representants del Partit Popular i CDS, i al grup dels independents, la col·laboració i l'ajut que han prestat en el tràmit de discussió d'aquesta Llei, i especialment a l'Alcalde de Les, Emili Medan, que ha coordinat les trobades entre els grups parlamentaris de l'oposició i els grups aranesos.

Anuncio que el nostre Grup retira l'esmena a la totalitat, perquè entenem que aquest darrer Projecte de Llei, si bé no satisfarà la totalitat de les aspiracions dels aranesos, pot ser un bon instrument per començar a treballar. I deixar molt clar que totes les lleis poden ser modificades.

Avui crec que és un dia important per a l'Aran i que cal felicitar tots els aranesos. Tanmateix, haurem d'esperar a la primera reunió que celebri la Comissió Govern de la Generalitat - Consell General per comprovar si l'aplicació de la Llei que s'aprovi respondrà al que d'ella n'esperem els nacionalistes catalans.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Queda retirada l'esmena. Hi ha una altra esmena a la totalitat, presentada pel Grup Mixt.

El Sr. CAHNER: A l'empara de l'article 67.5, voldria fer un torn en contra, però el voldria acumular després de substanciar

la segona esmena (*remor de veus*) —està retirada, però hi ha un dret de vot en contra.

El Sr. PRESIDENT: Es pot fer, sí, sí.

El Sr. CAHNER: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Celestino Sánchez, en representació del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyores i senyors diputats, senyor President, senyor Pujol... (*rialles*) —perquè, quan parlem d'aquesta Llei, és cert que parlem al Parlament de Catalunya, però estem parlant amb el President de la Generalitat... L'esmena que nosaltres presentem està feta en nom del Partit del Comunisme de Catalunya i en nom dels companys de l'Esquerra Catalana.

La discussió d'aquest Projecte de Llei es dona en una situació peculiar, perquè la discussió d'una llei d'aquest tipus a Andalusia, a Canàries o a Catalunya és diferent. Perquè la realitat de Catalunya —ho hem repetit moltes vegades aquí— és una realitat de Catalunya-nació. Nosaltres som una nació. I, dintre d'aquest territori, d'aquesta realitat nacional nostra, tenim una minoria nacional, l'Aran, que té una llengua, una cultura i una estructura productiva pròpia. I, per tant, nosaltres no podem fer la discussió d'aquesta realitat al marge d'això. I partim també de la idea que l'Aran està dintre o està integrat dintre de la nació gascono-occitana.

I per què és important situar en primer terme això? Perquè aquest Parlament ha expressat la reivindicació del dret a l'autodeterminació per al poble de Catalunya, per a nosaltres. No sé si seríem capaços de defensar això per a la Vall d'Aran, perquè aquesta Llei el que demostra és que no seríem capaços de fer-ho. I, per tant, nosaltres creiem que aquesta Llei hauria estat una discussió molt simple: som una nació, n'hi ha molts que es defineixen nacionalistes —nosaltres no, però n'hi ha molts que es defineixen com a nacionalistes—, i, per tant, deia, una discussió molt fàcil; ho tenim clar, ho resoldrem molt bé, perquè nosaltres, que no som nacionalistes, creiem que és un dret democràtic defensar fins a les últimes conseqüències el dret d'un poble, petit o gran, a decidir lliurement què vol, sense posicions nacionalistes.

Però què ens ha passat, des del començament fins a la Llei que hi ha —fins a la que tenim, eh?, no la que van presentar abans, la d'ara, que ja m'hi referiré—, què és el que ha passat? Que hi ha els mateixos tics i mals costums de Madrid respecte a nosaltres, els mateixos tics. I vostès poden dir que no, però això és cert, i en el cap de molts diputats i de membres de partits o de votants de cada una de les formacions polítiques que hi ha aquí això està clar.

I, a més, s'ha reproduït el doble llenguatge. S'ha dit: «L'experiència de l'Aran», per al senyor Pujol, «serà l'expressió concreta del que de veritat s'ha de fer amb una autonomia». I vostès creuen que té alguna cosa a veure aquesta Llei que aprovarem amb una autonomia? Si és com el Vallès Occidental, però en petit! El Vallès Occidental, però en petit, perquè el Vallès té molts mils d'habitants i la Vall d'Aran 6.000, aproximadament.

Nosaltres creiem que el dret d'un poble no es mesura pel nombre d'habitants o per la grandesa del seu territori, sinó fonamentalment per la voluntat de ser dels que hi són. I la voluntat de ser de la Vall d'Aran és de ser. I, d'això, crec que qui en té constància no som nosaltres: som tots els que estem aquí. I

com hem respost nosaltres a aquest tema? Podem respondre dient que el Consell General és, amb un nom diferent, un consell comarcal. I, a més, ho diem a la Llei, a la Llei ho diem: és administració local, és administració local. I vostès em podran dir: «Però és que no hi ha altra solució», no és cert? L'article 5.2 de l'Estatut de Catalunya diu una cosa: que es poden fer delimitacions territorials per altres motius. I a mi m'agradaria que agafessin l'Estatut de Catalunya i se'l llegissin. Per què hi ha aquesta possibilitat?

En definitiva: què és el que s'ha fet? Un dels tics: «cafè per a tots». I jo diria: «Dolent, a més». Perquè el cafè per a tots pot ser cafè per a tots igual, però el cafè que li donarem a la Vall d'Aran és pitjor que el que ens estan donant a nosaltres: cafè per a tots, però, per als de la Vall, una mica pitjor.

Jo, la veritat és que m'agradaria explicar una idea. Senyores i senyors diputats, és que no hauria estat més fàcil dir «les competències que nosaltres tenim» —que són limitades, que hi ha problemes i que, a més, una part important d'aquesta Cambra comença a tenir l'opinió que segurament haurien de modificar-se, però tenim competències—, «per què no diem una cosa? Aquestes mateixes competències que nosaltres tenim, les mateixes, només, per què no les donem a la Vall d'Aran, per què no les hi donem»? I això no s'ha fet, eh? Això no s'ha fet. I tots vostès han de reconèixer aquesta idea. Perquè què és el que s'ha fet? Senyor Diputat (*adreçant-se a l'I. Sr. Camps i Rovira*), jo, normalment, quan parla qualsevol persona, estic molt atent; m'agradaria... Perquè, al marge que sigui un grup petitíssim —dos, més tres companys d'Esquerra Catalana—, les nostres opinions tenen el mateix pes que qualsevol; una altra cosa és el resultat, que el dona la votació.

Perquè, mirin, senyors diputats, i senyor President de la Generalitat, quina opinió tindríem nosaltres si a l'Estatut, en comptes d'haver-hi el que hi ha escrit, hi hagués el que escriurem nosaltres en aquesta Llei? Aquesta Llei diu, en temes de competències, diu que la Generalitat cedirà competències i serveis almenys en una sèrie de matèries —ensenyament, sanitat, serveis socials, tal tal, tal tal, tal tal...». I després fa un afegit: diu «perquè siguin competències plenes, s'haurà de fer una llei especial d'aquest Parlament». Jo dic: si és modifiqués el nostre Estatut i digués que no tenim cap competència plena, cap, sinó que podem tenir-les, i que, a més, el Congrés dels Diputats, en cada llei, haurà de dir-ho, quina és l'opinió que nosaltres tindríem? Quina és l'opinió que nosaltres tindríem? Doncs, això és el que farà aquest Parlament. I d'això és del que han de tenir consciència els aranesos que s'aprovarà aquí, eh? No el que s'està dient, és a dir que aquesta Llei és la mateixa que la consensuada, més o menys. No és cert, eh? Això no és cert, això no és cert. No és cert. I, per tant, no es pot dir: «Escolta, és que és la mateixa, però dit d'una altra manera». Això es vendre una «moto» que al final fa *café con leche*. (*Rialles.*) I en política no es pot fer. (*Remor de veus.*)

En definitiva, jo crec que la saviesa popular diu que el que no vulguis per a tu no ho vulguis per a ningú. I jo crec que això que és saviesa popular, que es diu al carrer, també hem de tenir capacitat de dir-ho al Parlament, i d'aplicar-ho, sobretot. Si nosaltres volem tenir competències, per què no fem una altra cosa? Si volem tenir més competències, per què no fem una altra cosa? Les que nosaltres tenim, les donem a l'Aran. És que no seran capaços de fer-ho funcionar? Doncs potser sí i potser no.

Però això també passa amb nosaltres: si tenim competències o en tenim més, potser som capaços de fer-ho funcionar o no; serà la nostra responsabilitat. I, a més, si volem fer alguna cosa de comú acord amb algú, ho decidirem d'una forma conjunta.

En els temes dels diners, senyor Macià, que està..., no està per aquí, però l'he escoltat moltes vegades dir una cosa que, a més, és certa, i és que una competència sense diners, en definitiva, no és tenir res —segurament ell no ho diu de la mateixa manera, però la idea política és la mateixa. I quina és la proposta que es fa amb aquesta Llei? Jo ho diré una mica *a la pata la llana*, perquè s'entengui (*remor de veus*): en definitiva, el que fa, en temes de caràcter econòmic, és dir «el mànec de la paella, que estigui a Barcelona, i el que és calent, la resta, *lo que está calentito*, a la Vall d'Aran, però, la paella, aquí a Barcelona». (*Remor de veus.*)

Aquesta no és la solució, eh!, aquesta no és la solució. Nosaltres creiem que, en definitiva, les coses són bastant més fàcils, des d'un punt de vista polític, des d'un punt de vista de raonament polític senzill, no allò d'ideologitzar els temes. Per tant, nosaltres creiem que la realitat és bastant més simple, la Vall d'Aran és una minoria nacional, el que ho vulgui discutir que ho discuteixi, però això és una realitat, és una minoria nacional al nostre territori. Que seria necessari que poguessin exercir el dret a l'autodeterminació igual que nosaltres, però això ara no és possible, això ara no és possible.

Bé, doncs mentrestant què fem?, doncs, mentrestant jo crec que el que hem de fer és que els aranesos tinguin les mateixes condicions que els catalans tenim, les mateixes, fixeuvos si esteu en pla reformista, així entre nosaltres estic, allò..., «*en las rebajas*» (*rialles i remor de veus*). El mateix, el mateix, però és que la resposta no és ni tan sols això, eh!, és molt menys, molt menys, i aquest és el problema, perquè, a més del que estem fent amb la Vall, la pregunta és: què ens estem fent a nosaltres mateixos. Perquè, escolti'm: quina autoritat política tindrem nosaltres, quina autoritat política tindrem nosaltres; perquè ara amb això de les comparances, la pròxima vegada que parlem de qualsevol cosa, potser ens agafen la Llei de la Vall d'Aran, i ens diuen: «competències de què?, les mateixes que les de l'Aran, les mateixes, les mateixes, perquè, a més, per què sou sis milions i ells són sis mil?, no és un problema de número...»

Per tant, jo crec que no simplement estem fent un flac favor a l'Aran, amb aquesta Llei que aprovarem, sinó que ens estem fent un flac favor a nosaltres mateixos. (*Remor de veus.*) I és en funció de tot això que els companys del Partit dels Comunistes de Catalunya i els companys d'Esquerra Catalana hem presentat aquesta esmena a la totalitat amb text alternatiu, i al mateix temps volem fer un reconeixement al treball de millora de la Llei, perquè, després de tot el que he dit, és que la primera Llei, una cosa en comparació amb aquesta molt difícil de veure..., i, per tant, és necessari plantejar un reconeixement al treball que ha fet l'Intergrup, la mateixa ponència que ha treballat aquests temes, i, des del nostre punt de vista, que segurament és parcial, a Unitat d'Aran, que ha tingut, jo crec, la capacitat de fer entendre al Partit dels Comunistes de Catalunya una realitat que nosaltres coneixíem des d'un punt de vista no físic i que hem tingut capacitat d'entendre la realitat a partir d'aquest esforç que han fet els companys d'Unitat d'Aran.

Després de tot això, suposo que poden entendre que nosaltres no podem tenir la responsabilitat d'aprovar i donar suport a

una llei com la que pensa aprovar aquest Parlament, no pot ser la nostra responsabilitat, no pot ser la responsabilitat del Partit dels Comunistes de Catalunya, i tampoc pot ser responsabilitat d'Esquerra Catalana, i és per això que demanem el vot favorable a aquesta esmena, amb la seguretat que segurament no ho aconseguirem, però amb el convenciment que els aranesos començaran a tenir la mateixa consciència que té el poble de Catalunya, que és que el que aconseguiran no és suficient, que hauran de continuar lluitant per més coses i en aquest camí segurament trobaran el Partit dels Comunistes de Catalunya, Esquerra Catalana, i espero que en aquest camí també trobin altres forces polítiques els ciutadans de l'Aran.

Moltes gràcies, i res més.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. Per a un torn en contra, té la paraula l'Honorable senyor Max Cahner.

El Sr. CAHNER: Senyor President, senyores i senyors diputats, com a resposta als arguments dels il·lustres diputats que han defensat les esmenes a la totalitat dels seus respectius grups, voldria exposar en el vot en contra que faig en nom del Grup de la majoria quin ha estat el procés de gestació d'aquesta Llei.

La lluita dels aranesos per la recuperació de les seves institucions històriques i per la conservació de la seva identitat no haurà estat pas massa fàcil després de la seva dissolució dins l'Estat centralista espanyol creat a partir del primer terç del segle XIX, de territori plenament autònom lligat voluntàriament a Catalunya, amb la qual compartia monarca i el seu Govern i les lleis que aprovaven les Corts del Principat, sempre respectuoses per les tradicions jurídiques araneses, passar a simple partit judicial de la nova província de Lleida, tot i que durant bona part del segle XIX els municipis aranesos, com a manifestació d'adhesió habitual a les velles institucions suprimides, continuaren reunint-se periòdicament a Vielha, malgrat l'abolició del Consell Generau.

La introducció dels ajuntaments de règim espanyol comú el 1877 i la davallada del sentiment d'identitat que totes aquestes circumstàncies comportaven podien fer pensar que els aranesos es conformaren amb la nova situació. Potser per això, quan un grup d'aranesos residents a Barcelona demanaren al President Macià el 1932 que l'Estatut d'Autonomia que aleshores s'elaborava contemplés el restabliment de l'antiga organització política i administrativa, no reberen una resposta positiva. L'Estatut de 1932 no reconegué cap de les particularitats lingüístiques ni institucionals de la Vall d'Aran, tampoc ho féu l'avantprojecte de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya redactat per la Comissió anomenada dels vint, en nom dels partits i les coalicions catalanes amb representació al Congrés dels Diputats i al Senat de Madrid, els primers dies de novembre de 1978.

El text de Sau, si bé inclogué una referència a la llengua dels aranesos: «la parla aranesa serà objecte d'especial respecte i protecció», no feia cap respecte a la restitució de les institucions històriques de la Vall d'Aran. Fou amb esmenes presentades al Ple de l'Assemblea de parlamentaris reunit, a partir del 10 de novembre d'aquell any, a la Sala de Cent de la Casa de la Ciutat de Barcelona, que aquests aspectes es tingueren en compte per primera vegada.

Les esmenes foren de tres tipus: en primer lloc, l'esmena a la totalitat del Senador Xirinacs i les esmenes als diversos articles que presentà alternativament, que foren redactades, sense expli-

citament tenir en compte el marc constitucional; preveia, per exemple, el dret de la Vall d'Aran a unir-se a la nació occitana. En segon lloc, l'esmena presentada per Convergència Democràtica de Catalunya, d'afegir d'un nou paràgraf a l'article sisè de l'avantprojecte, que propugnava el ple reconeixement del dret de la Vall d'Aran a ser reconeguda com a entitat territorial autònoma de caràcter especial d'acord amb la seva identitat històrica i cultural, i, en fi, les esmenes presentades per Esquerra Republicana de Catalunya i, a títol individual, per tres diputats centristes i pel Senador Solé Sabarís, que recollien un suggeriment de l'Associació de Veïns de la Vall d'Aran, dita «Es Terçons», en el sentit de reconèixer i actualitzar les peculiars formes històriques d'organització administrativa de la Vall d'Aran.

L'especificitat aranesa no fou objecte de cap esmena per part d'altres partits polítics, el PSUC, el PSC, Unió del Centre Democràtic, Aliança Popular, i en el debat fou desestimada, no solament la formulació aconstitucional del Senador Xirinacs, sinó també l'explícitament autonomista de Convergència Democràtica de Catalunya. Finalment fou assumit per tots els parlamentaris, a excepció d'en Xirinacs, el text suggerit per l'Associació de Veïns de la Vall d'Aran al Senador socialista de l'Entesa dels Catalans, Felip Solé i Sabarís, amb el següent text: «es reconeixeran i s'actualitzaran les peculiars formes històriques d'organització administrativa de la Vall d'Aran», precedit per la matisació introduïda per Esquerra Republicana de Catalunya, que diu: «dintre del marc de la Constitució i del present Estatut», que es configura, amb lleugeres adequacions gramaticals al vigent Estatut, com a Disposició Addicional Primera.

Amb l'entrada en vigor de l'Estatut d'Autonomia, i sobretot després de la constitució del nou Parlament de Catalunya, s'inicià, tant per part de les organitzacions polítiques de la Vall d'Aran com pel Govern de la Generalitat, l'estudi sobre el desenvolupament d'aquesta Disposició Addicional. Per una part, el Departament de Governació preparà diversos esborranys congruents amb la redacció estatutària, que, repeteixo, només parla de reconèixer i actualitzar particularitats històriques d'organització administrativa. Per altra part, a la Vall d'Aran s'ha anat prenent consciència d'una vocació autonomista, que no podia ser satisfeta amb la simple restitució de venerables institucions amb funcions només administratives, encara que el senyal més important de l'identitat aranesa, la llengua, d'arrels gascones i occitanes, fos declarada pròpia de la Vall d'Aran, com ho féu la virtualment consensuada Llei de Normalització Lingüística de Catalunya, que jo mateix vaig tenir l'honor de presentar en aquest Parlament en nom del Govern ara fa més de set anys, la qual dedica tot el títol cinquè a la normalització de l'ús de l'aranès en la vida pública, en l'ensenyament i en els mitjans de comunicació.

Així, les organitzacions polítiques araneses elaboraren, amb un ampli consens, una proposta de llei per a la Vall d'Aran de caràcter plenament autonomista, en certa manera paral·lela als Estatuts que regulen el règim polític-administratiu de les Comunitats Autònomes de l'Estat espanyol, però la Constitució Espanyola i les lleis orgàniques que en deriven només preveuen tres nivells d'administració: la pròpiament de l'Estat, la de les comunitats autònomes regides per estatuts aprovats per les Corts i les diverses administracions locals, municipis, diputacions, consells i capítols insulars, comarques i altres que es pu-

guin crear. Això ja ho tenia en compte la proposta aranesa quan afirmava que, si es transformava en llei, s'avançaria en el marc general de la necessària autonomia.

El Govern de la Generalitat, quan va presentar, ara fa un any, el Projecte de Llei sobre Règim Especial de la Vall d'Aran, Projecte que ha arribat ara al debat, al Ple del Parlament, va tenir en compte, en tot allò que es referia a l'actualització de les particularitats històriques araneses, el text de la proposta aranesa, però va considerar que, d'acord amb l'esperit amb què va ser redactada la Disposició Addicional Primera de l'Estatut, no havia d'explicitar de forma extensiva el caràcter autònom en la resta de l'articulat. A més, la proposta aranesa, políticament ben encaminada vers la necessària autonomia, no s'adequava en alguns punts al marc de la Constitució i de l'Estatut com amb realisme i encert féu introduir Esquerra Republicana a l'esmentada Disposició Addicional Primera de l'Estatut de Catalunya.

En el primer tràmit parlamentari del Projecte de Llei, el del debat de les esmenes a la totalitat en Comissió, el Grup de Convergència i Unió no tingué més remei que votar en contra de totes les que es presentaven per part dels altres grups de la Cambra perquè es limitaven a oferir com a text alternatiu la de la proposta aranesa, que contenia —com ja he dit— aspectes d'aconstitucionalitat. Tanmateix, vista la manifesta disposició de diàleg de les forces polítiques araneses i la nova visió autonomista de la qüestió per part dels partits de l'oposició al Parlament de Catalunya —i dic noves, respecte al 1978, perquè per part de la major part d'aquests partits no s'han manifestat públicament sinó en aquests darrers mesos—, el Grup de la majoria retornà a les posicions que Convergència Democràtica de Catalunya defensà en solitari el 1978, a les quals havia renunciat aleshores, en benefici del consens. (*Remor de veus.*)

Així, fent servir a fons una de les millors aportacions de la democràcia parlamentària, és a dir, que el Parlament a través del debat sigui el protagonista principal de la construcció del marc legal que ha de fer possible el nostre desenvolupament com a comunitat política, uns i altres, majoria i oposició, hem reformat el Projecte de Llei, que era bo en l'òptica de l'estricta mandat estatutari, en la millor de les lleis possibles per a la Vall d'Aran, i aquesta bona manera de fer parlamentària em consta que també ha plagut el Govern. I cap grup no ha quedat exclòs d'aquesta voluntat de restituir a la Vall d'Aran la seva pròpia tradició política; això ho demostra, per exemple, el fet que Iniciativa per Catalunya hagi retirat la seva esmena a la totalitat, que havia mantingut fins al dia d'avui.

Jo voldria dir encara que possiblement els aranesos no es retrobaran plenament amb la seva història; per exemple, hi ha aspectes, com el règim municipal comú espanyol, que, com he dit, no fou imposat a la Vall, sinó en època tan recent com el 1877, que en ben pocs anys, i a partir de decisions preses al marge de la voluntat dels aranesos, ha aconseguit de desorganitzar l'estructura territorial tradicional de la Vall, tot ignorant i desdibuixant els límits dels terçons, i fins i tot introduint una nomenclatura exòtica, com anar alterant llocs de noms tan venerables com Pujòlo. Un altre exemple de possible insatisfacció és el fet que la llengua pròpia d'Aran no en té prou amb el reconeixement que li fan les lleis de Catalunya, cal encara, entre molts altres reconeixements, que l'Administració de l'Estat assumeixi també el fet diferencial lingüístic aranès. Que no pas-

sés allò que, segons conta el gran poeta aranès Josep Condó i Sambeat, escrivia un fill de la Vall d'Aran a sa mare des de terres d'Espanya complint probablement el servei militar: «Aci'rren qu'era lengoua castelhana ei permésa» —aquí només la llengua castellana és permesa—, «se a jou der'aranésa... se m'escapa, criden: "parla cristià!"»: si a mi de la llengua aranesa algun mot se m'escapa criden: «parla en cristià!».

La Llei que avui debatem, i que desitjo i espero que sigui aprovada amb el vot de la més àmplia majoria de la Cambra, potser no és el punt ideal d'arribada, però sí que és un molt bon instrument per consolidar una consciència d'identitat diferent. Hem de confiar que els deu anys que hauran transcorregut des de l'entrada en vigor de l'Estatut d'Autonomia, que per primera vegada en la història moderna del nostre país reconeixia el fet diferencial aranès, i n'ordenava la institucionalització, hagin servit per arribar a una norma legal que pugui ser sentida com a pròpia per les dues administracions: la nova que s'ha de crear a la Vall d'Aran i la de la Generalitat de Catalunya, que l'ha d'assumir com una recuperació més de la tradició històrica catalana.

Estic convençut que una coincidència tan àmplia com la que avui podem constatar farà que la posada en funcionament dels mandats d'aquesta Llei es faci sense cap reticència, sinó més aviat que totes dues parts —Conselh Generau i Generalitat— ajudaran a fer del camí cap a la restitució de l'autonomia aranesa un exemple d'entesa entre pobles d'identitat diferenciada, però amb voluntat de convivència. No podria ser altrament, quan són d'estirp tan familiarment pròxima com l'occitana i la catalana.

Perquè cal no oblidar que, més enllà de la restitució històrica que avui segellem, hi ha sobretot el gran repte de l'educació gascona i occitana de la Vall d'Aran. Serà la recuperació de la identitat aranesa un estímul per a la recuperació de la llengua, la cultura i la identitat de tot Occitània, de l'Atlàntic als Alps i de la Loira als Pirineus? Ara més que mai, en la gran Europa que s'entreu a les envistes del segle XXI, els aranesos tindran la responsabilitat de ser testimonis especialment qualificats d'una de les civilitzacions que l'han configurada durant segles, des de tots els camps de l'activitat humana, d'entre els quals un que ni les circumstàncies més adverses no han pogut oblidar, el de la literatura, per exemple, la qual, des de Bernat de Ventadorn, Giraud de Bornelh, Bertran de Born, Arnaut Daniel i els altres grans trobadors capdavanters de les literatures de filiació llatina europees, fins a un poeta tan universalment romàntic com Frederic Mistral, proclama inequívocament l'existència d'un poble. En aquesta missió, els aranesos han de saber que compten amb tot Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. (*Remor de veus.*) Ara, d'acord amb l'article... Silenci! D'acord amb l'article 67.2 del Reglament, els primers grups parlamentaris poden fixar la seva posició. L'Agrupació parlamentària del CDS? (*Pausa.*) Senyor Martín, té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, Honorable President —de l'escó estant, i per posicionar els diputats centristes. Per a nosaltres, acceptar aquesta esmena a la totalitat representa tornar enrere, al començament de les negociacions. Des que ens vam reunir a Arties les forces de l'oposició, el denominat Intergrup per a la

Defensa de l'Aran, amb les diferents forces polítiques araneses, han transcorregut molts i diferents fets i esforços. Hem debatut amb convenciment, entusiasme i, el que és millor, amb generositat, vers al consens. Tots hem fet esforços considerables. Avui, tot i reconeixent el text alternatiu que se'ns presenta a votació com un text nostre —si bé inicial—, en reconeixement de l'esforç no tan sols de les forces de l'oposició, sinó de les forces polítiques araneses, no donarem suport a l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín.

Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades, des d'Esquerra Republicana compartim, al mateix temps i amb la mateixa coherència, tant l'argumentació que ha fet el senyor Nualart com molts dels dubtes, com moltes de les desconfiances que ha plantejat el senyor Sánchez. Esquerra Republicana, com totes les forces de l'oposició, ha mantingut durant aquests mesos en què s'ha debatut el Projecte de Llei que el Govern va enviar al Parlament..., ha mantingut un text bàsic, un text clau, un text de referència, que ha estat sempre el text consensuat per les forces polítiques araneses.

Gràcies a això, gràcies a aquesta constància, el text del Projecte de Llei, el text que havia enviat el Govern al Parlament, s'ha modificat substancialment, i esperem que al llarg d'aquesta sessió es pugui, encara, modificar més.

En aquests moments, però, tenim tots —i la meua Agrupació parlamentària la sent amb especial intensitat—, tenim una responsabilitat històrica i política summament important. Nosaltres creiem que Aran no pot esperar deu anys més a tenir una llei, una llei que desenvolupi un mandat estatutari molt clar. Nosaltres creiem que Aran necessita, en aquests moments —i arriba amb deu anys de retard, però necessita, en aquests moments—, una eina per arrencar en el camí de l'autogovern, i això és el que ens han dit, això és el que ens han certificat, també, les forces polítiques araneses.

Aquesta és la mateixa argumentació que Esquerra Republicana va mantenir en el moment de votar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Nosaltres creiem que en l'autogovern d'Aran, com en l'autogovern de Catalunya, no hi ha límits, no ha d'haver-hi límits en el futur; creiem que més llibertat per a Catalunya és sinònim de més llibertat per a l'Aran. Per tots aquests motius, i en coherència amb la posició exposada, nosaltres anunciem la nostra abstenció en l'esmena a la totalitat proposada pel senyor Sánchez.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ: Gràcies, senyor President —molt breument, i de l'escó estant, si m'ho permet. El nostre Grup va presentar també una esmena a la totalitat, al seu moment, molt semblant... per no dir idèntica, ja que corresponia exactament al text consensuat amb les forces araneses, i posteriorment l'hem retirada.

El fet que nosaltres haguéssim presentat una esmena idèntica implicaria que avui votéssim a favor de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, però jo entenc que, des del moment

de la presentació de les esmenes a la totalitat que van presentar els diferents grups al moment d'ara, hi ha hagut una sèrie de circumstàncies que hem de recordar, que ha estat la consecució d'un ampli consens a través dels treballs de ponència i de comissió, que han fet que tots els grups poguéssim introduir al text que avui aprovarem l'esperit que en les nostres maneres de pensar volíem, com a mínim, per a la Vall d'Aran.

És per aquest motiu, senyor President, que nosaltres vam retirar l'esmena i, al mateix temps, ens abstindrem a la votació d'aquesta esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomé. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la Llei d'Aran conté un profund simbolisme: no estem debatent una qüestió menor, senyores i senyors diputats; el que el Parlament tracta avui és l'acord —o el desacord— dels grups parlamentaris sobre concepcions filosòfico-polítiques que afecten l'autonomia catalana, la seva capacitat d'autogovern i, per tant, la seva voluntat d'autoorganització.

Els proposo que ens plantegem tres preguntes. Primera: quines són les condicions mínimes —nivell demogràfic— a partir de les quals una comunitat ha d'atorgar autonomia a una comunitat específica situada, ubicada en el seu interior. Segona qüestió: té identitat geogràfica, històrica, cultural, la Vall d'Aran, per exercir l'autonomia política i administrativa? Tercera: existeix a l'interior de l'Aran un consens bàsic i una sensibilització suficient, hi ha voluntat d'autogovern, en aquests moments?

En resposta a les preguntes formulades, el Grup Socialista, de manera inequívoca, creu que els aranesos, per història, per cultura, llengua, geografia i voluntat manifesta, tenen dret a exercir l'autogovern dins de Catalunya i tenen la maduresa suficient.

Quan el Govern de Convergència i Unió va presentar el Projecte de Llei, i quan el Grup parlamentari de Convergència i Unió va rebutjar en comissió les esmenes a la totalitat amb text alternatiu presentades pels grups de l'oposició, es va posar clarament de manifest —jo diria àdhuc dramàticament de manifest— l'existència de dos models diferents, gairebé antagònics.

Un model que m'atreveixo a qualificar de gasiu, pintat amb els colors eixors del comarcalisme a l'ús, que posava en franca contradicció una força política que s'autodefineix com a nacionalista. Perquè nacionalisme vol dir anar a favor d'un poble oblidant o reprimint els drets d'un altre poble? Nacionalisme és anar a favor d'un poble en contra d'un altre poble? Era, evidentment, un model decebedor per als aranesos i per als catalans.

Un segon model, defensat fermament per les forces polítiques araneses i pels grups de l'oposició —per tota l'oposició, el ventall des de l'esquerra a la dreta—, a favor d'una autèntica autonomia per a l'Aran, una autonomia amb competències i amb recursos. L'eix entre els aranesos i l'oposició, senyores i senyors diputats, ha funcionat gairebé a la perfecció; no ha calgut engreixar-lo. Els aranesos consensuen un text alternatiu, hi introdueixen les seves aspiracions, la llei que volien i que, evidentment, els pertocava. L'Intergrup, tota l'oposició, recull —en un gest no usual, com vostès saben perfectament, en aquesta Cambra— el text aranès i el presenta com a esmena a la

totalitat i com a esmenes parcials.

Es tractava, doncs, de dos models oposats, a l'hora de respondre un veritable test de salut democràtica per a l'autonomia catalana. Era un veritable termòmetre del to vital de l'autonomia de Catalunya, l'autonomia del Principat. Perquè, com es pot reclamar competències i recursos al Govern central si el Govern de la Generalitat els nega —o els negués— a un poble diferenciats, ubicat dins de casa seva? La intervenció de Convergència i Unió en comissió —que va ser de rebuig al text consensuat— va ser aclaridora i decebedora al mateix temps. En cercar raons a favor del tractament comarcalista per a la Vall d'Aran va refugiar-se, ai las!, en arguments de defensa de la Llei de Comarques, l'aplicació de la qual, sense el necessari consens bàsic a Catalunya, no és precisament quelcom d'enlluernador, eficaç i generador d'il·lusions al llarg i a l'ample del nostre territori, ans al contrari: és causa, com vostès saben, de neutralització d'energies necessàries per al desenvolupament econòmic i social.

Convergència i Unió, doncs, s'havia equivocat. Els errors del Govern beneficien l'oposició, es diu. I és veritat. Per tant, l'oposició podria obtenir amplis rèdits del desgast del Govern. Però, en aquest cas, el Grup Socialista, i els altres grups de l'oposició, també, han cregut que aquest error perjudicava el país: Catalunya no es podia permetre el luxe de deixar una vegada més sense resoldre l'assignatura pendent de la Vall d'Aran, deu anys després del mandat estatutari i de l'existència del primer Govern de la Generalitat. Quina imatge tan negativa, de manca de rotatge estatutari, s'ha donat al llarg de tota una dècada! Per aquesta raó, vam continuar emprant la força que teníem, la força de la unitat —entre els grups de l'oposició, d'una part, i d'aquests amb els aranesos. I el resultat avui el tenim davant els nostres ulls complaguts i, si em permeten vostès, un xic esbatanats. El Grup del Govern ha presentat al llarg de les sessions de la Ponència i de la Comissió, i a través dels seus dos ponents, una esmena a la totalitat amb text alternatiu al seu propi Projecte de Llei; perquè si es pren el text del Projecte de Llei i el que es discuteix avui, s'observa que ha canviat rotundament. La brusca rectificació de Convergència i Unió l'ha dut, en la pràctica, a l'acceptació de les esmenes a la totalitat dels grups de l'oposició i, en particular, a l'esmena que havia presentat el Grup Socialista (*remor de veus*) partint del text consensuat per les forces polítiques araneses.

Per aquesta raó, senyor President, senyores i senyors diputats, el meu Grup va decidir no reservar la seva esmena a la totalitat, i per aquesta raó, en cas que es posi a votació alguna d'elles —com és el cas— el nostre vot serà d'abstenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Es posa a votació el retorn del Projecte al Consell Executiu.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte ha estat rebutjat per 2 vots a favor, 60 en contra i 36 abstencions.

Es passa ara al debat de la part dispositiva. Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat. La primera és a l'article 1, apartat 2, presentat pel Grup Socialista; és una esmena de supressió. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. L'esmena, com vostès saben, és de supressió a l'article primer, apartat segon.

Realment, la Vall d'Aran, com a entitat territorial de dret públic en àmbit territorial inferior a la comunitat autònoma, entra dins del concepte d'entitat local; però no està inclosa dintre de les entitats locals territorials establertes com a tals en la Llei 8/87, de 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya, articles: 1, 2 i 3.

És una entitat territorial amb una especificitat d'àmbit local no tipificada en la legislació vigent, única en la seva categoria i amb un règim jurídic específic, com és el cas de l'establert en aquesta Llei. S'haurien, per tant, de modificar els articles 1: «Els municipis i les comarques són els ens locals en què s'organitza territorialment la Generalitat de Catalunya», i 3: «El municipi, la comarca i la província tenen naturalesa territorial i gaudeixen d'autonomia per a la gestió dels interessos respectius», de la Llei Municipal i de Règim Local, per poder afegir un àmbit territorial nou, l'específic de la Vall d'Aran.

Demano, doncs, el vot favorable a aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Per al torn en contra, té la paraula l'Honorable senyor Max Cahner.

El Sr. CAHNER: Més que un vot en contra, és un posicionament; però jo voldria dir, en primer lloc, que el text del Projecte que afecta l'esmena que presenta el Grup Socialista és idèntic, no solament al text consensuat a la Vall d'Aran, sinó al mateix text de les esmenes a la totalitat que van presentar molts dels grups, entre els quals la que avui mateix s'ha retirat.

Per tant, això, en tot cas, forma part d'un consens molt gran; malgrat tot, doncs, en principi, amb el nou esperit que aquesta Llei està agafant, no tenim cap inconvenient de votar afirmativament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Es posa a votació, doncs, aquesta esmena la número 3, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article primer, segons el text del Dic-tamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 60 vots a favor..., no!, 96 vots a favor i 3 abstencions.

Es vota ara l'article segon, que no té cap esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 96 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem ara al debat de l'article tercer, que té diverses esmenes. La primera del Grup d'Iniciativa, la número quatre. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. En part, aquesta defensa ja s'ha fet al moment de la defensa a l'esmena a la totalitat.

Nosaltres entenem que a la Llei especial d'Aran hi ha un problema d'entendre la Vall d'Aran com una comarca més de Catalunya. El fet que nosaltres demanem la supressió de part

d'aquest paràgraf és només en el sentit que quedi molt clar que la Vall d'Aran no és una comarca més de Catalunya. I entenem que, la part d'aquest article que nosaltres en demanem la supressió, és lògic que, si en el seu moment la Generalitat, per a la seva descentralització, necessita delegar funcions en entitats supracomarcals, es faci, i aquestes qüestions es portin a terme amb les negociacions que hi ha d'haver en la Comissió entre el Govern de la Generalitat i el Consell General.

Per tant, entenem que és sobre aquesta explicació, encara que sembla, en l'article, que és per afavorir la Vall d'Aran, en el sentit de dir: «cada vegada que... hi haurà el nom de la Vall d'Aran», nosaltres creiem que té més desavantatges que avantatges, i, per tant, per això sol·licitem que hi hagi la supressió d'aquesta part de l'article.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Suposo que el torn en contra es farà a totes les esmenes de l'article. (Pausa.) Molt bé. Doncs, ara correspon l'esmena número 5, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana a Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena té el mateix sentit que totes les que s'han presentat sobre aquest article i apartat: un dels objectius que nosaltres hem defensat aferrisadament al llarg del debat d'aquest Projecte de Llei ha estat, justament, que la Llei d'Aran no es veiés reduïda a una simple iniciativa comarcalitzadora.

Per tant, som contraris a la menció que fa el text del Projecte de la possibilitat d'incloure l'Aran en d'altres entitats, en altres divisions supracomarcals, ni que sigui als efectes, per exemple, de la prestació de determinats serveis, perquè entenem que aquesta menció deixa una porta oberta, una discrecionalitat que, mal aplicada —o, senzillament, aplicada—, podria anul·lar guanys i avenços que s'han assolit en la discussió del Projecte.

Creiem que no hi ha necessitat d'aquesta menció, i creiem que, si la prestació de determinats serveis ha de fer-se de manera compartida, a aquest resultat es pot arribar amb el diàleg entre el Consell General i el Govern, el Govern de la Generalitat, i creiem que això es pot fer sense necessitat d'establir demarcacions administratives compartides.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. L'Agrupació del CDS manté l'esmena número 6. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Sí, Honorable President. El CDS manté aquesta esmena de supressió, ja que tenim molt clar que l'Aran és una nacionalitat històrica, integrada per una societat diferent a la catalana, que té el dret a protegir la seva identitat i a promoure la seva cultura.

Per nosaltres, la Vall d'Aran no pot formar part de cap altra regió, comarca o vegueria; un exemple molt clar d'això el tenim en la divisió territorial de l'Estat espanyol, ja que hi ha autonomies uniprovincials amb menys personalitat que la Vall d'Aran.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. La següent esmena, la número 7, és del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, coincidint i compartint les opinions expressades pels diferents grups, jo so-

lament intentaria incorporar un argument més per a aquesta esmena, i és que, si partim de la idea que la Vall d'Aran no pot ser una comarca, no pot ser únicament una comarca, arribem a una conclusió que nosaltres creiem que és important i és que significa una comunitat associada lliurement a Catalunya. I si això és d'aquesta manera, si això és d'aquesta manera, difícilment s'ha de fer com proposa el Govern, sinó que de la seva desaparició, no és que es tanqui la porta a la possibilitat de fer-ho, el problema és que això s'ha de fer de comú acord, que és el que nosaltres opinem; perquè nosaltres no estem tancats a la possibilitat que la Vall d'Aran decideixi, conjuntament amb la Generalitat, fer coses en comú. Però si aquest text o aquesta part del text continua existint, es farà unilateralment: és el Govern el que decidirà, i no de comú acord amb la Vall d'Aran.

És precisament per aquesta idea de comunitat associada d'una forma lliure que nosaltres defensem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. A continuació, el Grup Popular pot defensar l'esmena número 8. El senyor Colomé té la paraula.

El Sr. COLOMÉ: Gràcies, senyor President. El nostre Grup entén que, atès que amb aquesta Llei reconeixem, tots plegats, les peculiaritats de l'Aran, tindria poc sentit que acceptéssim la possibilitat que la Vall d'Aran pogués ser integrada en la demarcació de delegacions o de serveis territorials d'àmbit supracomarcals, quan així ho cregués convenient l'Administració de la Generalitat.

Amb més motiu, ens reafirmem en el que acabem de dir, quan l'única contrapartida rebuda per l'Aran és que figuri el seu nom en la denominació dels serveis territorials o delegacions on estigui integrada.

Se'ns pot replicar al que acabem de dir que hi ha serveis que, per les seves característiques, no tindrien sentit limitats a l'àmbit de l'Aran. Nosaltres, potser equivocadament, intentaríem replicar això dient que aquests serveis, en molts casos, podrien tenir un àmbit tan ampli com el propi àmbit català, i que no caldria que les coses seguisin —quasi diria jo—, per a les competències no transferides, igual com fins ara.

En una paraula, el nostre Grup veu, en aquest article del Projecte de Llei, la voluntat de l'Executiu —com deia— que, pel que fa amb aquests tipus de competències, les coses no canvien. Ara, sí que hi veu una variant, i és que, a partir d'ara, la província de Lleida, que és l'àmbit de molts serveis territorials de la Generalitat, passarà a tenir, respecte a l'Administració de la Generalitat, un nou nom, que serà «Lleida i la Vall d'Aran». Això, el nostre Grup ho veu tan fora de lloc com que el Ministeri d'Hisenda espanyol es passés a dir, a partir d'ara, «Ministeri d'Hisenda d'Espanya i Catalunya», o que el Departament d'Economia i Finances de la Generalitat es passés a dir «Departament d'Economia i Finances de Catalunya i Lleida».

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomé. El Grup Socialista té l'esmena número 9. El senyor Ganyet té la paraula per la seva defensa.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. Efectivament, m'afegeixo i dono suport, en nom del meu Grup, a les encertades argumentacions dels companys dels altres grups.

En primer lloc, s'ha de tenir en compte que, si la nostra esmena va ser de modificació i no de supressió, com les de la res-

ta dels grups parlamentaris, és perquè el text proposat canviava, fins i tot, la primera frase de l'article 3 del Projecte de Llei, és a dir, no incloure-la en cap divisió territorial pròpia de Catalunya que no sigui ella mateixa.

Respecte a la segona part d'aquesta esmena 15, és a dir la supressió de la resta de l'article 3 del Projecte, precisament el que no es vol és que la Vall d'Aran hagi d'integrar-se en serveis territorials d'un àmbit diferent al d'ella mateixa. Es tracta, per tant, que les delegacions o serveis territorials administratius de la Generalitat siguin descentralitzats en el propi àmbit de la Vall, per tal de reforçar-ne l'especificitat. Estic segur, d'altra banda, que hi ha solucions pragmàtiques per tal de no incrementar innecessàriament el nombre de funcionaris delegats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Per a un torn en contra, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Busquets.

La Sra. BUSQUETS: Gràcies, senyor President.

Senhores deputades, senyors diputats, el projecte de Llei de Règim Especial de la Vall d'Aran hè referència a una constant històrica que delimita el sòl territorial geogràfic ad era madeisha. Era Val d'Aran, per la seva situació geogràfica, per els seus orígens històrics, per la seva llengua i per la seva cultura, és un territori vinculat a Gasconha, la Guiana d'Occitània, més per un altre costat, per interès polític amplament compartits, amassada lliurement a Catalunya des de hè un pialèr de segles.

Entà comprendre ben era conseqüència d'aquest fenomen, cau un repàs cronològic des punts de referència històrics més importants de la trajectòria històrica-política de la Val d'Aran, més és evident qu'atac se definís més concretament era conseqüència política i social deth enclau geogràfic respecte a Catalunya.

Comence peth Tractat d'Emparança estipulat entre es aranesi e Alfons I, eth Cast, en 1175, a on Aran passe a formar part de la Corona catalano-aragonesa.

Mès endavant, des de Montpel·lier, el 1239, Jaume I promet solemnement non separar era Val d'Aran de la Garona.

Eth que seguís, sense cap de dubte, és eth més important de toti per la seva transcendència en la vida des aranesi. Procedís deth litigi per la possessió de la Val d'Aran entre la Corona catalano-aragonesa e França —1283-1313. Pendant aquest litigi, era gran part des aranesi, cansats e frustrats despús de més de 30 ans de protagonisme obligat, manifestèren lliurement era sua decidida voluntat de reincorporar-se ara jurisdicció de la Corona catalano-aragonesa.

És evident, e era istòria ac demòstre, qu'entà es aranesi, es reis deth casau catalan an estat era millor garantia entara sua supervivència coma pòble diferenciàt enfront as grans potències absolutistes.

Senhories, voi hèr un incís entà dèder que non sonque hèsqui istòria, que entà èster sinzèrs, un còp en passant interèsse conèisher, çò que voi evidenciar és qu'eth fenomen persistís enqui aué, e és una realitat que tot eth reconeixement cultural i polític de la Val d'Aran, en tot repetí-se naturalment eth procés històric, despús d'un estancament polític pro trist e desafortunat, e deth que més vau no parlà-ne, aquest respecte e aquest reconeixement l'arriba des de Catalunya.

Torni ath punt de l'incís. Tant decidida accion e tant comprometuda fidelitat per part des aranesi portèren ath rei Jaume II a

otorgar eth privilèghe nomentat popularment «Era Querimònia», que pendent mès de 500 ans serà era veritabla carta magna pera que se regiràn es destins d'Aran. En sòn articulat s'amassen es antics furs dera associacion comunau, pactes fronterers, us d'aigües, monts, caça, pesca e mines.

En 1374, aguest cop des de Barcelona, Joan I eximís de regalies, qu'ei un precedent dera exencion der us deth papèr selhat —per cèrt, aué encara vigent.

En 1396, aguest cop des de Perpignan, Joan I confirme era preponderància deth Conselh Generau dera Val d'Aran e establís qu'es acòrds s'auràn de préner per majoria e en cas d'empat pes des mès vielhs.

Finaument, deuant des intents d'anexion dera Val d'Aran per part des senhors feudaus que la entorauen e coïncidint tamb era mòrt de Martin er Uman, es aranesi acodissen ath Parlament catalan e oferissen «*contribuir en toti es drets imposats e imposadors en Corts o Parlaments Generaus deth Principat de Catalunya*», s'eri acodien ara sua ajuda. Era Generalitat acodíc e portèc ajuda ara Val d'Aran, e ei a partir d'aguest moment qu'establís era union liure e pactada d'Aran tamb Catalunya.

Finaument, en 1618, eth visitador reiau, Juan Francisco de Gracia e Tolba, publicquèc es *Ordinaciones Pragmáticas y Edictos Reales del Valle de Arán*, com còde resultat des anteriors drets istorics.

Non pogui deishar de hèr mencion dera forçosa anexion napolenica a França, que desintegrèc ua àbil estratègia des aranesi, en tot arténher deth rei d'Espanha ua persistenta negociacion qu'acabèc peth consentiment deth Directòri francès damb un cambi territorial dera Val d'Aran per ues colònies de Santo Domingo, en Pacífic.

Senhores diputades, senhors diputats, è volut hèr un repàs cronologic des hèts istorics mès importants dera Val d'Aran, entà constatar as sues senhories, per un costat, era evidéncia d'ua vinculacion territorial e política damb Catalunya, voluntària e pactada, imprescindible e necessària entà compréner tot aguest procès de recuperacion deth hèt diferenciau aranés; per un aute, demostrar que, maugrat es repetidi intents d'anexion deth territòri aranés —des que era exposicion que les acabe de hèr non ei sonque ua petita mòstra—, qu'era Val d'Aran non trapaue ne a trapat jamès era sua tranquillitat politica sonque dempús dera proteccion catalana.

En tot aplicar, donques, en sintèsi, aguesta exposicion d'arguments istorics ath primèr paràgraf deth article, quede mès que sauvada era coèrècia deth procès istoric ath respècte.

En çò que tanh ath segon paràgraf der article, eth mèn Grop parlamentari entén que mantfer sonque eth primèr comportarie qu'era descentralisacion dera Administracion dera Generalitat aurie de crear ena Val d'Aran tot tipe de delegacions e servicis territoriaus parallelament entara Val d'Aran, qu'açò tanben comportarie era duplicitat burocratica e administrativa, que, per un aute costat, adreçada a ua poblacion tant petita, dilhèu non serie guaire efectiva.

Aguesta Diputada que les parle considèrè, e eth mèn Grop parlamentari tanben ac entén atau, que damb era generositat que se contemple en article 20 deth Projecte, qu'especifica es competéncias e eth finançament deth Conselh Generau, entara Val d'Aran ei mès positiu que tota era descentralisacion administrativa, que ara longa, per rasons òbvies, tanben seria ua carga entàs aranesi.

Gràcies, senhor President, senhores diputades, senhors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Busquets. Passem a la votació d'aquestes esmenes de l'article 3.

Esmena número 4, d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 33 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Creuen els senyors portaveus que es poden votar conjuntament les esmenes a aquest article? (*Pausa.*) Doncs votarem ara la 5, la 6...

El Sr. CASANOVAS: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CASANOVAS: Jo crec, modestament, que, les altres esmenes, no cal votar-les; han quedat decaigudes, perquè són exactament la mateixa que aquesta. Si aquesta s'ha votat en contra, les altres, lògicament, queden decaigudes.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però no havia anunciat la Presidència les esmenes i, per consegüent, jo crec que les votarem conjuntament, de la 5 a la 9.

El Sr. CASANOVAS: El senyor President pot fer el que vulgui, però, evidentment... (*rialles*), això no té sentit.

El Sr. PRESIDENT: No, no fa el que vol: fa el que li sembla més correcte. (*Remor de veus.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article tercer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Se sotmeten ara a votació els articles 4 a l'11, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 97 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A l'article 12 hi ha només una esmena, la número 11, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena es presenta per clarificar el sentit del text en precisar el nombre de signatures d'electors —l'article 12 del Projecte no deixa clar de quina manera es farà constar l'aval d'aquest 3% del cens electoral.

Cal recordar que, per a les eleccions a diputats i senadors, l'article 169 de la Llei Orgànica 5/85, del 19 de juny, de Règim Electoral General, estableix en el seu apartat 3: «Per presentar candidatures, les agrupacions d'electors necessitaran almenys la signatura de l'1% dels inscrits en el cens electoral de la circumscripció». També que, per a les eleccions municipals, l'article 187.3 d'aquesta mateixa Llei Orgànica disposa també la

necessitat, per presentar candidatures les agrupacions d'electors, d'un nombre de signatures dels inscrits en el cens electoral.

Semblen, doncs, raons de pes que aconsellarien un vot afirmatiu de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Per a un torn en contra, té la paraula l'Honorable senyor Max Cahner.

El Sr. CAHNER: Bé, em sembla que aquesta esmena és innecessària, perquè és obvi que la Llei del Règim Electoral General ja ho especifica, i no sembla que cada un dels preceptes d'aquesta Llei hagi de ser repetit en lleis particulars; per tant, hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Max Cahner. Passem a la votació d'aquesta esmena —esmena número 11, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

A continuació, es vota l'article 12, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 12 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A continuació es passa al debat de l'article 13, al qual hi ha una sola esmena, la número 12, del Grup Socialista. Senyor Ganyet, té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. En el text de l'article del Projecte, mercès a la seva redacció, la legislació electoral vigent..., ja s'inclou la legislació actualment en vigor, la Llei Orgànica 5/85, i també la possibilitat d'una futura llei electoral de Catalunya, i afegeix, a més, que es farà «mitjançant llistes tancades i segons el sistema d'Hondt». Però va bé recordar al Consell Executiu, i al mateix Parlament, que encara no existeix cap llei electoral de Catalunya, en la qual, a més, es podria considerar la possible competència de la Generalitat per regular un règim electoral específic per a les eleccions a la Vall d'Aran, sempre que es respectessin els principis bàsics, lògicament, o de contingut primari, establerts en la Llei Orgànica 5/85, segons la Sentència del Tribunal Constitucional 154/1988, del 21 de juliol, en el seu fonament jurídic 3.

Es pot recordar també que la Disposició Addicional Primera de la Llei Orgànica 5/85, en relació amb l'article 31.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, reconeix, amb uns determinats límits, disposats en la mateixa Disposició Addicional Primera i ratificats per la Sentència del Tribunal Constitucional esmentada, la possibilitat de l'aprovació pel Parlament de Catalunya d'una llei electoral pròpia, i que, mentre aquesta Cambra no legisli sobre les matèries de la seva competència, continuaran en vigor les lleis i disposicions de l'Estat referides a aquestes matèries.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Per a un torn en contra, té la paraula l'Honorable senyor Max Cahner.

El Sr. CAHNER: Bé, jo voldria dir, en primer lloc, que el que ell demana com una modificació d'un article de la Llei

sembla que, amb la seva argumentació, es tractaria d'una transitoria, perquè que digui: «mentre no vingui la Llei Electoral de Catalunya», no té sentit de posar-ho en el cos de l'articulat, per aquesta, em sembla, evident contradicció, en funció d'aquest afegit, que no es pot admetre que es posi a l'articulat, cosa que perpetuaria per sempre —en contradicció el dia que hi hagués una llei pròpia— un article que és, de fet, d'esperit transitori.

Moltes gràcies, hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Max Cahner. A continuació se sotmet a votació aquesta esmena, la número 12, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 58 en contra i 8 abstencions.

Es vota a continuació l'article 13 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

A continuació votarem els articles 14 al 18, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat, del 14 al 19, aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions. *(Pausa.)* Del 14 al 18!

El 19 té dues esmenes, que es debaten a continuació, una del Grup Mixt, que és la número 14; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, és una proposta de sentit comú; és la necessitat de fer referència a la possibilitat de fer recursos contenciosos. Nosaltres pensem que segurament té unes característiques molt de caràcter organitzatiu i administratiu, però era una proposta expressada amb molta claredat per les forces polítiques araneses, i precisament per això nosaltres l'hem incorporada i per això la mantenim, i esperem la seva votació perquè pensem que és de sentit comú.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. A continuació, correspon defensar l'esmena número 15, del Grup Socialista: el senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena podria semblar redundant, atès que la legislació vigent, la Llei Orgànica 5/85, manté en la secció 16 del capítol quart del títol primer, articles 109 i següents —com saben perfectament i recorden els senyors diputats—, un sistema de recursos que formen part de les disposicions comunes per a totes les eleccions per sufragi universal directe i d'obligatori acatament. Però sembla més correcte que una Llei que regula un règim jurídic específic per a la Vall d'Aran disposi, en el títol dedicat a l'elecció i la constitució del Consell General d'Aran, d'un article recordatori de l'existència jurídica d'aquesta possible acció, el recurs contenciós electoral.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Torn en

contra? (*Pausa.*) L'Honorable Conseller Max Cahner té la paraula... Ex-conseller!

El Sr. CAHNER: Sí, a les...

El Sr. PRESIDENT: Diputat...

El Sr. CAHNER: Ara, això sí. A les esmenes 14 i 15, perquè a l'altra no he fet cap torn en contra, bé, en principi jo crec que és redundant, evidentment, i com a tal no cal, perquè si tot allò que és aplicable s'ha de repetir en una llei, les lleis serien llarguíssimes i fàcils de fer, d'altra banda, de retalls. Jo crec que, a més a més, això, aquí ni s'obre la porta a la possibilitat d'un règim especial electoral a Catalunya, que el Parlament té possibilitats..., jo no sé exactament si en el cas dels recursos té competències, o no, però això en tot cas no és en aquest moment d'aquesta Llei que s'ha de decidir, si es pot o no obrir aquesta expectativa, d'una llei electoral futura que encara hem d'elaborar. Per tant, hem de votar en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Max Cahner. Passem a la votació: esmena número 14, del Grup Mixt.

Vots a favor? (*Remor de veus.*)

Sí, es vota conjuntament amb l'esmena 15, del Grup Socialista, perquè tenia el mateix text.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 19 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 19 ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

A continuació passem a l'esmena 16, del Grup Mixt, que proposa modificar tot el títol quart; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, d'una manera o una altra les opinions fonamentals d'aquestes esmenes han estat utilitzades en l'esmena a la totalitat que he defensat i que ha estat rebutjada, però de tota manera em permetrà, d'una forma molt curta, explicitar i remarcar alguna de les idees.

La proposta del Govern diu textualment: «La Generalitat de Catalunya cedirà competències i serveis, almenys sobre les matèries següents», i fa un llistat determinat. La proposta que el Partit dels Comunistes de Catalunya i Esquerra Catalana plantejem és que les competències cedides per la Generalitat de Catalunya s'atorgaran sobre les matèries següents, això pot significar que no hi ha diferència entre un text i un altre, però hi ha una diferència de fons: a la proposta del Govern el que queda clar és que és el Govern el que ho farà o no ho farà, i a la proposta nostra el que queda clar és que l'Aran tindrà aquestes competències. Jo crec que aquest és un matís fonamental i importantíssim de tot el que estem discutint en aquesta Llei, i és per això que hem mantingut aquesta esmena.

Però, al mateix temps, en el llistat de competències que fa la proposta i la que el Grup Mixt plantejem hi ha també una diferència substancial; la diferència essencial és que el Govern diu: «sobre algunes de les competències que la Generalitat té podria donar competències a l'Aran», i la nostra esmena el que diu és

que: «en totes les competències que Catalunya té, en totes», i és un matís molt important també.

És per això que hem mantingut nosaltres aquesta esmena, perquè pensem que millora aquesta Llei en el fonamental que han plantejat totes i cada una de les forces polítiques de l'Aran, però també el sentit comú del reconeixement de l'Aran com una minoria nacional dintre de Catalunya.

Si em permet el senyor President, l'esmena número 19, la defensaré després.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Torn en contra: el senyor Max Cahner té la paraula.

El Sr. CAHNER: Bé, l'esmena del Grup Mixt és coherent absolutament amb el plantejament que ha fet el seu portaveu en el moment de defensar l'esmena a la totalitat, i que, per tant, s'adequa difícilment a la concepció que aquesta Llei, tal com ha sortit de la Comissió, té ara, i que és la que estem votant. Però, hi ha potser algun aspecte, en el llistat de les competències, que probablement podrien acostar, encara que només sigui amb aquesta voluntat d'aproximar-se a la voluntat del text consensuat aranes, que és el punt número 1, del llistat de competències del Projecte del text sortit de la Comissió, el que diu: «transport interior per cable». Si el portaveu del Grup acceptava, faríem una transacció: canviant només i exclusivament, del text d'aquest article, de l'article número...

El Sr. PRESIDENT: 20.

El Sr. CAHNER: 20, restituint el text, per entendre's, que consta també en aquesta esmena, molt més complexa, del Grup Mixt, i ara diria: «transport interior de viatgers», és un terme més genèric, que apropiaria, a través d'aquesta transaccional, a la voluntat del Grup..., el text d'aquesta esmena a la Mesa...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, i la votarem quan arribi l'article 20. Moltes gràcies.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, molt curt, per acceptar la transaccional proposada pel senyor portaveu de Convergència i, a més, agrair que hagin fet aquesta proposta de transacció, perquè ens dona la possibilitat, al Partit dels Comunistes de Catalunya i a Esquerra Catalana, de demostrar a la pràctica, amb la retirada de la nostra esmena i la possibilitat de la transacció, que nosaltres sí que tenim voluntat de millorar la Llei, sí que tenim voluntat de millorar la Llei, el problema és un altre...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Ja ha dit que retirava l'esmena, ja és suficient, no cal que ho raoni. Gràcies, senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Ja ho faré, segurament a l'explicació de vot, en un altre moment, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, serà en el moment oportú, no ara. (*Remor de veus.*) Per consegüent ara, retirada aquesta esmena, procedeix votar l'esmena transaccional, que és a l'article 20.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació es voten els articles 20 al 25, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació vénen unes esmenes que pretenen la introducció d'un nou títol. L'Agrupació d'Esquerra Republicana manté l'esmena 17; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Efectivament, mantenim aquesta esmena, que consisteix en l'addició d'un nou títol, d'un nou títol exactament d'acord, en l'esperit i en la lletra, amb el text consensuat en el seu dia per totes les forces polítiques araneses. Una esmena introduïda amb la voluntat de delimitar equilibradament, no en un equilibri desigual de David i Goliat, sinó equilibrar l'articulació clara de les relacions entre el Conselh General i el Govern de la Generalitat. Aquest considerem que és un puntal bàsic per a l'autogovern a què aspira i a què té dret, des del nostre punt de vista, la minoria nacional aranesa. Així ho hem defensat al llarg de tot el debat.

Ara bé, com sia que, en el text del Projecte de Llei presentat pel Govern al Parlament, pel que fa a aquesta qüestió, és clarament inacceptable —per no dir «senzillament inexistent»—, i com sia que aquest text queda molt lluny dels mínims i, al mateix temps, intuïm —intuïm— que la majoria no acceptarà la nostra esmena, estariem disposats a considerar una transacció que assegurés una sèrie de mínims, bé sia amb el nom de «Comissió Mixta» o amb qualsevol altre nom, però que quedés clar aquest equilibri de què parlava, i també que quedessin clares les fórmules i els períodes mínims per a la reunió d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. El Grup Socialista manté l'esmena 18 —un text pràcticament igual?

El Sr. GANYET: Sí, senyor President, m'afegeixo a les explicacions que ha donat el Diputat Pueyo, i voldria afegir, si li sembla convenient...

El Sr. PRESIDENT: A mi, sí...

El Sr. GANYET: ...i si els sembla convenient, també, als altres membres de la Cambra, que, en el cas que en la transacció es determinés que, en l'anàlisi de les valoracions dels serveis traspassats, es tindran en compte tant els costos directes i indirectes com els d'inversió que corresponguin, que sembla que tranquil·litzaria els aranesos, el conjunt, la major part de les forces polítiques araneses, nosaltres estariem disposats a retirar aquesta esmena 18 en favor de la transaccional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Efectivament, ara correspon al senyor Sanchez defensar l'esmena 19, com havia anunciat abans.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, els arguments utilitzats pels altres companys expliciten amb molta claredat l'opinió que nosaltres hem mantingut. De tota manera, nosaltres hem de dir que aquesta voluntat de millorar el text no ha d'anar acompanyada de renúncia d'explicitació de posicions polítiques i, sobretot, de votacions; perquè, les paraules, se les emporta el vent i les votacions és el compte en la memòria històrica de les persones.

I és per això que, facilitant —facilitant— aquest procés de millora d'aquesta Llei, al mateix temps mantindrem una actitud

d'abstenció respecte a aquest text.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Torn en contra; té la paraula l'Honorable senyor Max Canher.

El Sr. CANHER: Bé, jo crec que aquest canvi, aquesta proposta d'un títol cinquè, en el cas d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista, i d'un títol cinquè i sisè del Grup Mixt, escauen dintre de l'argumentació de la contraargumentació que s'ha donat en l'exposició i en la rèplica a les esmenes a la totalitat.

Per tant, jo, en principi, l'única cosa a què em limitaré és a dir que la proposta de transacció que ha esmentat l'Illustre senyor Ganyet, és acceptada pel Grup que jo represento, i si això comporta la retirada d'aquestes esmens.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El text hauria d'arribar a la Mesa... *(Pausa.)* Moltes gràcies.

El senyor Secretari se servirà de donar-hi lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena d'addició a l'article 24, a la fi del punt primer, a transaccionar amb l'esmena 18 del Grup Socialista. Proposa, després de «corresponent», afegir «en l'anàlisi de les valoracions dels serveis traspassats, es tindran en compte tant els costos directes i indirectes com els d'inversió que correspongui».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Els portaveus dels Grups que mantenen esmenes —l'Agrupació d'Esquerra, el Grup Socialista i el Grup Mixt— retiren les seves esmenes 17, 18 i 19 per donar a lloc a aquesta transaccional? *(Pausa.)* Perfectament. *(L'I. Sr. Pueyo demana per parlar.)* Senyor Pueyo?

El Sr. PUEYO: Senyor President, em permet de respondre amb una brevíssima frase, en comptes d'amb un monosíl·lab?

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

El Sr. PUEYO: Gràcies. Únicament per dir que sí, que, efectivament, les retirem, no únicament en funció de les —diguem-ne— condicions que jo havia fixat, sinó també de les que ha afegit fa uns moments el senyor Ganyet.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Procedim a la votació d'aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació, es voten els articles 20 al 25, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 83 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Ara se sotmeten a votació les disposicions addicionals, que són tres, i també podem votar conjuntament —perquè tampoc tenen esmenes— les transitòries 1 a la 4 i la 6, la sisena, que tampoc té esmenes.

(L'I. Sr. Sánchez Ramos s'aixeca per parlar.)

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí!

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Nosaltres retirariem l'esmena

número 20, a la Disposició Transitòria Cinquena, i d'aquesta manera podríem fer una votació.

El Sr. PRESIDENT: Podríem votar totes les transitòries.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, perfecte. De manera que es voten totes les addicionals i transitòries.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per 83 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació, hi ha l'esmena socialista d'una nova disposició transitòria, l'esmena 21. El senyor Ganyet la vol defensar?

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. La Disposició Transitòria Cinquena estableix el termini per aprovar el reglament orgànic, però no la majoria necessària per a aquesta aprovació. Se suposa que aquest Reglament s'haurà d'aprovar per majoria, però si la Llei calla, aquesta majoria no serà qualificada, que és la millor manera d'assegurar el consens necessari per a l'establiment, almenys, del primer reglament. Si, després, el mateix Conselh Generau vol modificar la majoria imposada per aquesta Llei, ho podrà fer mercès a l'article 7 d'aquesta.

És important, per tant, contemplar en la Llei una majoria, almenys, per al primer reglament orgànic.

Per aquest motiu, l'esmena ho és a la Disposició Transitòria.

Una altra cosa és que la nostra esmena faci referència a la majoria necessària per a la seva modificació i derogació. Això no té altre explicació que la que ens ho van suggerir així els aranesos perquè no es pogués modificar, amb una majoria minoritària, una vegada aprovat, amb una altra de qualificada. Si ho diu la Llei, el primer reglament s'haurà de modificar i/o derogar amb la majoria que aquesta hagi disposat, i aquest primer reglament orgànic solament podrà establir les majories necessàries per aprovar, modificar i derogar els següents. Semblen, doncs, raons de pes que aconsellarien un vot favorable de la totalitat de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Hi ha torn en contra; té la paraula l'Honorable senyor Max Cahner.

El Sr. CAHNER: Bé, a mi em sembla que aquest paràgraf que s'hi afegeix és innecessari; en primer lloc, perquè em sembla que són els aranesos qui, amb tota plenitud, han de decidir, fins i tot des del començament, com volen funcionar. Una altra cosa seria voler-li donar, des de fora, una garantia perquè s'entenguin entre ells; em sembla que no és la missió del Parlament de Catalunya. I d'altra banda, no és fruit, encara que el senyor Diputat, l'Il·lustre senyor Ganyet, ha dir que era suggerit pels aranesos, en tot cas no a través de les reunions i dels consensos dels quals jo he pogut tenir informació, com la proposta de llei, en la qual nosaltres no hem sabut veure que hi hagués aquesta, aquest text. I tampoc en els textos alternatius dels altres grups ha sortit. Per tant, jo crec que ni respon a una voluntat generalitzada, i a més a més, em sembla que són els aranesos que han de decidir, ells mateixos, sense necessitat que se'ls imposi des del Parlament de Catalunya, la forma d'organitzar-se el seu Consell General.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Max Cahner. Es posa a votació l'esmena 21, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les dues disposicions finals, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions finals han quedat aprovades per 92 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem ara a l'Exposició de Motius, en la qual hi ha quatre esmenes. L'Agrupació del CDS en manté dues; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, Honorable President. Faré ús de la paraula simplement per anunciar que, en benefici de la transaccional que se'ns ha fet, retirem les esmenes 23 i 24.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El Grup Socialista té la 22, també a l'Exposició de Motius. El senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Sí, senyor President. El Grup Socialista va presentar aquesta esmena per tal d'introduir canvis puntuals en la redacció de l'Exposició de Motius. S'ha vist, no obstant això, al llarg dels treballs de la Ponència, que fóra convenient remarcar alguns trets històrics que ajudessin a conèixer l'abast de les reivindicacions dels aranesos en els segles passats. Hi ha, doncs, la possibilitat de presentar —com ha dit el meu Il·lustre predecessor en l'ús de la paraula— una esmena transaccional, en benefici de la qual nosaltres retiràrem la present esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda una última esmena, la 25, del Grup Mixt. Senyor Sánchez?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, per explicitar que la retirem perquè creiem que és molt difícil que aquesta Cambra pugui acceptar un convenciment que nosaltres tenim i que s'explicita en aquesta esmena, i és que estem convençuts que no resol satisfactòriament la personalitat pròpia que té l'Aran; aquesta és una formulació molt contundent que nosaltres plantejem amb aquesta esmena.

Com que creiem que això no serà aprovat, i amb aquesta voluntat de demostrar que millorar sempre és bo, retirem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable senyor Max Canher per pronunciar-se sobre aquesta transaccional anunciada.

El Sr. CAHNER: Bé, aquesta transaccional, evidentment l'acceptem, i ara mateix la presento a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El senyor Secretari es dignarà a donar-hi lectura; és una mica llarga, prego silenci.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'Exposició de Motius:

«En el conjunt de Catalunya ressalta per la seva pròpia personalitat Aran o la Vall d'Aran, territori lligat per la situació geogràfica, pels orígens històrics, per la llengua i per la cultura a les terres gascones i a la gran família occitana, però unida lliurement, a través de pacte, al Principat de Catalunya. Des del 1175 la Vall passà a formar part de la Corona catalano-aragone-

sa pel Tractat d'Emparança que els aranesos estipularen amb el rei Alfons I.

»El 1313 els aranesos decidiren per votació popular la permanència de la Vall a la Corona catalano-aragonesa, al mateix temps que Jaume II atorgà el conjunt de privilegis anomenat *Era Querimònia*, veritable carta magna d'Aran, ratificada per tots els reis fins a Ferran VII. El 1411, a més, el Síndic d'Aran oferí la unió, lliure i pactada, al Principat de Catalunya, cosa que el Parlament Català acceptà. El Decret de Nova Planta de 1716, que suprimí les institucions polítiques de Catalunya, no afectà el règim polític-administratiu de la Vall d'Aran, i per això no fou aquesta incorporada a cap dels nous corregiments en què fou dividit el Principat, fins que el 1834 la reina governadora suprimí les institucions tradicionals araneses, fet que culminà amb una acció de força del Governador Reial Pascual Madoz, que imposà a la Vall d'Aran el nou règim administratiu general de l'Estat.

»L'adhesió dels aranesos a llur llengua i, sobretot, la seva inqüívoca tradició cultural i política han merescut que la Disposició Addicional Primera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, recollint un desig expressat pels aranesos en el procés d'elaboració de l'Estatut, faci un reconeixement exprés de la seva peculiaritat i ordeni un restabliment de l'organització administrativa tradicional de la Vall d'Aran degudament actualitzada.

»La present Llei pretén donar compliment a aquest manament estatutari restablint el Consell Generau i el Síndic d'Aran com a principals institucions de l'organització administrativa pròpia de la Vall d'Aran. En restablir aquestes institucions araneses, es fa un acte de reparació històrica.

»En aquest sentit, aquesta Llei restitueix als aranesos de forma actualitzada una estructura administrativa que, sens perjudici de l'organització municipal, pot fer possible la gestió més immediata d'aquelles atribucions que afecten directament els interessos peculiars del territori, com són: el restabliment de l'organització administrativa pròpia, la normalització, la protecció i l'ensenyament de l'aranès i la conservació de les seves peculiaritats culturals, així com l'establiment d'un marc legal que permeti que el Consell Generau pugui assumir les competències que li delegui o assigni l'Administració de la Generalitat d'acord amb el que estableix la legislació vigent.

»El Consell Generau, com a poder públic, promourà les condicions perquè la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en els quals aquest s'integra siguin reals i efectives, eliminant els obstacles que impedeixin o dificultin la seva identitat o plenitud.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

En votar aquesta esmena transaccional, votem l'Exposició de Motius i llavors també hi afegiríem el títol de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol del Projecte de Llei han quedat aprovats per 93 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació els Grup poden fer explicació de vot. L'Agrupació parlamentària del CDS: el senyor Martín té la paraula. Té tres minuts, tres quarts..., tres quarts de minut.

(*Remor de veus.*) Silenci! (*Pausa.*)

El Sr. MARTÍN: Gràcies. Honorable President, il·lustres sen-

yores i senyors diputats, bona tarda *entà toti*.

Amb deu anys de retard hem recollit la legítima reivindicació aranesa consensuada per tots els aranesos i per tots els representants a Arties. Avui per als catalans, per als espanyols i molt especialment per als aranesos és un dia molt especial: hem aprovat el Projecte de Llei sobre el Règim Especial de la Vall d'Aran.

Teníem una intervenció llarga, intentaré ajustar-me al temps que m'ha donat l'Honorable President i això pot deslligar una mica el meu discurs; demano anticipadament disculpes.

Aquesta aprovació que els diputats centristes, en el seu ànim constructiu, havíem desitjat unànime per totes les forces polítiques parlamentàries de Catalunya no ha estat possible. Vostès saben bé que nosaltres hem fet tot el possible; l'última prova ha estat la retirada d'algunes esmenes que teníem reservades per al debat del Ple en benefici de les transaccionals. Sempre hem cregut i presumit que Catalunya és una comunitat solidària i respectuosa amb les identitats minoritàries. Els diputats centristes no volem que Catalunya resti tancada en ella mateixa oblidant que forma part d'un projecte comú: la construcció i el desenvolupament de l'Estat de les autonomies.

És dins aquest projecte on Catalunya pot aportar el millor que té, que sempre ha tingut: la seva solidaritat, i avui hem pogut demostrar-ho i així ho hem fet. El Govern de Catalunya ha de ser un govern de tots i per a tots, i avui, en votar aquesta Llei de la Vall d'Aran, podem dir que aquesta Cambra és l'expressió del govern de la Catalunya real, una Catalunya més oberta, que deixa de mirar-se el melic per mirar el més enllà. (*Remor de veus.*) Tal com diem els centristes: «per anar més lluny». (*Remor de veus.*) Avui anar més lluny per als ciutadans de Catalunya és afavorir la desitjada i justa autonomia de la Vall d'Aran.

Aquesta Llei que avui hem aprovat representa per als diputats centristes un mínim i obligat reconeixement dels drets dels aranesos, els antiquíssims drets de l'Aran. Els centristes eren partidaris d'un estatut per a l'Aran, que, inspirat en la històrica carta magna dels aranesos, la *Querimònia*, i aprovat pel Parlament de Catalunya i referendat pel poble aranès, fos l'autèntica expressió de la seva autonomia. Un estatut per a l'Aran creiem, els diputats centristes, que era el marc legal adient per articular les relacions entre el Consell Generau i la Generalitat, que havia de portar els aranesos vers la normalització, el progrés i el manteniment de la seva identitat.

Tot i havent acceptat, els diputats centristes, el text de la Llei que hem votat, com un text de bases de consens i entenent aquest com un text de mínims, fruit dels necessaris esforços de consens a què la tramitació d'aquesta Llei obligava i com així ho prova la nostra retirada de l'esmena de retorn al Consell Executiu, l'esmena a la totalitat i les avui darreres retirades, vers el necessari consens entre totes les forces polítiques i, molt particularment, havent recollit l'esperit de les forces polítiques araneses, els diputats centristes volem avui, en aquest acte important i singular d'aprovació de la Llei de la Vall d'Aran, deixar constància del nostre homenatge i admiració a les diferents forces polítiques araneses pel tarannà de diàleg, sense que, al mateix temps, hagin fet cap renúncia en l'aferissada defensa de la seva identitat.

Eth poble aranès ei un poble diferenciatiu amb ua identitat pròpia que se manifesta ena sua llengua, ena cultura, ena istòria e enes sues institucions d'autogovern, e sustot ua constanta vo-

luntat de reafirmar e conservar aguesta identitat. Aguest ei eth sentit deth nòste vot. Per acòrd auem dit oc a aguesta Lei.

Felicitats, poble aranès; felicitats, poble català; felicitats, Honorable President; felicitats, il·lustres senyors diputats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martín. (*Aplaudiments en el sector del públic.*) Tingui en compte, senyor Martín, que el temps el fixa el Reglament, no el concedeix el President. (*Remor de veus.*)

El Sr. MARTÍN: Jo li agraeixo la seva benevolència. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, per explicar el vot i al mateix temps...: el senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: Senyors diputats, senhores diputades, Esquerra Republicana de Catalunya es planh, planh profundament, qu'era nòsta peticion qu'aguest plen se celebrés ena Val d'Aran no agi estat acceptada.

Eth 25 d'abriu de 1989 era Comission corresponenta d'aguest Parlament aprovèc, per unanimitat, ua Proposicion no de Lei d'Esquerra Republicana de Catalunya pera que s'instauè eth Govèrn a enviar definitivaments ath Parlament eth Projècte de Lei sus eth Règim Especial dera Val d'Aran, un Projècte que no arribèc enquia uns mèsi dempús.

Damb era arribada d'aguest Projècte se barraue ua istòria «rocambolèsc» de tèxti avortats, de filtracions interessades e de resèrves misterioses. Se auem en compde que es aranesi votèren, er an 1979, er Estatut d'Autonomia de Catalonha, ena confiança que reconeishie era sua lengua e eth dret dera sua organisacion administratiua intèrna, no se pòt negar que eth Projècte arribaue tard, inexplicablement tard, se no se a en compde era mauhida deth Govèrn e/o era sua mancança de idies sus eth particular.

Donques, se eth tèxte arribaue tard, calie demorar, au mens, que siguesse un tèxte satisfactòri, dempús de ua covacion tant alongada. No siguèc atau; eth tèxte resultèc tan decepcionant, des de quïnsevolh punt de vista, que no i auèc ne ua sola, ne ua soleta fòrça política aranesa disposada a defensà-le pòblicament.

En cambi, i auie un tèxte de mínims, consensuat per totes es fòrces polítiques araneses, ath tor deth quin s'i amassèren toti es grops dera oposicion deth Parlament de Catalonha, en ua coincidència sense precedents e metuda ath servici d'acòrd que es aranesi demorauen —en tot auer tot eth dret a hèc— deth manament estatutari. Era fòrça d'aguest consens, amassada ath rigor que an manifestat totes es fòrces araneses e que jo voleria simbolisar, sense desmereisher ad arres, ena persona de Emilio Medan, an estat era clau des pregondes modificacions que a patit eth Projècte de Lei deth Govèrn e, surtot, an estat era clau deth cambi de actitud a que s'a vist obligat aguest madeish Govèrn.

Eth trebalh dera ponència a permès de milhorar significativament aspèctes claus e irrenonciabls entara autonomia aranesa: eth finançament, es competències, era Comission Govèrn-Conselh Generau, era implementacion dera normalisacion lingüística der aranès..., e no vui desbrembar era oportunitat de destacar eth gran trebalh que an hèt toti es mèns companhs de ponència —eth senhor Sánchez, eth senhor Ganyet, eth senhor Colomé, eth senhor Martín Toribio, era senhora Busquets— e de subral-

har era activitat desplegada peth senhor Cahner en moment de dar forma ad aguest cambi d'actitud dera majoria. Coma didie Goethe —e ei una cita que dediqui ara majoria, no ath senhor Cahner—: «erós qui reconeish que lurs desirs no van d'acòrd damb lurs facultads».

Tabé è de díder que Esquerra Republicana, com a partit que defense sense ambigüetats era liure determinacion de toti es pòbles de Euròpa, no ei sancerament satisfèta deth tèxte que auem conseguit de hèr aprovar.

Certaments, creiguem que un pòble coma eth catalan, tant gelós des sues libertats e tan respectuos des libertats des demès, podie encara, en aguesti moments, auer hèt mès per Aran. Totun, er assentiment des fòrces polítiques araneses e eth nòste pròpi convenciment de que aguesta Lei ei un amés entà continuar auançant, dera madeisha manèra que n'ère iniciauments er Estatut d'Autonomia de Catalonha, mos a permès de votar afirmativaments damb es uelhs metuts en futur.

Enquia cèrt punt, aué auem reconstruït era liure aliança istòrica entre Catalonha e Aran, neishuda dera solidaritat e deth respècte entre es dus. Ara cau irremeiablaments que eth Govèrn manifeste era voluntat política inequívoca d'aplicar generosaments aguesta Lei e de hèc damb un esperit leiau e dubèrt.

Aguest ei un tèma important entara governacion de Catalonha. Aguest ei un tèma important entath futur d'Aran. Aguest ei un tèma important entà demostrar, a Europa e ath mon, coma es catalans entenen eth respècte ara libertat, ath progrès e ath futur de toti es pòbles. Sapigam èster, senhors deth Govèrn, senhors diputats, senhores diputades, ara nautada des circumstàncies.

Des de Esquerra Republicana, demoram que Europa continue cambiant —e molt— enes propèrs ans: que cambie er Estatut de Catalonha e que cambie er Estatut d'Aran. Era nòsta fòrça, com didie Gandhi, no proven dera fòrça, se non dera voluntat; dera voluntat de èster, preferentments. Aguest ei un camin que podem recórrer amassa, durant molt de temps, Catalonha e Aran.

Senhors diputats e senhores diputades, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular, per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, crec que quan un grup ha de reconèixer que l'actuació dels altres grups, inclòs el majoritari, ha estat la de la recerca del consens i de l'acord, així ho ha de fer. I és bo, n'estic convençut, que les primeres paraules nostres, en el que fa referència a l'aprovació d'aquesta Llei tan desitjada, siguin d'agraïment per aquesta voluntat de consens i d'acord a tots els grups d'aquesta Cambra.

Algú podrà pensar que s'hagués pogut arribar més lluny pel que fa a competències per a l'Aran; però vull recordar el caràcter obert d'aquesta Llei, que fixa, en el seu article 20, que «el Parlament de Catalunya podrà ampliar sempre les competències que avui es cedeixen a l'Aran».

Crec, senyores i senyors diputats, que hem fet una bona Llei. Que hagués pogut ser millor?, segurament; però amb aquesta Llei hem donat el primer pas per aconseguir que els aranesos s'administrin ells mateixos. I un desig com aquest, una voluntat tan arrelada com aquesta, era hora ja que es comencés a complir.

Una vegada dit això, el que no podem oblidar és fer una mica d'història, des del moment que aquest Projecte de Llei va entrar al Parlament. Hem de recordar que, per desgràcia, no sempre tots els grups polítics hem mantingut el mateix nivell de consens envers la Llei de l'Aran. Recordem les grans diferències existents entre el text consensuat i el Projecte de Llei que va entrar a aquesta Cambra; recordem també la difícil situació política, diria jo, dels representants a l'Aran del partit o de la coalició majoritària, que per algun temps han hagut de mantenir posicions enfrontades a les mantingudes primerament per ells mateixos; recordem, en fi, el perllongat i lent procés que, en un inici, va seguir el Projecte de Llei.

Crec que podem dir que, amb l'aprovació d'aquesta Llei, hem recuperat la dignitat que, per uns mesos, ha semblat perduda, i no crec que sigui una exageració el que acabo de dir. Crec que tots som conscients que la primera part del procés d'elaboració d'aquesta Llei no és precisament el sistema més adequat per aconseguir guanyar-nos la confiança del poble aranès, i com que el procés ha estat el que ha estat, crec que, a partir d'avui, la gran responsabilitat de l'Executiu de la Generalitat serà la de demostrar que darrere d'aquesta Llei hi ha quelcom més que paraules. Això serà una tasca fàcil, perquè estic convençut de la voluntat de l'Executiu, i del Grup que li dona suport, de caminar amb fermesa per aconseguir el que vol el poble aranès i el que fixa el Projecte de Llei.

Ha estat aquesta voluntat, demostrada pels seus ponents a aquest Projecte de Llei, senyor Max Cahner i senyora Pilar Busquets, la que ha fet que el nostre Grup retirés l'esmena que tenia presentada a la totalitat; les altres moltes esmenes a l'articulat, del nostre Grup, han anat desapareixent en donar pas a transaccions amb tots els altres grups, i, en acabar els treballs de Ponència i de Comissió, ens trobem amb un projecte de Llei, amb una Llei, realment diferent del que havia tingut entrada al Parlament de Catalunya.

Crec que ho és, i, per acabar, que amb la Llei que acabem d'aprovar, no solament tornem a l'Aran les seves ancestrals institucions, sinó que també li obrim un camí d'autogovern, que ens ha d'emplenar d'orgull a tots els catalans.

Per aquest motiu, principalment, nosaltres hem votat favorablement aquesta Llei. Esperem, doncs, que el comportament del Consell Executiu, tant en l'àmbit de la Comissió Mixta que es crea en aquesta Llei, com en qualsevol altre de les seves relacions amb el Consell General, no ens faci mai pensar que avui ens hem limitat a complir, pel que a formes es refereix, el que prescriu l'Estatut de Catalunya en la seva Disposició Addicional Primera, i ens hem oblidat tots plegats de l'autèntic fons, que és la voluntat del poble aranès.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomé. El Grup parlamentari Mixt vol explicar el vot? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, bé, jo no sé parlar l'aranès, però sí que defenso que tots els pobles puguin desenrotllar lliurement la seva cultura en el seu territori.

Primerament, deixin-me fer-los una consideració: m'ha estranyat, al llarg d'aquest debat, que s'ha parlat aquí, per part de diferents forces, de la renúncia a tota una sèrie de plantejaments

en benefici d'un consens, i a mi, persona que em considero profundament democràtica, m'ha estranyat això, em semblava trobar-me en unes *Cortes* d'un altre temps, que tot s'havia d'aprovar per *unanimitat*. Per què?: a les forces democràtiques hi ha unes majories, unes minories; uns sostenen uns punts de vista, els altres sostenen els altres punts de vista, i bé, s'aprova per majoria, i tots acatem la Llei que s'ha aprovat. Per què, en benefici d'un suposat consens, hem de renunciar a defensar i a mantenir els nostres punts de vista? Això ho trobo profundament antidemocràtic. *(Remor de veus i pausa.)*

Una altra qüestió: els dos partits polítics que formem el nucli del Grup Mixt —el Partit dels Comunistes de Catalunya i Esquerra Catalana— no hem votat aquesta Llei, i no l'hem votada, no perquè no la creguem útil, és un avenç, és evident, és una millora, és un assolir una part de les aspiracions que ha plantejat el poble aranès, i que possiblement anirà plantejant al llarg dels anys; però, com a nacionalista, com a nacionalista que desitjo el màxim per a la meua pàtria, per al meu país, per a la meua nació, per a Catalunya, em sembla que aquesta Llei és mesquina, és curta.

Se'ns ha dit aquí, en alguna intervenció, que no es pot fer més, que hi ha unes lleis que condicionen... Tots sabem que les lleis es poden interpretar, i les lleis es poden interpretar pel broc gros o pel forat petit, i aquesta Llei, senyors, ha estat interpretada pel forat petit, pel tòt petit —que en diríem a casa nostra.

No són, no són solament paraules; els en posaré algun exemple. D'altra banda, ha estat simptomàtic el debat que hi ha hagut amb les esmenes mantingudes; les esmenes que tenien una certa transcendència, doncs, tret d'una, en què es parlava de la valoració de les competències traspassades, tret d'aquesta —que al fi al cap, era, doncs, matisar, concretar una qüestió força important, que jo hi trobava en manca, evidentment, que nosaltres trobàvem en manca, però que, doncs, s'ha concretat—, a part d'això, només s'ha aprovat posar «local» o treure «local» en un article; tota la resta ha quedat igual.

Ara sí, l'Exposició de Motius s'ha canviat tota. Per què? Perquè l'Exposició de Motius —tots ho sabem— no serveix com a text legislatiu; és un text de bones intencions, que, doncs, no compromet a gaire cosa. Allà sí: s'ha fet història, s'ha parlat de moltes coses, però pràcticament, de donar competències a la Vall d'Aran, ben poc.

Se'ns ha dit que s'ha restituit el Consell General de la Vall d'Aran. A mi em fa l'efecte, llegint aquesta Llei, que el que se li ha donat, al Consell General, és la façana de l'edifici. Aquesta Llei em recorda una mica aquelles pel·lícules de l'Oest, que es veu un poblat amb tot de cases, però darrere d'aquestes cases no hi ha res. Bé, aquí «res» és exagerat, però hi ha molt poca cosa. Per posar-los un exemple: una de les qüestions primordials per mantenir una cultura diferenciada és potenciar i mantenir la llengua, i la manera de potenciar i mantenir una llengua és que aquesta llengua tingui uns mitjans d'expressió públics, forts i com cal. Aquí se'n parla molt poquet: es diu en un article que «la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió farà els possibles per difondre la llengua aranesa». Per què no poden tenir una emissora pròpia i, fins i tot, una televisió pròpia?, no dependent d'altres organismes? On comença l'autonomia de l'Aran? És que són menors d'edat, per donar-los una autonomia vigilada —vigilada—, que després, si són bons nens, ja anirem desenvolupant de mica en mica? Com s'ha dit també aquí, un

primer pas. Per què un primer?: fem-ne dos o tres!

Nosaltres ens queixem que, a nosaltres, no ens els deixen fer. Doncs, per què els limitem, a ells? És per això que nosaltres no hem pogut assumir aquesta Llei.

Hi ha petites trampes a tot el llarg de la Llei. Es diu, per exemple: «la Generalitat ha de concedir al Conselh Generau competències i serveis almenys en les matèries següents»; es descriuen unes matèries, però diu: «competències i serveis», no es diu: «les competències i els serveis», sinó «competències i serveis». Això què vol dir? Que, per exemple, doncs, a sanitat els deixaran posar —què sé jo— la creu vermella allà i posar el nom en aranès; podria ser això «competències». Per què no les competències? I, com això, tantes altres coses, perquè la Comissió —una cosa bàsica—, la Comissió paritària de transferències i valoracions: això hauria de ser un organisme àgil, que hauria de poder treballar, doncs, amb el vist-i-plau de tots plegats i en els moments que es cregui oportú; doncs, no, el que l'ha de convocar —el que l'ha de convocar, eh!, no solament presidir, sinó convocar— ha de ser el Conseller de Governació català, evidentment. O sigui, per què la part aranesa no pot demanar la convocatòria? Evidentment, l'acte formal de la convocatòria l'ha de fer algú, i, en aquest cas, el President, però per què aquí no es contempla que la pugui demanar?, s'ha votat en contra una esmena que demanava això: que la pugui demanar, la reunió d'aquesta Comissió, la part aranesa. Això, i tantes i tantes altres coses que limiten, volgudament o no volgudament, però que limiten aquesta Llei.

Jo —ho repeteixo— el nostre Grup, i molt especialment Esquerra Catalana, un partit que es diu nacionalista i que vol el millor i la màxima llibertat, en tots els conceptes, per a Catalunya, també voldria i creu que podríem haver aspirat a fer una llei per a l'Aran, una mica més àmplia, amb una mica més d'autonomia per a una gent que se la mereixen molt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula l'Il·lustre senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè, quan he fet la defensa a la totalitat, ja he fet també el posicionament del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Tan sols remarcar que crec que és important que, si bé amb deu anys de retard, avui en aquest Parlament s'hagi parlat d'Aran i, finalment, s'hagi aprovat la Llei especial per a la Vall d'Aran.

Si aquest instrument que avui hem aprovat és bo o és dolent, jo crec que dependrà molt de les lectures que es facin d'aquesta Llei. Jo voldria recordar que, quan es va aprovar l'Estatut de Catalunya, la majoria..., hi havia l'esperança de la majoria dels polítics que era un bon instrument, i en canvi, després hem vist que ha estat retallat moltes vegades per altres lleis pel governs centrals, que ha tingut a veure amb les relacions i les voluntats polítiques del Govern central.

Crec que la Llei que avui aprovem és un instrument que dependrà de la voluntat política del Govern de torn perquè aquest sigui un bon instrument o no sigui un bon instrument, i també jo crec en la capacitat dels aranesos per poder autogovernar-se, i també de la seva unitat, com hi ha hagut aquesta unitat fins ara: jo crec que ha estat important perquè s'aprovés aquesta Llei.

Jo, per acabar, voldria dir que espero que d'aquí a deu anys puguem aquí celebrar que aquesta Llei d'Aran realment ha portat la normalització de la llengua aranesa, que hi ha hagut una consolidació de la cultura, que les institucions funcionen, que hi ha hagut les competències..., han estat la majoria o la major part plenes, i que hi ha hagut el seu finançament, i que no ha existit cap conflicte entre aranesos i catalans.

Per acabar, felicitats a tot el poble aranès.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Pel Grup parlamentari Socialista, el senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, amics aranesos, demanem que, en el redreçament de les llibertats catalanes que s'han d'estructurar en la nova Generalitat, reneixin també les llibertats araneses en tot ço que no trenqui la unitat catalano-espanyola.

El nou Estatut de Catalunya no pot ni ha de ser un estatut centralista, sinó que en ell s'han de respectar les unitats comarcals històriques i vives, com la Vall d'Aran, permetent la reconstitució de les seves institucions i l'exercici de les seves llibertats.

En aquest moment històric per a Espanya i Catalunya, no cal oblidar les lliçons de la història ni els sentiments dels pobles. La Vall d'Aran s'uní lliurement a Catalunya i ho féu en virtut d'un pacte que la Vall ha complert amb grans sacrificis. El pacte té la seva força en la nostra ferma voluntat de romandre catalans i espanyols, però demanem a tots, als de Madrid i Barcelona, que, per la seva part, servin el pacte secular.

No ens interessa una constitució teòrica com la de Cadis, sinó que se'ns torni allò que fou nostre. Som uns catalans i uns espanyols d'una terra girada tota cap a França. Reteniu-la amb el cor i amb els braços, i no feu que tinguem motiu de tornar a dir, com a la Generalitat de 1931, ço que deien els comissionats aranesos a la Generalitat de l'any 1411: «Els aranesos no han tingut mai altre senyor que Déu». Són emotives paraules del Diputat aranès Nard Rodés davant del President Macià a la vila de Viella l'11 d'octubre de l'any 1931.

Des de l'any 1175, quan els aranesos estipularen amb el rei Alfons I el Cast el Tractat d'Emparança, passant pel referèndum de l'any 1312, en què decidiren incorporar-se a la Corona catalano-aragonesa; la signatura el 23 d'agost de 1313, per part de Jaume II, de la *Querimònia*, confirmació dels seus furs, usos i costums; la compareixença del Síndic d'Aran, el 26 de novembre de l'any 1411, davant el Parlament català reunit a Tortosa, fins a les resistències dels aranesos a ser adscrits al corregiment de Talam, l'any 1821, sota el govern de Ferran VII, o la visita d'una comissió d'alcaldes al President Macià l'11 d'octubre de 1931, quan el Diputat Nard Rodés pronuncià les paraules que han encapçalat la meua intervenció, i, més recentment, quan el 2 de setembre de 1979 els càrrecs electes a les primeres eleccions municipals de la democràcia restaurada es reuniren a Santa Maria de Cap d'Aran i acordaren reinstaurar, de manera simbòlica i provisional, el Consell General d'Aran, i ho feren saber al President Josep Tarradellas, els aranesos han estat constants en la seva reivindicació.

També quan es discutia l'Estatut de Sau, a través de la intervenció dels terçons i la Junta de Govern, presidida per un altre Nard, Joan Nard Garcia. Cal esmentar també la participació decisiva de Felip Solé i Sabarís en el moment de la discussió de

l'Estatut de Sau, en nom de l'Entesa dels Catalans. Felip Solé i Sabarís era, en aquell moment, senador del Partit dels Socialistes de Catalunya per la província de Lleida, i l'Entesa dels Catalans —ho vull recordar aquí— estava constituïda pels parlamentaris del PSC, del PSUC i de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Llei que avui hem aprovat és una llei que arriba amb retard. Deu anys han hagut d'esperar els aranesos a tenir la seva Llei, malgrat el que diu la Disposició Addicional Primera de l'Estatut. S'imaginem la situació psicològica que es produiria a Catalunya si els catalans encara no tinguessin l'Estatut o l'aconguessin avui?

Els successius governs de la Generalitat des de l'any 80 haurien d'haver donat preferència a la resolució d'una qüestió que, afectant una part petita —si ho volen— del territori del Principat i de la seva població, té una fonda significació: la Catalunya autònoma, a través de les institucions d'autogovern, reconeix i empara el dret d'un poble d'arrels occitanes a l'autogovern dins de l'autonomia catalana.

Es tracta, senzillament, però també —si m'ho permeten— solemnement, d'un autèntic test per a la salut democràtica del nostre poble.

Les lleis són sempre perfectibles, i aquesta també. Estic segur que aquesta Llei es perfeccionarà en el futur, gràcies a la maduresa dels aranesos, que l'aplicaran bé. N'estic convençut. Però durant el procés d'elaboració de la Llei d'Aran s'ha aconseguit el que semblava impossible: gràcies a la unitat d'acció entre les forces polítiques araneses i els grups parlamentaris de l'oposició, a partir de la solitud en què va quedar el Grup de Convergència i Unió i el Govern, s'ha passat d'un projecte de llei del Consell Executiu insuficient, gasiu —només cal llegir-lo i comparar-lo amb el que hem aprovat avui— i decepcionant, que interpretava i configurava la Vall d'Aran com una comarca més, amb alguna competència en llengua i cultura, a una llei que ara reconeix als aranesos una autèntica autonomia dins de Catalunya.

El llistat de competències, l'assignació de recursos econòmics i la creació de la Comissió Generalitat-Consell Generau d'Aran marquen les profundes diferències amb el text inicial i contribueixen vigorosament a la reparació històrica que estem efectuant avui en aquesta Cambra.

Estem convençuts, des del Grup Socialista, senyores i senyors diputats, aranesos, que Catalunya hi surt guanyant: Catalunya es legitima més gràcies a la Llei d'Aran.

Vull agrair, finalment, als aranesos, als mateixos aranesos amb els quals discutíem les possibilitats de presentar candidatures d'agrupacions d'electors a les eleccions municipals de l'any 79, i a tots els altres aranesos, a les seves institucions, el seu ric —jo diria riquíssim— teixit associatiu, la força de les seves conviccions i la unitat bàsica que han sabut trobar en el text consensuat, que és l'autèntic origen del treball parlamentari i font de l'èxit democràtic que avui celebrem.

Els felicito de tot cor, en nom dels Socialistes de Catalunya, i els desitjo encert en l'aplicació de la seva Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, i per a explicació de vot, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Busquets.

La Sra. BUSQUETS: Senhor President, senhores diputades,

senyors diputats, era Val d'Aran, maugrat que incorporada a Catalonha des d'era Edat Mieja, per voluntat pròpia, a ues característiques lingüístiques e culturaus que la hèn diferenta dera rèsta de tèrres catalanes.

Era lengua dera Val d'Aran non ei senon ua varietat dialectal der occitan o lengadoc, gran corròp lingüístic que s'estien des des Pirinèus enquia es Aups, superposant-se a ua part deth territòri de tres estats. E amassa damb aguesta personalitat lingüística e culturau diferenciada com element fondamentau dera sua identitat, era comunitat aranesa a gaudit des d'antic d'ua longa tradicion de libertat d'autonomia entara gestion des sòns pròpis ahèrs, aumens des deth segle XIII: eth Conselh Generau dera Val, integrat pes representants de toti es sòns pòbles e terçons, causidi dera manèra mès democràtica possible entad aquera epòca, a estat era mès nauta institucion de govèrn e administracion dera Val, eth veïcle o instrument a trauèrs de quin era comunitat aranesa a decidit eth son destin, a manifestat era sua voluntat e a hèt a entèner era sua veu.

Dera madeisha forma que Catalonha en un moment dat dera sua istòria, era Val d'Aran a viscut tanben ua procès d'abolicion des sòns drets e libertats e de negacion dera sua pròpia lengua e cultura. Mès tanben coma Catalonha era lama dera identitat era memòria deth passat e era voluntat d'èster no s'an perdut ne amortat ena comunitat aranesa.

Ei justament aguesta consciència de voluntat pròpia e aguesta voluntat d'èster, que motivèc en an 1977 era creacion dera Associacion de Vesins «Es Terçons», que atau serie entà Aran un parallèl de çò que siguec era Assamblèa de Catalonha entath conjunt de tèrres catalanes.

Aguesta assamblèa a on i ère representada tota era societat civil aranesa, enes moments en que Catalonha ère a punt de recuperar era sua autonomia laguens der Estat espanhòu, voleren hèr arribar as representants politics deth pòble catalan era expression dera voluntat majoritària deth pòble aranés.

Atau ac receberen e ac respectèren e i sigueren sensibles es parlamentaris catalans, quan elaborèren er auantprojecte der Estatut de Sau.

Cau díder que açò non podie cap èster d'ua auta manèra: prumèr, pr'amor que Catalonha auie patit ena sua pròpia cam era represion e era negacion des sòns drets e libertats, e en dusau lòc non podie desbrembar que era vinculacion entre Aran e Catalonha no ère possible se non se hège damb ua voluntat de mutua consideracion e respècte.

Aguest madeish esperit de reconeishença e de respècte dera identitat aranesa, que inspirèc es dus articulats referents ara Val d'Aran en Estatut d'Autonomia de Catalonha, e que justifique er acte d'aué, ei çò que tanben a inspirat es actuacions deth Govèrn dera Generalitat pendent toti agueti ans ena Val d'Aran.

Coma mòstra, e sense voler anar mès enlà deth camp dera cultura, era creacion dera Comission entara normalisacion ortografica der aranés; era Lei dera Normalisacion Lingüística —que en sòn articulat hè referència explicita ara lengua pròpia dera Val d'Aran—; eth Musèu dera Val d'Aran, institucion destinada a recuèlher e dar a conéisher era memòria istorica dera comunitat aranesa; e, finaument, eth Centre de Normalisacion Lingüística dera Val d'Aran, pèça importanta entara promocion e difusion dera lengua pròpia d'Aran.

Cèrtament quede encara un pialèr per hèr ena Val d'Aran, com tanben quede encara un pialèr per hèr en conjunt de Cata-

lonha. Mès tot açò a servit entà que es aranesi poguessen consolidar era sua identitat.

Damb era aprovacion d'aguest Projècte de Lei de Règim Especial s'auance un pas mès, important e decisiu entà arténher es objectius que en sòn dia formulèc era Associacion de Vesins «Es Terçons», e que d'ua manèra unanima sigueren recuelhudes per totes es fòrces politiquas d'Aran e reflectides posteriorment en un document de consens er an 1988.

Presentat eth projècte deth Govèrn en Parlament e iniciat eth trebalh parlamentari, voi evidenciar e agrair era actitud positiua e dialoganta de toti es grops parlamentaris presents ena Cramba, e cau díder que ei aguesta actitud e aguest clima de consens eth qu'a hèt possible e a dat forma definitiua ath Projècte de Lei qu'acabam d'aprovar, e que da ua àmplia respòsta ara aspiracion deth conjunt dera poblacion aranesa.

Aguest procès d'elaboracion dera Lei no auesse estat possible se no i auessen intervingut un seguit de factors decisius: en prumèr lòc, com acabi de díder, era actitud positiua e negociadora de toti es grops parlamentaris presents ena Cramba, que, per un aute costat, no hège sonque traduir era actitud pariona ath respècte de totes es fòrces politiquas d'Aran.

En dusau lòc, era comprension e eth suport deth mèn Grop parlamentari, que per ua auta part a estat era pèça clau en tot eth procès, precisament per èster eth grop dera majoria parlamentària en aguest Parlament, supòrt deth tot coèrent damb eth compromís deth grop de CiU ena Val d'Aran.

Tanben voi deishar constància d'ua mencion ara solidària actitud deth partit politic que formi part..., Convergència Democràtica de Catalonha, que, coma collectiu qu'assumís ua idea clarament nacionalista, e per tant respectuosa damb era minoria aranesa, a estat tanben present des deth marc que li pertòque e amatent de portar a tèrme eth compromís qu'auie damb eth collectiu aranés.

Tanben voi díder que aguest Projècte de Lei deu ua bona part des hons deth sòn contengut ara actitud receptiua e ath trebalh discrèt prò àgil e efectiu deth Conselhèr de Governacion, interlocutor dirècte deth Govèrn dera Generalitat en tot aguest procès.

Finaument, agrair eth particular interès deth President dera Generalitat, coèrent e particularment respectuós e solidari damb eth compromís que en sòn moment prenec damb eth pòble aranés, e quina generositat s'a manifestat encara mès visibla ena recta finau d'aguest procès legislatiu deth Projècte de Lei deth Regim Especial dera Val d'Aran.

E ja non quede mès qu'agrair a totes es fòrces politiquas araneses que, d'ua forma dirècta, an incidit entà que açò aué se pogue méter en vigor. Damb aguest Projècte de Lei se reproduís un shinhau eth madeish critèri que quan s'elaborèc er Estatut de Catalonha.

Er avantprojecte der Estatut de Sau no daue plena satisfacion ne as drets nacionaus de Catalonha ne as legítimes aspiracions dera majoria des catalans; mès ei evident que era Comission des Vint, en tant que representants deth pòble cata-

lan, no auie d'autes possibilitats legaus, laguens deth marc constitucional, e, per tant, elaborèc un Estatut possibiliste. E ben, es legisladors dera Lei d'Aran aué tanben se tròben damb es madeishi condicionants, mès damb ua particularitat: que eth Parlament catalan a ua interpretacion mès generosa deth sòn condicionament estatutari, e, per tant, faculte ua Lei àmplia que sense cap de dubte a de perméter as aranesi autogestionà-se mès dirèctament, e afirmà-se ena sua identitat. E, tot açò, a trauers des sues seculars institucions, aué actualisades: eth Conselh Generau e eth Síndic d'Aran. Ei de demorar que es pròpi aranesi, en foncion der ample listat de competències que faculte era Lei, pòrran incidir d'ua manèra mès dirècta e equilibrada en desenvolupament economic e social dera Val d'Aran.

Senhores deputades, senhors deputats, era Val d'Aran ja a eth sòn Estatut; ara comence tàs aranesi un procès d'affirmacion e d'esperança laguens deth mosaic des cultures minoritàries, mès sustot tanben comence un procès de responsabilitat tant tath Govèrn dera Generalitat com tàs responsables politics d'Aran.

Tath Govern, de comprension laguens des possibilitats reaus; tàs representants deth poble aranés, de responsabilitat ena aplicacion des actuacions que faculte era Lei.

Ei de desirar que toti amassa pogam hèr ua lectura quantitativa e positiua d'aguest document que aué proclame vigent eth Parlament de Catalonha.

Non pogui acabar sense dirigí-me as nòsti germàs de lengua e cultura der aute costat dera frontèra politica presents aciuatau, es occitans deth sud e es occitans des vals deth Piemont.

Catalonha aué acaba de dar un exemple de respècte e generositat e comprension a tot eth mond. Damb açò, era Val d'Aran aué se convertís e se determine en territòri oficial de çò que en sòn moment siguec ua auta grana cultura emparentada damb era catalana: Occitània.

Ei eth mèn desir —e, supòsi, tanben eth des aranesi— que aguesta lum que aué s'alugue des d'aguest Parlament, vos pogue enlumenar a toti es pòbles d'Occitània e, sustot, alugue en toti era fè, era esperança e era fòrça entà trobar es camins que hèsqen possible era recuperacion dera vòsta identitat, qu'ei era nòsta, laguens des estats en qué vos trobatz.

E, entà acabar, voi liéger un poèma de mossén Condò Sambeat, e que assumisqui damb era Val d'Aran, un poèma que guanhèc aguest prèmi enes Jòcs Floraus de 1913: «Mès ara que ja me hèsqi fòrta e grana, / sense pòur tà anar a córrer / eth mond me'n vau / E pensi que ad aguesta ta germana / lengua gascona, reberàs com cau.»

Gràcies, senyor President, senhores.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Busquets.

Senyores diputades i senyors diputats, hem arribat a la fi d'aquest període de sessions. La Mesa i la Presidència els desitgen un bon descans estiuenc.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de nou del vespre i quatre minuts.)

SUBSCRIPCIO


BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA


DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/acc al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impress per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

